

LUCRĂRI SFINTE

Volumul 1

Calea Creștină

2019 – Arad

caleacrestina.ro@gmail.com

www.CaleaCrestina.ro

CUVÂNT ÎNAINTE:

Biblia care este Cuvântul lui Dumnezeu și care conține poruncile lui Christos și ale apostolilor Săi, descrie unele **lucrări sfinte**, dintre acestea putem menționa: botezul în apă, cina Domnească, ungerea cu undelemn, punerii mâinilor, sărutul frățesc, spălarea picioarelor.

În lumea religioasă există multe greșeli despre aceste lucrări sfinte, unele grupări religioase elimină o parte din ele, alții le practică într-un mod incorect, nebiblic, alții le numesc simboluri, acte de cult, alții sacrameinte, care conform cu conciliul din Trent, care a definit sacramentul ca fiind ceva „care are putere, prin instituție divină...să transmită grație în mod eficient”.

Ce sunt aceste lucrări sfinte, cum trebuie practicate, care este importanța lor în viața creștinului și la alte întrebări vom răspunde în această carte, care dorește să cuprindă practicile primilor creștini și să le dezbată în lumina Bibliei, arătând în unele cazuri extremele și demascând falsitățile, susținând adevărul biblic.

Notă:

Dacă nu se face o precizare, citatele din Biblie sunt din:

BC = Biblia Cornilescu (1921).

Alte Traduceri folosite:

GBV 1989; 2001 = Biblia Cornilescu revizuită de Gute Botschaft Verlag.

SS 1874 = Sfânta Scriptură de la 1874.

NW = Traducerea Lumii Noi a Sfintelor Scripturi.

BO = Biblia ortodoxă 1982.

NTTF = Noul Testament Traducerea Fidelă.

CLV = Noul Testament tipărit în 1993 de Societatea: Chritliche Literatur – Verbreitung.

NTR = Noua Traducere românească 2007.

SCC = Scripturile Calea Creștină.

Citatele din Biblie sunt **îngroșate**, iar cele din unele publicații sunt *înclinate*.

Volumul I: Învățătura despre botezuri

Evrei 6:1,2, SCC: “De aceea, lăsând cuvântul lui Christos, cel al începutului, să fim aduși la maturitate; nepunând iarăși temelia căinței de fapte moarte, și a credinței în Dumnezeu, a învățăturii botezurilor...”.

CUPRINS:	Pagina:
Partea a I –a	4
1. Botezul lui Noe	4
2. Botezul înspre Moise	7
3. Botezul lui Ioan Botezătorul	10
4. Botezul lui Iesus	15
5. Botezul în foc	20
6. Botezul în mânia lui Dumnezeu, a lui Iesus	23
7. Botezul pentru cei morți	24
8. Importanța botezului creștin	37
9. Ce este botezul creștin în apă?	38
10. Schimbarea formulei de botez	53
11. Problema formulei de botez	61
12. Încercarea de armonizare dintre textele care conțin formula de botez	63
13. Varianta modificării textului din Matei 28:19	68
14. Obiecții la modificarea textului	84
15. Alte argumente suplimentare în favoarea modificării textului	88
16. Argumente în favoarea botezării în Numele lui Iesus	94
17. În Numele cui trebuie să botezăm în prezent?	97
18. Botezul este o scufunare în apă sau trei scufundări?	103
19. Botezul se face prin scufundare nu prin stropire sau turnare	104
20. Este botezul copiilor mici valabil?	114
21. Ritualul Botezului	122
22. Cine trebuie să efectueze botezul?	127
23. Care sunt condițiile pentru botez?	135
24. De ce trebuie să ne botezăm?	142
25. Concluzia în ce privește botezul creștin	143

Partea a I -a - Despre botezuri

1) Botezul lui Noe

Cunoaștem relatarea despre Noe și familia sa, cei opt suflete (2Petru 2:5), care au fost salvați din mânia lui Dumnezeu și pedeapsa divină manifestată prin potop, când s-au înecat, uriașii (demonii transformați în oamenii), fiii uriașilor (fii demonilor cu ficele oamenilor), și toți oamenii răi de atunci, întreaga societate umană transformată în ființe rele de influența demonică, citește în acest sens: Geneza cap. 6-8.

Însă Noe și familia Sa, respectiv: soția sa, fiii săi: Sem, Ham și Iafet, și soțiile lor, au fost scăpați de pedeapsă, deoarece Noe era drept și astfel a căpătat favoare în ochii lui Iehova!

Relatarea biblică îl descrie pe Noe: **“Noe era un om drept, integru printre contemporanii lui: Noe umbla cu Dumnezeu”** (Geneza 6:9, GBV 2001). Noe era **“un predicator al dreptății”** (2Petru 2:5, SCC).

De ce putem spune că salvarea lui Noe și a familiei sale prin arcă, supraviețuind potopului este un botez?

Apostolul Petru inspirat de Dumnezeu, învață în 1Petru 3:18-21, SCC, următoarele: **“Pentru că și Christos a suferit odată pentru totdeauna pentru păcate; Un drept pentru niște nedrepti; ca să vă aducă lui Dumnezeu. El fiind omorât în carne, dar fiind făcut viu în Spirit; în care, ducându-Se, a predicat și spiritelor din închisoare, odinioară neascultătoare; când aștepta îndelunga răbdare a lui Dumnezeu în zilele lui Noe, ale unuia construind o corabie, în care puțini, adică opt suflete, au fost scăpați prin apă; a cărei copie: botezul, vă salvează acum și pe voi, nu o îndepărtare a murdăriei cărnii, ci o cerere către Dumnezeu a unei conștiințe bune, prin învierea lui Iesus Christos”.**

Apostolul Petru vorbește despre Domnul Iesus, care a fost omorât în carne, pe cruce, ca preț de răscumpărare, însă ceea ce face ca El să fie **„făcut viu în spirit”**, este tocmai omorârea Lui **„în carne”**. Căci fraza: **„făcut viu în spirit”**, în greacă este folosit participiul aorist, care indică o activitatea simultană sau la trecut, iar dacă verbul principal este: **„omorât”**, aceasta

indică că acțiunea: „**făcut viu în Spirit**” nu putea avea loc după un timp de la moarte; ci, doar simultan cu moartea. Astfel această frază nu se poate referi la învierea Lui ce s-a produs ulterior, a treia zi, deoarece participiul aorist arată că simultan cu moartea, Iesus a fost făcut viu.

Astfel El din punct de vedere fizic a murit, dar din punct de vedere spiritual, El a mers ca suflet în locuința morților (Fapte 2:27), în adânc (Matei 12:40; Romani 10:6,7; Efeseni 4:9),

Acolo nu locuiesc sufletele oamenilor; ci, doar demonii lui satan acei demoni legați (Geneza 6:1-7; 2Petru 2:4; Iuda 1:6), iar cu aceea ocazie Iesus le-a predicat un mesaj de judecată, de biruință prin cruce (Coloseni 2:13-15), prin faptul că El a biruit rămânând până la capăt fidel lui Dumnezeu și astfel și ei putea să rămână fideli și să nu-și părăsească locuința pentru poftetele carnale!

Mai departe Petru explică că **“opt suflete, au fost scăpate prin apă; a cărei copie: botezul, vă salvează acum și pe voi”**. Astfel prin inspirație divină, Petru compară salvarea lui Noe și a familiei lui din potop, din mânia și pedeapsa lui Dumnezeu prin arcă, cu botezul creștin care ne salvează pe noi credincioșii de mânia lui Dumnezeu, devenind împăcați cu Dumnezeu prin Christos, Fiul Lui (Romani 5:1; 6:2-8; 1Tesalonicieni 5:9).

Există câteva paralele sau similitudini dintre botezul lui Noe, situația de atunci și botezul creștin și lucrările legate de botez! Dacă Noe a predicat înainte de intrarea în arcă și a dat mărturie (2Petru 2:5), așa trebuie să facă și credinciosul înainte de botez (Luca 12:8; Romani 10:9,10).

Dacă arca poruncită de Dumnezeu i-a salvat pe Noe și familia lui, tot la fel botezul ne salvează pe noi, care o copie a arcei, căci noi devenim prin botez parte din corpul lui Christos, care este arca noastră (1Corinteni 12:13).

Dacă prin ascultarea de Dumnezeu, Noe și familia lui au fost scăpați din lumea aceea violentă și rea, și noi prin ascultare și botez suntem scăpați de această epocă rea și suntem transferați în Regatului Fiului (Galateni 1:4; Coloseni 1:13).

Dacă porumbelul a dat de știre ieșirea din arcă, căci apele potopului s-au retras (Geneza 8:11-16), tot la fel lucrarea porumbelului a Spiritului Sfânt, care lucrează învierea împreună cu Christos, prin care primim iertarea păcatelor, este

la ieșirea din botez, când suntem ridicați din apă, și înviem la o viață nouă (Romani 6:4,5; Coloseni 2:12,13).

După potop apare semnul: curcubeului (Geneza 9:12-15), ca semn că Dumnezeu nu mai nimicește pământul prin ape, la fel după botez, credinciosul născut din apă și Spirit este înfiat și el primește un semn exterior: strigătul de **“Tată”** al Spiritului de înfiere, care este semnul înfierii ca fiu (Romani 8:14-18; Galateni 4:6,7), și că el nu va fi nimicît rămânând fiu a lui Dumnezeu (comp. cu 2Samuel 7:12-16).

Tot după salvarea prin arcă, Noe și familia lui primește porunca să fie roditori și să se înmulțească pe pământ (Geneza 6:16-18; 9:7), în mod similar fiecare creștin la rândul lui va trebui să facă discipoli, să înmulțească poporul lui Dumnezeu (Matei 28:19,20).

După salvarea din potop, Noe aduce jertfe de animale lui Dumnezeu de o mireasmă plăcută lui Iehova (Geneza 8:20-21), în mod asemănător, creștinul după botez trebuie să aducă jertfe spirituale plăcute lui Dumnezeu (1Petru 2:5-9; Evrei 13:16).

După salvarea din potop, Noe și familia Sa primește porunci de la Dumnezeu (Geneza 9:1-6), și credinciosul după botez trebuie să respecte poruncile lui Dumnezeu date prin Fiul, unele porunci neputând fii împlinite de el înainte de botez, cum este de pildă: consumarea corpului și sângelui Domnului la cina Domnească, a servii în adunare cu darurile Spiritului, etc.

În concluzie, să nu uităm că corabia lui Noe este copia botezului creștin, în greacă: **antitypos** = antitipic, copie, copiativ. În SS 1874: **“A cărui antitip, botezul și acum ne mântuie, nu lepădarea necurățiri corpului, ci răspunsul unei bune conștiințe către Dumnezeu prin învierea lui Iisus Christos”**.

De aceea, putem numi salvarea lui Noe și a familiei sale prin arcă, ca fiind primul botez salvator, care prefigurează botezul creștin care este o copie a salvării prin corabia poruncită de Dumnezeu, ca mijloc de salvare!

2) Botezul înspre Moise

De acest botez a avut parte poporul Israel atunci când a ieșit din țara Egiptului, căci tot poporul a trecut prin Marea Roșie. (Exod cap. 14). Tocmai de aceea apostolul Pavel descrie situația lor, prin cuvintele din 1Corinteni 10:1,2, SCC: **“Pentru că nu vreau, fraților, să nu cunoașteți voi că părinții noștri toți au fost sub nor și toți au trecut prin mare; și toți au fost botezați înspre Moise în nor și în mare”**.

Astfel, poporul Israel ascultând de reprezentantul lui Dumnezeu (Exod 14:15,16) și mediatorul Celui dintâi legământ, au fost botezați **“înspre Moise”**, adică scufundați într-o viață de ascultare față de Moise, profetul (Deuteronom 34:10), conducătorul (Isaia 63:11,12) și omul lui Dumnezeu. Ascultarea de Moise omul lui Dumnezeu (Iosua 14:6) însemna ascultarea de Dumnezeu – Psalmul 77:20.

Botezul lui Israel **“înspre Moise”**, a însemnat un botez în care l-au urmat pe Moise, ieșind din țara Egiptului (Exod 6:27), apoi l-au urmat în Mare Roșie, unde au trecut prin Marea Roșie despicată, unde s-a făcut un drum de trecere și au fost botezați în nor, căci **“Norii au turnat ape”** (Psalmul 77:17, SCC), peste Israel astfel ei erau înconjurați de ape, la dreapta și la stânga de Marea Roșie, și sus de ploaia din nori!

Scopului acestui botez era ca israelul să asculte de Moise acest mare profet, care îl prefigura pe Domnul Iesus (Deuteronom 18:18-22).

Mai ales că Moise era mijlocitorul legământului de la Sinai (Exod 24:1-7; Galateni 3:19), el fiind și administrator peste casa lui Dumnezeu și purtătorul de cuvânt al lui Dumnezeu (Evrei 3:2-5; Numeri 12:4-8). De aceea, evreii au fost botezați **“înspre Moise”** (SCC).

Botezul în **“nor”**, simbolizează în epoca creștină lucrarea de regenerare a Spiritului Sfânt ce are loc în botezul în apă, iar botezul în **“mare”**, simbolizează botezul în apă, împreună botezul în mare și în nor, prefigurează nașterea din apă și Spirit (comp. cu Ioan 3:5).

Botezul evreilor de la Marea Roșie susține atât a) înconjurarea cu apele Mării Roșii (Psalmul 78:13,14), precum și b) turnarea

de apă (ploaie) din nori (Psalmul 77:17). Cele două elemente prefigurează atât de bine cele două elemente din nașterea de sus, care formează o singură naștere: a) scufunarea în apă (botezul în apă) prefigurată de înonjurarea cu apele Mării Roșii care erau cu mult desupra lor ca înălțime; b) turnarea de apă (ploaie) din nori reprezintă primirea Spiritului Sfânt cu ocazia botezului în apă, așa cum explică: Origen (185-254 d.H.), un scriitor timpuriu al bisericii: norul care a picurat apă reprezintă pe Spiritul Sfânt, iar Marea Roșie prin care au trecut evreii reprezintă apa botezului (Omilii Num. XXII).

Cu alte cuvinte Israel urmase pe căpetenia lor spirituală: Moise, ascultând de Dumnezeu, care împreună cu Moise devenise obiectul încrederii lor (Exod 14:31).

În mod similar, corinteni fuseseră botezați în Numele lui Iesus (1Corinteni 1:13; 6:11), devenind al Lui, și urmând să asculte de Cel reprezentat de Moise: Iesus Christos.

Este interesant cum descrie Psalmistul această situație în Psalmul 78:13, SCC, unde se spune: **“A despica marea și i-a făcut să treacă; și a făcut apele să stea ca o grămadă”** Deci avem apă peste tot care îi înconjură, dar care nu-i îneca; ci; îi salva de armata lui Faraon, tot așa botezul nu ne omoară; ci, noi scăpăm fiind salvați (1Petru 3:21).

Sunt demne de menționat câteva paralele sau prefigurări legate de botezul înspre Moise și evenimentele din jurul lui și viața de discipol a lui Christos:

Chiar înainte de intrarea în Marea Roșie, înainte de botezul lor, de legământul de la Sinai, ei au fost călăuziți de un nor ziua și de un stâlp de foc noaptea Exod 13:21,22, similar discipolul lui Christos trebuie să audă vocea Păstorului Iesus înainte de a intra în staul (Ioan 10:1-5), și chiar poate fi călăuzit de darurile Spiritului înainte de botez (Fapte 10:44-48; 18:23-28).

Apoi după ieșirea din Marea Roșie, Israelul a dat mărturie cu gura lor, că vor asculta de legea lui Dumnezeu (Exod 24:7, prefigurând strigătul de Aba, Tată, al celui născut dar care devine înfiat ca copil a lui Dumnezeu (Romani 8:16,17).

După botezul în Marea Roșie, Israelul a fost dus în pustie pentru a fi încercat (Deuteronom 8:2), la fel Fiul lui Dumnezeu după botez a fost dus în pustie pentru a fi încercat de Diavolul, la fel și ceilalți copiii ai lui Dumnezeu (Matei 4:1-11).

După pustie a urmat intrarea în țara promisă, **“țară în care curge lapte și miere”** (Exod 13:5), **“o țară foarte, foarte bună”** (Numeri 14:7), această țară prefigurează viața din belșug promisă de Iesus oilor Sale care Îl urmează pe El (Ioan 10:10).

Biblia are multe evenimente sau lucruri prefigurative (circumcizia, spălările rituale) care pre-umbresc botezul noului legământ, dar nu le vom analiza aici căci nu sunt botezuri, ci lucrări care prefigurează botezul fără a fi vreun botez din vechiul legământ.

Dar să vedem în continuare:

3) Botezul lui Ioan Botezătorul

Unii oameni confundă botezul lui Ioan care era doar pentru Israel (Maleahi 4:4-6; Luca 1:76-77; Luca 7:29-30), cu botezul creștin: în Numele lui Iesus care este pentru oameni din toate națiunile (Galateni 3:26-29; Fapte 2:38-39).

Înainte de botezul creștin, oamenii se căiesc de călcarea legii lui Christos, a Noului Legământ (Fapte 20:21; Fapte 26:20), nu de legea lui Moise, căci ei vestesc căința și iertarea de păcate pe baza Numele lui Iesus (Luca 24:47). Prin acest botez în Numele lui Iesus, ei intră în poporul lui Dumnezeu format din oameni din toate națiunile (Fapte 15:14), nu în poporul vechiului legământ, format dintr-o națiune: Israelul! – Psalm 147:19-20.

Botezul lui Ioan, a fost poruncit de Dumnezeu, el era planul lui Dumnezeu pentru ca Israel să obțină iertarea păcatelor (Luca 7:29,30).

Dumnezeu l-a trimis pe Ioan ca profet și pregătitor de calea lui Iehova spre salvarea și iertarea poporului lui Dumnezeu. În Luca 1:76-78, SCC, preotul Zaharia inspirat de Spiritul Sfânt profetește despre Ioan, copilul lui: **“Dar și tu copilașule, vei fi chemat profet al Preaînaltului; pentru că vei merge înaintea feței lui Iehova, ca să pregătești căile Lui, ca să dai poporului Său o cunoștință a salvării prin iertare de păcatele lor, printr-o milă înduioșată a Dumnezeului nostru, prin care ne va vizita un Răsărit din înălțimi”**.

Iată scopul vieții lui Ioan, era să fie un profet al Celui Preaînalt, să pregătească căile Lui, dând poporului Israel o cunoștință a salvării prin predicile lui (Matei 3:2-12; Luca 3:10-14), și o obținere de iertare a păcatelor prin botezul căinței predicat de Ioan.

Ioan Botezătorul a fost un nazireu, așa cum i-a spus îngerul lui Zaharia, tatăl lui în Luca 1:15, SCC **“Pentru că va fi mare înaintea lui Iehova; și nu are să bea nicidecum vin și băutură tare, și va fi umplut de Spirit Sfânt încă din pântecul mamei lui”**. Conform cu Numeri 6:1-6, un nazireu, un om consacrat lui Iehova pentru un timp, sau pentru toată

viața ca Ioan, nu trebuie să bea vin, sau vreo băutură tare, și să își lase părul să crească în voie¹.

Ioan a fost mare înaintea lui Iehova, chiar cel mai mare dintre cei născuți din femei, din vechiul legământ (Matei 11:11). De fapt, rolul lui Ioan este bine descris încă din Scripturile Ebraice, în Maleahi 4:4-6, BC, unde se spune: **“Aduceți-vă aminte de legea lui Moise, robul Meu, căruia i-am dat în Horeb, rânduieli și porunci, pentru tot Israelul! Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată. El va întoarce inima părinților spre copii, și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc țara cu blestem!”** Acest Ilie care trebuia să vină înainte de Mesiah, nu este altul decât Ioan Botezătorul (Matei 17:10-13; Marcu 9:13). Ioan a venit în spiritul și puterea lui Ilie, adică având darurile Spiritului Sfânt care au fost și în profetul Ilie Tișbitul (comp. Luca 1:17 cu 1Regi 17:1).

Conform profeției din Maleahi 4:5,6: **“Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată. El va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc țara cu blestem!”** La ce se referă această profeție?

În Luca 1:16,17, SCC se explică: **“Și el va întoarce pe mulți dintre fiii lui Israel la Iehova, Dumnezeuul lor. Și el va merge înaintea Lui într-un spirit și într-o putere a lui Ilie; ca să întoarcă inimi ale taților spre copii, și pe neascultători la o înțelepciune a dreptilor, să gătească lui Iehova un popor pregătit”**. Se înțelege că cei neascultători sunt copiii spirituali (poporul simplu, vameșii, oamenii fără carte, prostituatele, etc.), iar cei ce umblau în înțelepciunea celor dreți sunt părinții: cărturarii, preoții, care stăteau pe scaunul lui Moise, și despre care Domnul a spus în Matei 23:1-3, SCC: **“Atunci Iesus a vorbit mulțimilor și discipolilor Lui, zicând: pe scaunul lui Moise s-au așezat cărturarii și fariseii. Deci, toate câte au să vă zică ei, faceți**

¹ Vezi despre nazirei:

<https://www.caleacrestina.ro/index.php/invatatura-crestina/687-cine-au-fost-nazireii-ce-invataturi-tragem-din-viata-lor>

și respectați...”. Astfel, Ioan Botezătorul a avut ca misiune să întoarcă: inimile celor drepți, a părinților, a celor maturi spirituali, a celor ce cunoșteau legea, spre cei neascultători, cu scopul de a-i ajuta din punct de vedere spiritual, și a întors inimile copiilor spre cei drepți, spre părinții spirituali, astfel ca și copiii să umble în înțelepciunea celor drepți. Ca în final, toți (și părinții și copiii) să fie un popor pregatit pentru Iehova!

În timpul lui Ioan, Israelul era rupt în două tabere: **părinții** adică scribii, cărturarii, preoții, cei ce cunoșteau legea, care stăteau pe scaunul lui Moise (Matei 23:2), și **copii**, (țărani, oameni simpli, prostituatele, vameșii, etc.) adică cei ce nu cunoșteau legea. Domnul le spune copiilor, celor necunoscători în ale legii, să facă tot ceea ce ei (părinții) le spuneau (Matei 23:3). Din păcate părinții, îi priveau disprețuitor, îi țineau la distanță pe oamenii simpli, care nu cunoșteau carte, pe vameși, pe prostituate, pe țărani, care erau ca și copiii neascultători din cauza necunoașterii legii, pentru că nu știau să citească sau nu aveau o copie a legii. Cărturarii (părinții) spuneau despre cei simpli (copii): **“Dar mulțimea aceasta, cea necunoscând legea; este blestemată”** (Ioan 7:49, SCC).

Unul din scopurile lucrării lui Ioan, era împăcarea, reconcilierea între părinți și copii și a tuturor cu Dumnezeu, conform cu Luca 1:16,17.

Astfel la botezul lui Ioan au venit și din categoria părinților (Matei 3:7-10) și din categoria copiilor (Marcu 1:4; Luca 3:12-14). Totuși, din păcate, o mare parte dintre părinții, cei care cunoșteau legea, au zădărnicit planul lui Dumnezeu de împăcare a părinților cu copiii și a lor cu Dumnezeu, după cum se spune în Luca 7:29-30: **“Și tot poporul, și vameșii, auzind, au dat dreptate lui Dumnezeu; fiind botezați cu botezul lui Ioan. Dar fariseii și cărturarii, au zădărnicit pentru ei planul lui Dumnezeu, nefiind botezați de el”**. Și astfel mulți dintre cei cunoscători ai legii nu au primit prin caință: iertarea de păcate, căci acest botez este numit **“botezul cainței”** (Marcu 1:4), și este descris în următoarele pasaje Biblice: Matei 3:1-17; Matei 21:25; Marcu 1:1-11; Marcu 11:30; Luca 3:3-22; Luca 7:29-30; Luca 20:4; Ioan 1:19-37; Ioan 3:22-30; Fapte 13:23-24; Fapte 19:4.

Conform Scripturilor, botezul cainței era pentru națiunea Israel, astfel planul lui Dumnezeu era ca întreg poporul Israel

să își exprime căința, lăsându-se botezați de Ioan Botezătorul, un om trimis de Dumnezeu! – Luca 1:76-77; Luca 7:29-30; Ioan 1:33.

Ioan Botezătorul era un om trimis de Dumnezeu (Ioan 1:33), în spiritul lui Ilie (Luca 1:17), el era Ilie care urma să pregătească națiunea Israel.

Botezul lui Ioan, a avut patru scopuri:

1) Prin botezul lui Ioan, națiunii Israelul i s-a dat posibilitatea, de a se căi și a-și exprima public prin mărturisirea cu gura a păcatelor și prin botezul prin scufundare în apă curgătoare, căința lor față de călcarea legii lui Moise și față de nerespectarea legământului promis de ei la Sinai (Exod 24:7). Prin acest botez, ei urma să primească: iertarea păcatelor pentru abaterile de la legea lui Dumnezeu și nerespectarea legământului (Matei 3:6; Marcu 1:4-5; Luca 1:68-77; Luca 3:3-6).

2) Un al doilea scop al botezului lui Ioan, era ca ei să creadă în Cel ce urma să vină, adică în Mesiah (Fapte 19:4), pe care Îl vestea Ioan, ca fiind Cel care va boteza în Spirit Sfânt pe evreii credincioși. Iar pe cei necredincioși îi va boteza în foc, care vor arde ca pleava, aceasta era o avertizare pentru ei (Matei 3:11-12; Luca 3:16-18).

3) Un al treilea scop al lucrării lui Ioan, era împăcarea, reconcilierea între părinți și copii și a tuturor cu Dumnezeu, conform cu Luca 1:16,17. Ca cei neștiutori să vină la înțelepciunea celor drepti, și toți împreună să formeze un popor pregătit pentru Iehova care a venit în Israel prin Fiul Său, care L-a reprezentat pe pământ! – Mica 5:4; Ioan 5:43; 10:25.

4) Al patrulea scop, a fost ca Ioan pregătească un popor curățit, iertat de călcările de lege, un popor înțelept, ascultător, și care să-l primească, să creadă și să-L urmeze pe Mesiah, adică pe Iesus Christos (Maleahi 4:5-6; Luca 1:15-17).

Astfel, acest botez era rezervat pentru evrei, nu așa cum practică anumite secte din prezent, “botezând” pe oameni ai națiunilor cu botezul lui Ioan! Căci acesta avea ca rol DOAR împăcarea evreilor cu Dumnezeu, printr-o manifestare publică a căinței față de călcările de lege și ale legământului pe care Dumnezeu la făcut cu aceștia pe muntele Sinai (Exod 24:7).

Astfel, Ioan Botezătorul, care trebuia să pregătească un popor pentru Dumnezeu, ca ei să Îl primească pe Mesia (Luca 1:16,17). Din păcate doar unii au făcut asta, de aceea

unii dintre discipolii lui Ioan au devenit mai târziu discipoli ai lui Iesus (Ioan 1:35-37; Fapte 19:1-6).

Botezul lui Ioan conține câteva paralele cu botezul creștin:

1) Nu este suficientă originea etnică sau religioasă; sau că ești evreu, fiu fizic a lui Avraam; ci, este nevoie de roade bune (Luca 3:8,9). În mod similar, în noul legământ este nevoie de roade bune, nu doar de o apartenență etnică (Matei 7:17-19; Fapte 10:34,35).

2) Înainte de botez este nevoie de căință față de călcarea legii lui Moise, arătată prin fapte vrednice de căință (comp. Matei 3:2,8), și anume prin dărnicie milostenie, corectitudine, mulțumire – Luca 3:10-14. În mod asemănător, botezul creștin este precedat de căință și de fapte vrednice de căință, pe baza legii lui Christos (Fapte 2:38; 3:19; 26:20).

3) Înainte de botez evreii mărturiseau cu gura lor păcatele călcării legii lui Moise în mod public (Matei 3:6). Într-un mod asemănător, creștinul face o mărturie cu gura lui înainte de botez în care invocă Numele lui Iesus și nevoia de a fi salvat de El (Romani 10:9,10).

Să analizăm în continuare:

4) Botezul lui Iesus

Domnul Iesus a venit la Ioan Botezătorul, la vârsta de 30 de ani (Luca 3:21-23), pentru a fi botezat, dar pentru că Ioan știa că Iesus nu avea păcat, fiind mielul lui Dumnezeu (Ioan 1:29), el nu putea să-l boteze cu un botez al căinței pentru iertarea păcatelor, de aceea Ioan a protestat, spunându-i lui Iesus că el are nevoie să fie botezat de Iesus, nu Iesus de el. În Evanghelia după Ioan 1:29-33, SCC, vedem cunoștința primită de Ioan: despre Iesus, pe care a primit-o prin dezvăluire de la Dumnezeu, Cel care L-a și trimis să boteze:

“În ziua următoare, Ioan vede pe Iesus venind către el, și zice: iată! Mielul lui Dumnezeu, Cel ridicând păcatul lumii! Acesta este Cel despre care am zis: după mine vine un bărbat, care S-a făcut înainte de mine, pentru că mai întâi de mine, a existat El. Și eu nu Îl știusem; dar, ca El să fie arătat lui Israel, pentru aceasta am venit eu botezând în apă. Și Ioan a mărturisit, zicând: am văzut Spiritul, coborând din cer, ca un porumbel; și a rămas peste El. Și eu nu L-am știut; dar Cel trimițându-mă să botez în apă, Acela mi-a zis: peste care ai să vezi Spiritul, coborând și rămânând peste El; Acesta este Cel botezând în Spirit Sfânt. Și eu am văzut și am mărturisit că Acesta este Fiul lui Dumnezeu”. Deci a primit prin dezvăluire că Iesus este Mielul fără cusur a lui Dumnezeu care ridică păcatele omenirii, el știa că Iesus a existat înainte de el, fiind Fiul lui Dumnezeu născut din Dumnezeu. Ioan a mai primit că lucrarea botezului său va da ocazia ca Iesus Mesiah să fie arătat în Israel. El mai știa că Iesus este Cel care va boteza în Spirit, căci Spiritul Sfânt a rămas peste Iesus, deoarece acesta era Fiul lui Dumnezeu!

Cu toate că la început Ioan refuză să îl boteze, motivând că el are nevoie să fie botezat de Iesus, de Fiul lui Dumnezeu, care era mai mare ca Ioan, însă Iesus explică, să vedem relatarea din Matei 3:14,15, SCC: **“Dar Ioan Îl oprea, zicând: „Eu am nevoie să fiu botezat de tine, și Tu vii la mine?” Răspunzând însă, Iesus a zis: „Lasă acum! Pentru că așa ne este potrivit să împlinim toată dreptatea.” Atunci el Îl lasă”.** La ce s-a referit Iesus când a spus: **“Pentru că așa ne este potrivit să împlinim toată dreptatea”?** La faptul că

Iesus a dorit **să împlinească planul divin**, El nu a dorit să zădărnicească planul lui Dumnezeu ca și cărturarii și fariseii, ca tot Israelul să fie botezat de Ioan (Luca 7:29,30), ba mai mult, Iesus a dorit ca lăsându-se botezat de Ioan să **adeverească acest botez**, că această lucrare este de la Dumnezeu (Marcu 11:30).

Să vedem în continuare, ce lucrări nu au avut loc în botezul lui Iesus, din râul Iordan?

Botezul lui Iesus nu a implicat lucrarea de iertarea, curățire de păcate, deoarece El nu avea păcat (Ioan 16:8; 1Petru 2:22), nu a însemnat: sfințirea Lui, deoarece Iesus spune că Însuși Tatăl la sfințit când l-a trimis pe pământ (Ioan 10:36). Apoi, îngerul îi spune la Maria: **“De aceea și ce este născut, va fi chemat Sfânt; Fiu al lui Dumnezeu”** (Luca 1:35).

Acest botez a lui Iesus nu a însemnat nici îndreptățire sau a fi declarat drept, justificat, deoarece El era drept, El nu a comis nici o nedreptate, fărădelege sau injustiție (Matei 12:18-21; 22:16; Evrei 4:15). Nu a însemnat nici primirea statutului de perfect, desăvârșit, deoarece El era perfect, El era echivalentul lui Adam înainte de căderea acestuia în păcat (1Corinteni 15:45), de aceea El a putut aduce o jertfă perfectă și complectă care poate să-i desăvârșească pe credincioșii (Evrei 10:10,14) deoarece El era perfect.

Primirea Spiritului la ridicarea din apă (Luca 3:21,22), în cazul lui Iesus, nu a însemnat înfierea ca copil al lui Dumnezeu, El era deja Fiu al lui Dumnezeu din cer, și a rămas Fiu al Celui PreaÎnalt și când s-a născut din Maria (Luca 1:32), la 12 ani El vorbește în templul din Ierusalim și El Îl numește pe Dumnezeu ca fiind: Tatăl Lui (Luca 2:49).

Să vedem mai departe, ce a însemnat botezul lui Iesus?

Botezul lui Iesus pentru a împlini toată dreptatea, a adeverit botezul lui Ioan și că Ioan era un om trimis de Dumnezeu (Ioan 1:6).

Botezul lui Iesus a avut rolul de a se prezenta în fața lui Dumnezeu pentru a începe lucrarea Lui și a duce la bun sfârșit misiunea până la capăt (Luca 7:28-30; Evrei 10:7).

Botezul lui Iesus a fost o prezentare în fața Tatălui, pentru a așa cum a spus El înțelegând scopul venirii Sale pe pământ: **“iată! Eu vin! În sulul cărții a fost scris despre Mine; ca să fac voința Ta, Dumnezeule!”** (Evrei 10:7).

Astfel Ioan L-a botezat, dar nu ca pe ceilalți cu un botez al căinței, în care aceștia își mărturiseau public păcatele în timp ce făceau botezul (Matei 3:6); ci, cu un botez care semnifică începutul misiunii Sale pământești ca Fiul al lui Dumnezeu și ca Cel ce a venit să servească, să-și dea sufletul pentru mulți și să mărturisească despre adevăr (Marcu 10:45; Ioan 18:37).

Ca urmare a botezului Său în Iordan, și al rugăciunii Sale, la ridicarea din apă Iesus experimentează anumite lucrări ale Spiritului, să le analizăm în continuare:

Conform cu Evanghelia după Luca 3:21, SCC: **“Iar când a fost botezat tot poporul, fiind botezat și Iesus, și rugându-Se, s-a deschis cerul”**. Deci la ridicarea din apă, Iesus s-a rugat, iar ca urmare a botezului și a rugăciunii: cerul s-a deschis și a primit Spiritul Sfânt.

Rugăciunea lui Iesus la ridicarea din apă, nu a fost pentru a primi Spiritul de înfiere, căci El era deja Fiul lui Dumnezeu, despre care a dat mărturie publică, Dumnezeu prin îngeri și profeți (Luca 2:8-38); ci, rugăciunea Lui a fost pentru a primi 1) Spiritul ca ungere, precum și 2) darul vorbirii în alte limbi.

1) Ungerea cu Spirit Sfânt:

Conform Scripturii Iesus a primit Spiritul Sfânt, care a venit în formă de porumbel, împlinind profeția din Isaia 11:2, GBV 2001: **“Și Duhul Domnului Se va odihni peste El, duh de înțelepciune și de pricepere, duh de sfat și de putere, duh de cunoștință și de temere de Domnul”**.

Aceste spirite și altele (Apocalipsa 5:6), toate izvorâte din Spiritul Sfânt, care au venit peste El, a însemnat **ungerea cu Spiritul**, în calitate de: rege (Psalmul 45:6,7; Evrei 1:8,9; Luca 4:18; Fapte 10:38); de Mare Preot (comp. Exod 40:13-15 cu Evrei 5:4-10); de profet (Luca 4:18-19; 24:19).

Similar botezul creștin, unge pe frații lui Iesus ca regi și preoți (Evrei 1:9; 2Corinteni 1:21; Apocalipsa 1:5,6; 5:9,10); și primesc ungerea profetică (1Ioan 2:20,27).

2) Darul vorbirii în alte limbi:

Unii zic că Fiul nu a vorbit în limbi pe pământ?

Însă, conform Bibliei Domnul Iesus este dătătorul apei vii care este darul limbilor (Ioan 4:14; 7:37-39), El este Cel ce botează în Spirit (Matei 3:11), cu siguranță că El nu poate da un ceva ce El personal nu are! Cu siguranță Fiul pe pământ în relația Lui cu Tatăl a vorbit în limbi, datorită darului primit la ridicarea din apă cu ocazia botezului Său!

Avem, câteva exemple, în care El a vorbit prin Spiritul în altă limbă decât cea evreiască, și anume în arameică (limba babiloneană):

Matei 27:46, SCC. **“Iar pe la ora a noua, Iesus a strigat cu voce mare, zicând: „Eloi, Eloi, lama sabachtani?!” Aceasta semnifică: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce M-ai părăsit?!”** Iată că Domnul se roagă în arameică, deoarece Israelul era lepădat, ei L-au dat la moarte pe Fiul lui Dumnezeu, astfel Iesus nici nu s-a mai rugat în limba evreiască, ci în limba pe care ei au învățat-o în exilul babilonian când au fost pedepsiți de Dumnezeu, așa cum era acum părăsit pentru o clipă de Dumnezeu. El a vorbit în aramaică și pentru că era limba asociată cu judecata divină, și cu un semn profețit că Dumnezeu le va vorbi în această limbă și nici așa nu vor asculta (Isaia 28:11-12). Lucru aplicat de apostolul Pavel la cei din Noul Legământ în 1Corinteni 14:21,22.

O altă ocazie de vorbire în limbă a Domnului, tot în arameică a fost în Marcu 5:41, SCC: **“Și apucând mâna copilei, îi zice: „talita cumi!” Care tradus înseamnă: „Fetițo, îți zic, ridică-te!”**. Aici este o vorbire în limbă autoritativă când i-a adresa spiritului fetei, pe care spiritele morții o țineau legată (comp. cu Fapte 2:24), să se ridice! Scopul acestei vorbiri în limbă a fost să învingă legăturile spiritelor morții, care voiau să respingă lucrarea învierii, datorită neascultării evreilor căci ei nu respectau legea așa cum cerea Dumnezeu (Coloseni 2:14, Coloseni 2:15). Însă, Iesus le-a biruit prin vorbirea în aramaică, căci El este Domnul tuturor (Romani 10:12), iar Dumnezeu este a-l tuturor popoarelor (Romani 15:9-11), El este dincolo de legământul de la Sinai și poate lucra cum dorește El prin harul Său (Iov 9:12; Daniel 4:35).

La fel a acționat cu o altă ocazie, descrisă în Marcu 7:34, SCC: **„Și privind spre cer, a suspinat; și îi zice: Efata! Adică: deschide-te!”**. Din același motiv!

Deci Domnul a practicat vorbirea în limbi, și chiar a învățat despre ea în: Ioan 7:37-39, și în Ioan 4:10-14, și le-a promis discipolilor acest dar, pe care ei l-au primit la Penticosta (Fapte 1:5-8; 2:1-4).

Chiar vederea cerurilor deschise, desemnează o lucrare similară cu arvuna Spiritului!

Prin vederea cerurilor deschise i-a fost îmborsătată memoria de când era Cuvântul (Ioan 1:1,2), căci a văzut din nou: cerul, tronul lui Dumnezeu, Spiritul Sfânt care pleacă de la Dumnezeu (Ioan 15:26), îngerii, prin care i s-a transmis că din acel moment mulțimi de îngeri Îl vor servi, așa cum se spune în Ioan 1:51, SCC: **“Apoi îi zice: adevărat! Adevărat vă zic: veți vedea cerul deschis, și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și coborând peste Fiul Omului”**.

Aceast privilegiu este asemănător cu cel primit de credincioșii din noul legământ, cu ocazia primirii arunii Spiritului, când gustă în mod anticipat din puterea, bucuria și darul ceresc (Efeseni 1:13,14; Evrei 6:4,5).

Mai departe în Luca 3:22, SCC, se relatează: **“Și spiritul Cel Sfânt a coborât peste El în formă unui corp de porumbel; și s-a făcut o voce din cer, zicând: Tu ești Fiul Meu Cel iubit, în Tine am bună plăcere”**.

Astfel, după primirea ungerii Spiritului și a darului vorbirii în alte limbi, Dumnezeu Tatăl a declarat din cer despre Fiul Său: **“Tu ești Fiul Meu Cel iubit, în Tine am bună plăcere”**.

Aceste cuvinte, arătau că Dumnezeu a aprobat botezul lui Iesus, cât și că de atunci, oamenii trebuie să asculte de El, lucru subliniat și la schimbarea la față, de către Dumnezeu Tatăl. Astfel în Luca 9:35, SCC: **“Și o voce s-a făcut din nor zicând: Acesta este Fiul Meu Cel ales, de El să ascultați”**.

Această mărturie verbală a lui Dumnezeu despre Fiul, este o paralelă cu mărturia lui Dumnezeu de la înfierea creștinilor, atunci când Tatăl trimite Spiritul Fiului, Spirit de înfiere în credinciosul botezat, care strigă **“Tată”**, adeverind că din acel moment acel credincios a fost înfiat ca copil a lui Dumnezeu (Romani 8:14-18; Galateni 4:6,7).

Mai departe Iesus urma să fie Cel care **“va boteza în Spirit Sfânt și foc”** (Luca 3:16, SCC).

Despre botezul în Spirit Sfânt, vezi cartea: **Despre Spiritul Sfânt**.

Iar despre botezul cu foc, vom vedea în continuare:

5) Botezul în foc

Despre acest gen de botez se face referire doar în textele din Matei 3:11 și Luca 3:16, unde Ioan Botezătorul spune în mod profetic: **“Eu vă botez doar în apă, pentru căință; dar Cel venind după mine este mai tare decât mine, ale cărui sandale nu sunt vrednic să le duc. El [Iesus] vă va boteza în Spirit Sfânt și foc”.**

Ioan Botezătorul profetește și spune că după el va veni un alt lucrător a lui Dumnezeu, mai tare decât el, care va boteza în Spirit și foc!

În general la botezul cu foc, se dau următoarele interpretări, iar cei care le da-u, încearcă să plaseze anumite versete ca dovezi:

- Botezul cu foc se referă tot la botezul cu Duhul Sfânt (Fapte 2:1-4; Apocalipsa 4:5).
- Botezul cu foc se referă la încercările ca de foc prin care trec creștinii (Luca 12:49-53; 1Corinteni 3:13-15; 1Petru 4:12,13; Psalmul 66:10).
- Botezul cu foc este pentru cei răi care vor fi nimiciți (Matei 3:12; Luca 3:17; Apocalipsa 20:14).

Care este înțelesul acestui botez?

În primul rând, să analizăm contextul textului. Astfel în Matei 3:5-12, SCC, este relatat: **“Atunci ieșeau la el Ierusalimul, și toată Iudeea, și toată împrejurimea Iordanului; și erau botezați de el în râul Iordan, mărturisind păcatele lor. Dar văzând mulți dintre farisei și saducheii venind la botez, le-a zis: „Pui de vipere! Cine v-a arătat să fugiți de mânia viitoare? Faceți deci roadă vrednică de căință. Și să nu gândiți că ziceți în sine: avem tată pe Abraam! Pentru că vă zic: Dumnezeu, din pietrele acestea poate ridica copii lui Abraam. Dar deja securea stă la rădăcina pomilor; deci, orice pom, nefăcând roadă bună, este tăiat și este aruncat în foc. Eu vă botez doar în apă, pentru căință; dar Cel venind după mine este mai tare decât mine, ale cărui sandale nu sunt vrednic să le duc. El vă va boteza în Spirit Sfânt și foc; lopata căruia este în mâna Lui, și va curăți complet aria Lui, și va strânge grâul Lui în depozit, dar pleava o va arde cu foc nestins”.**

Conform Bibliei, Ioan trebuia să boteze întreg Israelul (Maleahi 4:4-6; Luca 1:76-80; Fapte 13:24), și chiar vedem că

mulți din Ierusalim, Iudeea, veneau la Ioan, lângă localitatea Betania, în Iudeea (Ioan 1:28), să fie botezați și să primească iertarea de păcate. Însă pe lângă oamenii sinceri, au venit și mulți farisei și saducheii, pe care Ioan îi numește: „**Pui de vipere!**”, și se miră spunând: „**Cine v-a arătat să fugiți de mânia viitoare?**” Ioan mai precizează că nu e suficient botezul căinței dacă nu fac: „**roadă vrednică de căință**”. Profetul Ioan mai precizează să nu se încreadă în originea lor din Avraam, căci Dumnezeu din pietre poate ridica fiii ai lui Avraam!

Mai departe el precizează ce se va întâmpla cu israeliții care nu aduc rod: „**Dar deja securea stă la rădăcina pomilor; deci, orice pom, nefăcând roadă bună, este tăiat și este aruncat în foc**”. Iar această aruncare în foc a celor care nu aduc roadă bună, o va face Fiul lui Dumnezeu care va veni și va boteza Israelul în Spirit și foc! Adică pe cei credincioși îi va boteza în Spirit Sfânt! Iar pe cei necredincioși care nu aduc roadă bună, vor fi botezați în foc, adică nimiciți, așa cum se spune în v12: „**lopata căruia este în mâna Lui, și va curăți complet aria Lui, și va strânge grâul Lui în depozit, dar pleava o va arde cu foc nestins**”.

Fiind vorba de un singur botez (la singular), și pentru că încercările din viața unui creștin sunt mai multe (1Petru 1:6), prin urmare încercările (la plural) nu pot fi botezul cu foc!

Botezul în Spirit Sfânt nu poate fi și botezul cu foc, ca și cum ar fi o repetiție a aceleiași lucrări, căci Domnul Iesus, când face referire la cuvintele lui Ioan Botezătorul în Fapte 1:5; și la fel apostolul Petru în Fapte 11:16, ei aplică la credincioși doar prima parte a promisiunii și anume: „**Pentru că Ioan a botezat în apă, dar voi veți fi botezați în Spirit Sfânt nu după multe aceste zile...Ioan a botezat cu apă, dar voi veți fi botezați în Spirit Sfânt**”. Ei nu aplică botezul în foc la credincioși!

Astfel doar botezul în Spirit Sfânt este pentru credincioși, iar botezul cu foc este pentru cei necredincioși care reprezintă pleava arsă în focul nestins.

Ioan Botezătorul vorbea națiunii lui Israel, simbolizată de aria (teren agricol) de grâu, care trebuia secerată și curățată, iar grâul dus în hambar, iar pleava arsă. Astfel, Ioan vorbea de două tipuri de oameni simbolizați prin: 1) grâu și 2) pleavă.

Ca să înțelegem mai bine îi descriu în continuare:

Grâul adică credincioșii din Israel, botezați cu botezul căinței, dar care ulterior devin creștini, îl va boteza **“în Spirit Sfânt”** (exemplu: Fapte 19:1-6).

Pleava adică necredincioșii din Israel unii care nu s-au lăsat botezați de Ioan, alții care s-au botezat de formă dar nu au făcut roadă vrednică de căință, sunt ca pleava care va fi aruncată și arsă într-un foc nestins, această lucrare de pedepsire și nimcire, poate fi numită botezul în foc al lor (Matei 25:41,46).

În concluzie, botezul cu foc este pentru cei răi, focul care nu se va stinge, are rolul de pedepsire al celor necredincioși cu pedeapsa divină și eternă (Matei 3:12; Marcu 9:42-48; Luca 3:17; Apocalipsa 14:9-11; 20:14).

6) Botezul în mânia lui Dumnezeu, a lui Iesus

Fiul lui Dumnezeu a fost trimis de Tatăl ceresc din cer pentru a fi pedepsit în locul omenirii păcătoase, acesta a fost un scop al venirii lui Iesus pe pământ (Isaia cap. 53; Marcu 10:45; 1Ioan 1:29; 1Timotei 2:5,6).

Domnul Iesus după ce și-a încheiat misiunea de a face discipoli și de a întemeia un nou popor: adunarea creștină (Matei 16:18; Ioan 4:1,2), El știa că urmează să fie omorât în locul omenirii, și descrie această misiune finală astfel în Luca 12:50, SCC, unde Domnul Iesus le spune apostolilor Săi: **“Dar am un botez pentru a fi botezat; și cum sunt de apăsător până când are să fie îndeplinit”**. Botezul la care face El referire aici sunt patimile, suferințele și moartea Sa, fiind lovit de mânia lui Dumnezeu, strânsă în cupa mâniei datorită păcatelor omenirii (Romani 2:5)!

În Grădina Ghetsimani, el s-a rugat Tatălui ceresc, ca acest potir al mâniei Lui față de omenire care urma să fie vărsat asupra Fiului lui Dumnezeu, care substituia omenirea păcătoasă, s-a rugat astfel: **„Și mergând puțin înainte, S-a proșternut, rugându-Se, și zicând: Tată al Meu! Dacă este posibil, să treacă de la Mine potirul acesta! Totuși nu cum vreau Eu, ci după cum vrei Tu”** (Matei 26:39, SCC, vei și Luca 22:42).

Acest botez, scufundarea în mânia lui Dumnezeu față de păcat și nelegiuire, Domnul știa că este foarte apăsătoare, deoarece Fiul urma să fie despărțit de Dumnezeu datorită păcatelor omenirii puse deasupra Lui (Isaia 59:1,2), și să devină păcat și blestem și să fie lovit de Dumnezeu pentru toate păcatele omenirii (2Corinteni 5:21; Galateni 3:13).

Dragostea Fiului și credințioșia Lui față de Tatăl ceresc, a dus misiunea până la capăt, și astfel s-a îndeplinit acest botez (Filipeni 2:5-11).

7) Botezul pentru cei morți

Botezul pentru cei morți, apare într-un singur pasaj din Biblie, în 1Corinteni 15:29, unde se face referire la el, însă fără a se explica: *ce este acest botez? Cine l-a practicat? Pentru cine este? Etc.*

Această referire apare în contextul argumentării lui Pavel că morții vor învia, deoarece unii corinteni nu mai credeau în învierea morților influențați fiind de prietenii rele cu cei din lume (1Corinteni 15:12,33).

De aceea, în cap. 15 din 1Corinteni, apostolul Pavel, le dă o serie de argumente în favoarea învierii, printre care și argumentul din 1Corinteni 15:29, SCC: **“Altfel, ce vor face cei botezați pentru cei morți? Dacă morții nu sunt înviați, de ce mai sunt și botezați pentru ei?”**

Acest pasaj a stârnit multe discuții, și este interpretat în multe feluri de teologi, existând cca. patruzeci de interpretări. Aceste interpretări au fost analizate în monografia lui B.M. Foschini, **Those who are baptised for the dead: 1Cor. Xv.29**, Worcester, Mass., 1951.

Dintre cele mai cunoscute interpretări, și cele mai folosite, menționăm:

a) Interpretarea folosită de mormoni:

Creștinii din Corint efectiv sau botezat pentru credincioșii care au murit înainte de botez, și nu au mai apucat să facă botezul în apă.

În mod asemănător, secta lui Marcion (sec. II-IV d.Ch.), practica un botez în locul mortului, mortul era pus pe un pat, iar un om viu se băga sub pat și mărturisea credința în locul mortului, și era botezat pentru cel mort!

Însă faptul că o sectă din creștinism a făcut așa ceva, nu trebuie neapărat să interpretăm că între creștini din sec I d.Ch. era o practică generală, sau că această practică este una apostolică cu aprobarea divină.

Chiar dacă acceptăm că botezul pentru morți, are sensul de ‚botez în locul mortului’, dar în acest caz, argumentul mormonilor bazat pe 1Corinteni 15:29, are o lacună, textul nu spune că „*voi*” (corinteni), sau „*noi*” (Pavel și colaboratorii săi, sau restul creștinilor) s-au botezat pentru morți, NU, textul spune: **“cei botezați pentru cei morți”**, astfel acești oameni

puteau fi păgâni sau o sectă din creștinism, un grup eretic, etc. Cu siguranță că creștinii autentici nu practicau un astfel de botez, ei știau care este semnificația botezului și că botezul este ceva personal nu ceva pe care să-l facă altul în locul lui (comp. Romani 10:9,10 cu Fapte 22:16).

Este interesant că în timp ce despre botezul creștin, în Numele lui Iesus' sau, în Christos', era un botez practicat de **“toți”** creștinii (Romani 6:3; Galateni 3:27), botezul pentru morți era practicat de **“cei”**, adică de unii oameni, de o grupare păgână la care face referore Pavel, dar cunoscută de corinteni.

Este demn de notat că la nord de Corint, în vecinătatea lor, a fost un oraș numit Eleusis, unde există locația unui religii păgâne, care practica un botez pentru morți.

Chiar unii păgâni credeau în înviere, de pildă: pitagoricii credeau în înviere (vezi cartea: **Cum a început renașterea** de Stephen Greenblatt).

Au existat religii păgâne care practicau un fel de afundare, sau spălare, un fel de botez ritual, chiar în anii dinainte de venirea Fiului pe pământ!

Cu siguranță că Satan și demonii au descoperit închinătorilor lor, această lucrare, și au copiat-o dar în sens negativ, și a fost folosită în închinarea falsă!

Observați cum comentează Iustian Martirul (110-165 d.Ch.) această realitate în cartea sa „**Apologia Întâia**” în CAPITOLUL LXII, **„Imitarea botezului de către demoni”**: *„Într-adevăr, când diavolii au auzit despre această spălare (botez) vestită de profet, i-au determinat pe cei ce intră în templele lor, pentru a le aduce jertfe de băutură și arderi de tot, să se și stropască și să se spele (boteze), de asemenea, în întregime, după ce se îndepărtează [de locul sacrificiului], ca să intre în sanctuarele unde se află imaginile lor...”*.

Deci păgânii practicau un fel de botez (baie rituală), iar în orașul Eleusis, păgânii practicau această baie și în favoarea celor morții, nu doar pentru cei vii.

De fapt, nici textul în sine din 1Corinteni 15:29, nici istoria, nici scrierile bisericești vechi, nu confirmă că primii creștini din primele secole ar fi practicat un botez în locul morților, decât secta lui Marcion, și trunchiul principal al creștinismului!

De fapt un astfel de botez în locul mortului ar fi inutil, odată ce fiecare credincios trebuie să mărturisească cu gura lui spre salvare (Romani 10:9,10)!

b) Interpretarea Martorilor lui Iehova:

Ei spun, că acest botez se referă la *a fi cufundați într-un mod de viață care îi conduce la o moarte de martir ca a Fiului!*

Astfel **Traducerea Lumii Noi a Sfințelor Scripturi** (NW), Biblia tradusă și folosită de Martorii lui Iehova, traduce astfel acest pasaj: „...*se botează pentru a fi morți...*”. Ei susțin că nu poate fi vorba de un alt botez, decât cel creștin, deoarece versetele singurele care menționează moartea în directă legătură cu botezul, se referă la un botez pe care îl primește persoana însăși, nu la un botez în favoarea unei persoane moarte (Romani 6:2-4; Coloseni 2:12). Astfel ei sunt deci botezați, sau cufundați, într-un mod de viață care îi va conduce la o moarte fizică, în integritate ca a Fiului, pentru ca apoi să fie înviați la viață spirituală, cum a fost El (cartea: „Argumente” p.56,57).

Însă argumentul este subțire, există pasaje în Biblie care sunt unice, există cazuri când se face referire la un lucru într-un singur text din Biblie, astfel și acest pasaj din 1Corinteni 15:29, poate fi unic, și fără o legătură cu botezul creștin din Romani 6:2-4; Coloseni 2:12; etc.

De fapt, chiar și traducerea NW, traduce într-un mod, care forțează sensul cuvintelor existente în acest pasaj. Iar, interpretarea că botezul din Romani 6:2-4, este identic cu cel din 1Corinteni 15:29, este o interpretare greșită, deoarece în Romani 6:2-4, este vorba de un botez pe care l-au făcut **“toți”**, creștinii, pe când cel din 1Corinteni 15:29, este vorba de **“cei”**, (de unii oameni).

Pe lângă toate acestea, interpretarea că toți cei ce merg la cer trebuie să moară ca și Domnul, este falsă, deoarece Pavel spune: **“Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați”** (1Corinteni 15:51). Astfel, această interpretare a Martorilor lui Iehova este absurdă, deoarece Biblia precizează clar că nu toți cei ce merg la cer vor muri fizic, unii vor fi răpiți, și transformate corpurile lor muritoare în corpuri nemuritoare și astfel vor putea merge și ei în cer fără a mai trece prin moartea fizică (1Corinteni 15:51-54; 1Tesaloniceni 4:14-16)!

c) **Interpretarea din Noul Testament:** CLV (1993), la dicționar din appendice, este următoarea: „În vremea când scria Pavel, era o mare persecuție împotriva creștinilor, care de multe ori erau martirizați după botez. Dar aceasta nu-i oprea pe alții de la a fi măntuiți și de-ași lua locul în botez și, într-un sens foarte real, când pășeau în apa botezului, erau botezați pentru, sau în locul (gr. Hyper) celor morți, ca rezultat al mărturiei curajoase pentru Cristos. Argumentul apostolului este că ar fi o nebulă să fii astfel botezat ca să completezi rîndurile celor morți (ca la război), dacă nu există învierea dintre cei morți”. Însă această interpretare are două lacune, în primul rând, în text mai degrabă învierea morților se referă la cei deja morți, pentru care se botează cei vii, și nu se referă la cei vii care urmau să moară, și care s-au introdus prin botez în locul lor. A doua nepotrivire, este că potrivit acestei interpretări, toți cei proaspeți botezați se botează în locul morților, însă atunci Pavel nu ar fi spus: **“Altfel, ce vor face cei ce se lasă botezați pentru cei morți? Dacă de fapt nu învie morții, de ce se mai lasă botezați ei pentru ei?”** (CLV) Ci ar fi spus: „*ce vor face cei proaspăt botezați în locul celor morți*”.

d) **Interpretarea că unii se botează pentru cei morți din familie ca să se întâlnească în cer cu ei:**

O altă interpretare, este că botezul pentru cei morți, se referă la oamenii dintr-o familie, în care unii membri ai familiei au fost martirizați sau au murit, iar unii membri necredincioși ai familiei, vin la credință și se botează ca să se întâlnească cu aceștia în cer. Astfel ei se botează *pentru cei morți* (și de dragul lor) dragi ai lor, cu scopul ca să se întâlnească cu ei. Ei se botează din dragoste pentru Cristos dar și din dragoste pentru cei morți din familia lor, care înainte de moarte și-au exprimat dorința ca și rudele, prietenii lor să se boteze, ca astfel să se întâlnească cu toți după moarte, căci fără botez (Ioan 3:3-5), ne-fiind posibilă intrarea lor în cer.

Cei ce susțin această interpretare sunt: Robertson, Plummer, o interpretare nuanțată a fost sugerată recent de J.D. Însă dacă Pavel s-ar fi referit la această situație, mai degrabă ar fi spus: : „*Altfel, ce ar face cei ce se botează de dragul celor morți?*” Sau „*Altfel, ce ar face cei ce se botează pentru a fi cu cei morți?*” și nu ar fi spus: : **“Altfel, ce vor face cei botezați pentru cei morți?”**

e) O altă interpretare asemănătoare cu cea dinainte, este că cel ce se botează *în Christos*, se identifică cu creștinii morți, fiind dispuși să moară și cei proaspeți botezați pentru Christos, ca și martirii, deoarece sunt convinși de realitatea învierii a celor morți. Argumentul principal al acestei interpretări se bazează semnificația botezului (scufundării), care este **identificarea**. Botezul în Numele lui Christos, ne identifică, cu Christos, cu moartea, îngroparea, învierea Lui (Romani 6:2-4; Coloseni 2:12). Dacă botezul *pentru Christos* ne identifică cu Christos (moartea, îngroparea, învierea Lui), atunci botezul *pentru morți* ne identifică cu creștinii morți pentru Cristos. Adică după cum murim și înviem în botez cu Christos, în mod asemănător, prin botezul în apă, ne unim cu creștinii dinaintea noastră care au murit ca martiri. Alegând creștinismul, și botezându-ne, alegem o cale ce poate duce la moarte, la martiriu. Problema pe care o are acest argument este că atunci când Pavel spune în Romani 6:3, SCC: **“Sau nu cunoașteți că toți câți am fost botezați în Christos Iesus, am fost botezați în moartea Lui?”** Apostolul Pavel, folosește aici alt cuvânt în greacă și nu **“hypér”**; ci, **“eis”**, care înseamnă: „*în, pentru, spre, înspre*”, etc. Conform cu Strong **eis** are sensul de în (care indică punctul atins sau înregistrat), din loc, timp, sau (la figurat) scop, în engleză traducerea lui este into = în, înăuntru. În timp ce **“hypér”**, indică *pentru* în sensul de *în locul* sau *în schimbul, de dragul*, etc. Există o diferență între *eis* și *hypér*, dacă Pavel ar fi dorit să transmită ideea că botezul creștin nu este doar ceva în Christos (în moartea, îngroparea și învierea Lui); ci, și o identificare cu creștinii martiri, atunci ar fi folosit și în 1Corinteni 15:29, expresia: *eis*, și în plus, ar fi spus că **“toți”** se botează și pentru cei morți, nu ar fi folosit expresia: **“cei”**, cu referire la o categorie de creștini.

f) Botezul în locul celor care au dorit să se boteze dar au decedat:

Botezul efectuat în locul celor morți, care din anumite motive au murit înainte de a mai apuca să se boteze în apă, chiar dacă și-au exprimat dorința în acest sens.

g) Interpretarea că acest botez este un botez al celor muribunzi:

Botezul pentru cei morți sunt creștinii încă în viață care se botează cu moartea înaintea ochilor, fiind bolnavi și cunoscând că sfârșitul lor este aproape. Această interpretare este susținută

de: Bengel, G.W.H. Lampe și mai mulți părinți ai bisericii din răsărit.

h) Abținerea de la vreo interpretare:

Unii cercetători se abțin să comenteze, ceea ce spune și explicația de la n.s. din Biblia NTR: *„Nu se știe exact la ce fel de practică face referire Pavel aici; Pavel menționează acest obicei nu neapărat pentru că l-ar fi aprobat, ci pentru a-și susține argumentul”*, adică ideea că morții vor învia.

Să răspundem în continuare la întrebarea: **care interpretare a pasajului din 1Corinteni 15:29, este atunci corectă?**

După cum am afirmat la începutul acestei teme, botezul pentru cei morți (1Corinteni 15:29), este prezentat în Biblie făcându-se doar referire la el, fără a se explica: *Ce este acest botez? Cine l-a practicat? Pentru cine este?*

Pavel, face referire la acest botez, în șirul de argumente aduse în favoarea învierii, printre care enumerăm din contextul din 1Corinteni 15, următoarele:

Evangelhia adevărată conține învățătura despre înviere, o denaturarea a acesteia, face ca cei ce au crezut să creadă în zadar (v.1-4,17); martorii învierii Domnului adevăresc învierea (v.5-8); dacă morții nu învie, nici Christos nu a înviat (v.12,13,16); în acest caz credința creștină este zadarnică, ba chiar creștinii atunci sunt martori mincinoși ai lui Dumnezeu, căci mint când spun că Dumnezeu l-a înviat pe Cristos (v.15); în acest caz cei ce au adormit (murit) în Cristos au pierit și nu mai au speranța învierii (v.18); atunci creștinismul implică doar o speranță pentru viața actuală (v.19); dar garanția că morții vor învia este pentru că Christos pârga (primul rod) a înviat, și dacă printr-un om: Adam, a venit moartea, tot printr-un singur om vine și învierea morților (v.21).

Apoi Pavel descrie evenimente din cadrul venirii lui Isus și evenimente finale ale predării domniei (v.24-28); apoi trece la argumentul botezului pentru morți care susține și el învierea, altfel nu are sens un astfel de botez.

Dar Pavel își continuă argumentarea arătând că nu are sens o viață creștină în care pericolul poate apărea în orice oră, în fiecare zi existând pericolul de moarte (v.30,31); fără speranța învierii, lupta cu pericolele este zadarnică, inutilă și fără nici un folos, atunci e mai bine să mâncăm și să bem căci mâine vom muri (v.32). Dar pentru că speranța învierii este o

speranță autentică, adevărată și sigură, putem oricând să luptăm și să riscăm viața actuală pentru o viață viitoare eternă. Revenind la 1Corinteni 15:29, SCC: **“Altfel, ce vor face cei botezați pentru cei morți? Dacă morții nu sunt înviați, de ce mai sunt și botezați pentru ei?”** Se ridică câteva întrebări pe baza acestui text: *Ce este botezul pentru cei morți? Cine făcea acest botez și pentru cine? Este botezul efectuat de mormoni, botezul la care face referire Pavel în 1Corinteni 15:29?*

Ce este botezul pentru cei morți?

Având în vedere expresia din greacă: **“hypér”**, redată aici cu **“pentru”**, înseamnă: „pentru”, „asupra”, „în favoarea”, „în locul”, „cu scopul” etc. (**A Greek-English Lexicon**, de Liddell și Scott), interpretarea cea mai fidelă textului este cea de: *pentru cei morți* (SCC) sau *în locul celor morți*, așa cum redă NT 'Pascal: **“cei ce se botează în locul morților”**, Însă, problema care se ridică este: *cine făcea acest botez și pentru cine?*

Cine făcea acest botez și pentru cine?

La întrebarea: *cine se botează pentru cei morți?*

Răspunsul este: **“cei”**!

După cum am mai spus și mai înainte, expresia aceasta nu susține că creștinii din Corint practicau acest botez, nici nu susține că poporul creștin îl practicau, dacă poporul creștin l-ar fi practicat, atunci Pavel ar fi spus: „*toți* [creștinii] *care se botează în locul morților*”, sau „*voi* [corintenii] *care vă botezați în locul morților*”, sau „*noi* [Pavel și colaboratorii lui] *care vă botezați în locul morților*”, sau „*frații voștri* [unii creștinii] *care se botează în locul morților*”, în toate aceste cazuri, argumentul lui Pavel, ar fi fost mult mai zdrobitor, și cu siguranță că Pavel nu ar fi scăpat ocazia să facă argumentul lui cât mai convingător pentru a susține învierea morților.

Însă în această lucrare pentru morți, nu a fost vorba nici de „*toți*”, nici de „*voi*”, nici de „*noi*”, nici de „*frații voștri*”; ci este vorba de **“Cei”**.

Cine sunt acești: “Cei”?

Este vorba de păgânii din Eleusis, vecinii corintenilor din punct de vedere geografic?

Cei ce practicau un astfel de botez, nu putea fi decât păgânii, creștinii știau că botezul este pentru oamenii care personal s-au

căit de păcate (Fapte 2:38), și au crezut în Domnul Iesus (Fapte 8:12,13), este pentru oamenii care mărturisesc cu gura lor, pe Iesus ca Domn (Romani 10:9,10).

Contextul din 1Corinteni 15:29, se potrivește cu această interpretare, și anume că botezul pentru morți era practicat de păgâni, în v.12, SCC, Pavel spune: **“...cum zic unii dintre voi că nu este o înviere a morților?”** Care era cauza care i-a determinat pe unii corinteni să nu mai creadă în învierea morților?

Una din cauze era prietenii rele cu oamenii din lume, Pavel îi avertizează în 1Corinteni 15:33-36, SCC: **“Nu fiți amăgiți: prietenii rele, strică obiceiuri folositoare. Treziți-vă cum este drept, și nu păcătuiți! Pentru că unii nu au cunoștință de Dumnezeu; spre rușinea voastră spun. Dar va zice cineva: Cum învie morții? Dar cu ce fel de corp vin ei? Ignorantule! Ceea ce semeni tu, nu este făcut viu, dacă nu are să moară”**.

Iată Pavel îi avertizează, că prietenii rele cu cei din lume, pot strica obiceiurile bune, chiar credința în înviere!

Unii corinteni creștini, influențați de prietenii păgâni, care erau la rândul lor influențați de filosofia greacă, care spuneau că spiritul este bun, și carnea (trupul) este rea, negau învierea morților în trup, și susțineau doar sufletul nemuritor, iar acești creștinii își promovau necredința în înviere, punând întrebările: **“Cum învie morții? Dar cu ce fel de corp vin ei?”** Prin care să discrediteze o posibilă înviere în trup (carne).

Însă Pavel le spune acestora: **“Ignorantule! Ceea ce semeni tu, nu este făcut viu, dacă nu are să moară. Și ceea ce semeni; tu nu semeni corpul cel viitor, ci un grăunte; poate de grâu, sau de oricare dintre celelalte. Iar Dumnezeu îi dă un corp după cum a vrut; și fiecăreia dintre semințe, un corp al ei. Nu orice carne este aceeași carne; ci, alta este a oamenilor, iar altă carne este a animalelor, iar altă carne este a păsărilor, iar alta este a peștilor. Și sunt corpuri cerești, și sunt corpuri pământești; dar alta este gloria celor cerești, iar alta este cea a celor pământești. Altă glorie este a soarelui, și altă glorie este a lunii, și altă glorie este a stelelor; pentru că, stea de stea se deosebește în glorie. Așa este și învierea morților. Este semănat în stricăciune, și este înviat în nestricăciune”** (v.36-42, SCC).

Corintenii aveau nevoie de această mustrare și învățătură despre învierea morților, aici Pavel explică prima înver, cea cerească (comp. cu Apocalipsa 20:6).

Însă apostolul Pavel, în 1Corinteni 15, folosește în argumentația sa, că morții vor învia, chiar practica păgână de a se boteza în locul morților, arătând prin acest argument că chiar unii păgâni nutreau o speranță în înviere, alt fel nu ar boteza în locul morților. Ca și în alte ocazii apostolul națiunilor folosește argumente extra-biblice (vezi Fapte 17:28; Tit 1:12).

Pavel le dă acest argument extra-biblic, după ce le-a adus o serie întreagă de alte argumente, pentru a le arăta că există o înviere a morților, dar nu pentru a aproba o asemenea practică! Din păcate, unele secte, folosind acest pasaj și răstălmăcindu-l au practicat un botez în locul celor morți.

În afară de 1Corinteni 15:29, nu există alte pasaje din Scriptură care să se referă la acest tip de botez, și nici scriitori bisericești vechi nu au făcut referire la acest botez, cu doar câteva mici excepții: Epiphanius (cca. 310-403 d.Ch.) în **Heresies** 8:7, face referire la acest rit, când descrie lucrarea lui Marcion, considerat un eretic, și sectar, care conducea o sectă ruptă din creștinism, și care boteza în locul unor credincioși care au murit fără botez. Un om viu, botezându-i pe aceștia în numele sau în locul mortului, deoarece cei morți la înviere să nu sufere pedeapsă pentru că nu s-au botezat.

Creștinii din sec. II d.H. botezau o persoană doar după o perioadă de probă în care cel care dorea să se boteze era cercetat o perioadă de timp pentru a se vedea statornicia lui în credință, după cum am mai spus în această carte, la botez nu era acceptat oricine. Candidatul, numit „catachumen”, trebuia să treacă mai întâi printr-un curs de pregătire și învățare. Acest curs putea dura uneori până la trei ani, timp în care purtarea candidatului era supravegheată foarte de aproape.

Ei bine, în timpul acestor trei ani „catachumenul”, putea muri. Însă Marcion, a găsit de bine, că dacă „catachumenul” murea ne-botezat, să boteze în locul lui pe cineva.

Și Tertulian face referire în **Against Marcion** (scrisă între 207-232 d.H.), Cartea V, CHAP. X; la aceiași sectă și care practica botezul celor vii pentru cei morți, care nu au apucat să se boteze precum și Clement de Alexandria face referire la secta aceasta (cca. 153 – 217) în **Excerpta ex Theodoto**.

În mod asemănător, Ioan Gură de Aur (347 – 407 d.Ch.), spune de modul în care această grupare, atunci când unul dintre catecumenii lor (candidații pregătiți pentru botez) a murit fără botez, nu a mai apucat să facă botezul, atunci mortul era pus pe un pat, iar un om viu se băga sub pat și mărturisea în locul mortului, și era botezat pentru cel mort (cazanie XL la 1 Corinteni 15).

În rest, pur și simplu nu există dovezi care indică faptul că de la începutul adunării creștine, era practicat botezul pentru cei morți de către creștini.

Pe parcursul timpului doar biserica monofizită din Egipt au practicat botezul pentru morți. Din scrierile unor cercetători rezultă că două biserici au continuat să practice botezul pentru morți de-a lungul secolelor. Acestea sunt Mandaeans din Irak și Iran și Copts din Egipt.

În ultima perioadă de timp, două grupări religioase moderne: biserica „**Sfinților Zilelor din Urmă**” (Mormonii), și unele din bisericile neo-apostolice din Europa au reînviat practica pe parcursul ultimului secol și jumătate.

În concluzie, la întrebarea: cine îl practica acest botez?

Răspunsul atât din Biblie cât și istoric și patristic este: în primul rând, îl practicau păgânii din Eleusis, apoi unii creștini, care s-au abătut de la credința apostolică, la credința adevărată care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna (Iuda 3). Din scrierile scriitorilor bisericești vechi, rezultă că o sectă eretică în creștinism practica acest botez.

Este botezul efectuat de mormoni, botezul la care face referire Pavel în 1Corinteni 15:29?

Biserica „**Sfinților Zilelor din Urmă**” (Mormonii), se laudă că reprezintă restaurarea creștinismului autentic din primul secol, deoarece în doctrina și practica lor, au botezul pentru cei morți ca și primii creștini.

Însă ei trec cu vederea că textul nu spune: „*Altfel, ce ar face toți ce se botează pentru cei morți?*” ci spune: “**Altfel, ce vor face cei botezați pentru cei morți?**” Astfel mormonii se pot asemăna cu *cei* [păgânii sau ereticii] ce s-au botezat pentru cei morți (dacă se poate dovedi o practică identică), despre care Pavel vorbește.

Apostolul Pavel, spune să călcăm pe urmele lui (1Corinteni 11:1), dar nicăieri nu spune să călcăm pe urmele celor ce se botează pentru cei morți!

Mormonii botează vii pentru cei morți, ei aduc ca dovezi istorice, pe cei din gruparea lui Marcion, însă mormonii nu botează pentru morți, doar pentru cei morți ca „catachumeni”, ca și în secta lui Marcion; ci, caută numele tuturor strămoșilor lor, pentru ca cineva să se boteze în locul lor, strămoși care au avut posibilitatea să se căiască, să creadă și să se boteze, dar nu au făcut-o!

Este clar că botezul făcut de Mormoni în locul strămoșilor lor decedați, nu este aprobat de Dumnezeu, căci chiar dacă gruparea lui Marcion, au botezat în locul unora morți, totuși au făcut-o, doar după ce aceștia și-au exprimat dorința în a face botezul și nu au mai apucat să-l facă, pe când Mormonii se botează în locul unor oameni dintre care poate unii au avut posibilitatea să facă botezul și nu l-au făcut, ceea ce face din practica lor o înșelătorie.

Pe lângă toate acestea un credincios care moare și nu apucă să facă botezul, înseamnă că nu a fost vrednic de el, căci Dumnezeu nu poate îngădui ca cineva chemat de El și ales să moară și să nu împlinească planul Lui, odată ce Iehova Dumnezeu este descris astfel în Deuteronom 32:39, GBV 2001: **“Vedeți acum că Eu, Eu sunt, și nu este dumnezeu în afară de Mine. Eu omor și Eu fac viu! Eu rănesc și Eu vindec și nu este nimeni care să vă salveze din mâna Mea”**.

Deci Dumnezeu hotărăște totdeauna pe baza dreptății, cine trăiește și cine moare (Deuteronom 32:4), iar Domnul Iesus a spus în Matei 10:29-31, SCC: **“Nu se vând oare două vrăbii cu un asarion? Și nici una dintre ele nu va cădea pe pământ fără de Tatăl vostru. Vouă însă, și perii capului, toți sunt numărați. Așadar, nu vă temeți; voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii”**. Nimic de pe pământ nu se întâmplă fără voința lui Dumnezeu, astfel a te boteza în locul unui mort înseamnă a te împotrivi voinței lui Dumnezeu care nu a permis ca acel om să se boteze!

Toate aceste principii din Scriptură, indică că botezul mormon este o înșelătorie, ba mai mult, doctrina lui Mormon se contrazice singură:

Despre botezul pentru cei morți, doctrina acestei grupări spune²:

Botezul pentru cei morți

Botez prin scufundare efectuat de o persoană în viață, care acționează în numele cuiva care a murit, așa cum s-a făcut în timpurile menționate în Noul Testament (1Corinteni 15:29). Această rânduială este efectuată în templele Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă.

Însă în cartea Alma, din cartea lui Mormon, la cap. 34, v.33-35: „...vă implor să nu amânați ziua pocăinței voastre până la sfârșit; căci după aceea zi din viață, care ne este dată nouă ca să ne pregătim pentru veșnicie, iată, dacă noi nu îmbunătățim timpul nostru cât suntem în această viață, atunci noaptea întunecimii va veni...Căci iată, dacă voi ați amânat ziua pocăinței voastre chiar până la moarte, iată voi ați devenit supuși spiritului diavolului, iar el vă pecetluiește ca fiind de-ai săi; de aceea Spiritul Domnului s-a retras de la voi și nu are nici un loc în voi, iar diavolul are toată puterea asupra voastră; iar aceasta este starea ultimă a celui păcătos.” [sublinierile îmi aparțin].

Iată că în acest pasaj se arată că după ce un om trece din viață în moarte și nu s-a pocăit, este pecetluit de diavol și această stare este ultima a celui păcătos, cu alte cuvinte nu mai există posibilitate de salvare sau schimbare a situației!

Întrebare: *Ce nevoie mai au păcătoși de botezul celor vii în locul lor, dacă ei nu s-au pocăit și acum sunt sub puterea diavolului, „iar aceasta este starea ultimă a celui păcătos”?*

Iar în cartea 3Nefii, se arată clar că botezul trebuie făcut de cel ce crede și se pocăiește, acolo se spune: „...oricine care se va pocăi de păcatele sale prin cuvintele voastre și va dori să fie botezat în Numele Meu, pe acela îl veți boteza...iar acela care crede în Mine și care este botezat, acela va fi salvat...trebuie să vă pocăiți și să fiți botezați...” - 3Nefii 11:23-40. Tot la fel în cartea Moroni 8:10-12,25: „...pocăință și botez pentru aceia care sunt responsabili și capabili să păcătuiască...și prunci lor nu au nevoie de nici o pocăință și nici de botez...Iar primele

²Vezi: <http://www.mormon.org/glossary/0,10233,1445-48-B,00.html>

roade ale pocăinței sunt botezul; iar botezul vine prin credință ...” [sublinierile îmi aparțin].

Iată că cartea de bază a mormonilor, explică motivul pentru care copiii nu trebuie să se boteze, și anume nu sunt responsabili de ei, ne întrebăm în mod sincer, oare morții „*sunt responsabili și capabili să păcătuiască*” Lăsăm pe cititor să răspundă singur la această întrebare! În plus, cartea afirmă clar: „*botezul vine prin credință*”, ori cel mort nu poate avea credință.

Iată că doctrina lui Mormon se contrazice singură!

În plus, unde ni se spune în Scriptură că primii creștini au avut temple ca și Mormonii? Unde ni se spune că doar în aceste temple trebuie efectuat botezul? Cu siguranță că practica mormonă nu este o restaurare a doctrinei și practici autentice a botezului, ci o rătăcire demonică!

Concluzia finală: din acest pasaj din 1Corinteni 15:29, nu reiese că Pavel a aprobat o astfel de practică, el pur și simplu face referire la o practică a unor păgâni, cunoscuți de corinteni, pentru a susține învierea morților.

Apostolul Pavel văzând că concepțiile păgâne au un impact asupra credinței corintenilor, face apel chiar la o practică practică de necreștini, pentru a le dovedi învierea morților!

Putem spune ferm, că principiile biblice despre botezul creștin în Numele lui Iesus Christos (Fapte 2:38), exclud o astfel de practică pentru morți, care substituie căința, credința, mărturia personală a celui ce se botează (Fapte 2:38; 8:12,13; Romani 10:9,10), și care se împotrivește voinței lui Dumnezeu în ce privește viața și moartea (Deuteronom 32:39).

8) Importanța botezului creștin

Oamenii în general au auzit despre botez, însă marea majoritatea oamenilor nu înțeleg ce este botezul, chiar mulți care spun că sunt creștini nu fac diferența dintre diferitele botezuri pe care le prezintă Biblia. Mulți nu cunosc semnificația profundă a botezului creștin, susținând fără o bază biblică, că botezul este “un legământ cu Domnul”, așa cum au auzit de obicei, predicându-se!

Ba mai mult, la ora actuală există tot felul de opinii greșite despre modul în care trebuie făcut botezul creștin și despre importanța acestuia, etc.

Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu, arată importanța botezului și a doctrinei despre botez, când precizează în Evrei 6:1,2, SCC: **“De aceea, lăsând cuvântul lui Christos, cel al începutului, să fim aduși la maturitate; nepunând iarăși temelia căinței de faptele moarte, și a credinței în Dumnezeu, a învățaturii botezurilor, și a punerii mâinilor, și a învierii morților, și a judecății eterne”.**

Deci învățătura despre **botezuri**, face parte din **“cuvântul lui Christos, cel al începutului”**, însă dacă noi nu cunoaștem: cuvântul începutului care este o temelie pentru viața de creștin, cu siguranță că atunci nu vom putea crește spre cunoștința oamenilor maturi!

Mai mult decât atât, Biblia ne spune următoarea condiție pentru a fi salvați din păcat și moarte: **“...botezul, vă salvează acum și pe voi...”** (1Petru 3:21, SCC).

Astfel având în vedere că botezul este o doctrină elementară a lui Christos și prin el suntem salvați este important și necesar să studiem în continuare, botezul creștin în apă!

9) Ce este botezul creștin în apă?

Termenul grecesc “**báptisma**”, se referă la acțiunea de cufundare completă în apă și exprimă implicit ideea de ieșire, sau ridicare, din ea. Substantivul derivă din verbul *báptō*, care înseamnă „*a cufunda (un obiect într-un lichid), a scufunda, a aprofunda*”. (Ioan 13:26).

Iar traducerea **Septuaginta** folosește o formă a aceluiași cuvânt pentru termenul redat prin “**a înmuia**” în Exodul 12:22 și Leviticul 4:6.

Când cineva este cufundat în apă, este pentru scurt timp „îngropat”, sau ascuns privirilor, după care este ridicat, sau scos, la suprafață (Romani 6:3,4).

În continuare, aș dori să expun pe scurt câteva opinii care sunt mai răspândite cu privire la botezul creștin.

Religiile tradiționale (catolici, ortodocși, etc.) învață că botezul în apă este: **o taină** dătătoare de har și **iertător de păcate**. Și acesta se face prin afundarea în apă de trei ori în Numele Sfintei Treimi, sau prin stropirea de trei ori sau turnare în Numele Sfintei Treimi. Conform dogmei lor, sacramentul Botezului este fundamentul întregii vieți creștine și poarta care deschide spre celelalte sacramente ale Bisericii. Prin botez suntem **eliberați de păcat și renăscuți ca fii ai lui Dumnezeu**, devenim **mădulare ale lui Cristos**, suntem încorporați în Biserică.

Materializarea acestei taine se face prin cufundarea în apă în numele Sfintei Treimi, pentru **curățirea de păcatul strămoșesc**, de toate cele făcute până la botez și **nașterea întru viața spirituală nouă**, când cel botezat devine membru al Bisericii lui Hristos.

Conform *Catehezelor* Sfântului Chiril al Ierusalimului cufundarea în apă de trei ori, este îngroparea cea de trei zile ca a lui Hristos. Iar botezul dă nu numai: „*iertarea păcatelor*”, ci și „*harul înfierii*”. Botezul așa cum a fost definit de părinții bisericii: *baie, scăldătoare* - Clement Alexandrinul, Iustian Martirul, Tertulian, Ioan Gură de Aur; *izvor sfânt* - Augustin; *apa vieții* - Iustian Martirul, Branaba; *taina apei și sigiliu* - Tertulian; *renaștere* - Iustian Martirul; *lumină luminare* - Clement Alexandrinul, Iustian Martirul; *sfînțire* - Grigore de Nazianz; *apă mântuitoare* - Cipryan.

Sfântul Grigore din Nazianz spune că „Botezul este cel mai frumos și cel mai minunat dintre darurile lui Dumnezeu (...) Îl numim dar, har, Botez, ungere, luminare, haină de nestricăciune, baie a renașterii, pecete și tot ce poate fi mai scump.”

De asemenea, citim următoarea explicație despre Botez în Catehismul Romano-Catolic autorizat (pag. 248):

„Primul și cel mai necesar sacrament este botezul; fiindcă înainte de botez nu poate fi primit nici un alt sacrament și fiindcă fără botez nimeni nu poate fi mântuit. Prin botez păcatul originar și toate păcatele comise înainte de botez sunt iertate: pedeapsa temporară și cea eternă sunt uitate prin botez. Prin botez noi suntem nu numai curățiți de orice păcat, ci suntem și transformați, într-o manieră spirituală, făcuți sfinți, copii ai lui Dumnezeu și moștenitori ai cerului.”

Și tot la fel se mai spune: „Prin botez suntem eliberați de păcat și renăscuți ca fii ai lui Dumnezeu, devenim mădulari ale lui Cristos, suntem încorporați în Biserică și făcuți părtași la misiunea ei” (Catehismul Bisericii Catolice, art. 1213).

Astfel Botezul este privit în aceste religii, ca un garant al iertării și tratat ca un ritual prin care toate păcatele sunt „spălate”, ba chiar mai mult, **doar** prin botez devii copil al lui Dumnezeu, de naști din nou ca mădular în trupul lui Christos și ești moștenitor al cerului.

Da, botezul are aceste roluri și realizează aceste lucruri conform Bibliei, însă nu un botez, care să nu fie precedat mai înainte de căință și credința în Domnul Iesus, a persoanei care se botează, fiindcă aceste culte, botează sugarii, iar nașii mărturisesc în locul copiilor, un lucru nebiblic și incorect, salvarea este personală, căința, credința și mărturisirea, trebuie să fie personală și o condiție personală pentru botez (Fapte 2:38; Coloseni 2:12).

Protestanții și neo-protestanții au căzut în altă extremă, ei spun despre botez că nu este o lucrare necesară pentru a fi mântuit (salvat), ci este doar un simbol prin care arăți că **ești deja** mântuit (salvat) și născut din nou. În opinia lor, botezul în apă se face după ce ești mântuit, și astfel el este în afara mântuirii fără vreun rol în mântuire (salvare).

Unele grupuri religioase sau persoane individuale merg până acolo că învăță doar de „spălarea prin cuvânt” adică un botez spiritual care constă doar în primirea

Cuvântului lui Dumnezeu și fără a mai fi necesar a efectua și un botez literal în apă.

Alții spun însă că botezul în apă este doar un simbol doar cu valoarea de a arăta în mod public, că ei deja sau întors la Dumnezeu, că ei deja au primit iertarea păcatelor, că ei deja s-au născut din nou. Ei argumentează că salvarea este doar prin har, prin credință (Efeseni 2:8,9).

Conform Biblie suntem salvați prin har (Efeseni 2:5), am putea rămâne aici cu teologia noastră, însă nu am fi cinstiți cu Biblia, dacă nu am menționa și faptul că harul se primește prin credință, și tot așa și salvarea (Romani 5:1,2; Ioan 3:16,36). Dar salvarea se primește și prin: căință (Fapte 2:38; 22:16), și prin mărturisirea cu gura (Romani 10:9,10), și prin botezul cu apă (1Petru 3:21).

S-ar putea ca unele versete să accentueze credința prin care suntem salvați, altele căința, altele botezul, etc. Cu siguranță însă, că o teologie corectă include **toate afirmațiile Scripturii ce vorbesc de agenții salvării omului**, nu i-a doar anumite versete ce îi convin.

Un alt lucru ce trebuie spus despre acești agenți ai salvării, este că nu trebuie să tragem concluzia că salvarea (mântuirea) este prin fapte și anume prin fapta botezului!?

Trebuie să înțelegem toate aceste fapte, ca fiind necesare pentru a recepta salvarea dată de Dumnezeu.

Iar Dumnezeu nu ne dă salvarea pentru că credem, că ne-am căit de păcate, sau ne-am botezat. Dragostea Lui și jertfa lui Iesus Christos care a murit în locul nostru, Îl face să ne dea salvarea în dar, prin bunătate nemeritată; nu ceea ce noi facem, sau ce am făcut noi pentru Dumnezeu!

O ilustrare ca să înțelegem acest lucru:

O persoană ne trimite din străinătate un colet în dar, un cadou, complet gratuit, din dragoste, dar ca să scoatem coletul de la poștă avem nevoie să luăm mandatul poștal, bultinul de identitate să mergem la poștă și să scoatem coletul. Coletul nu ne este trimis, pentru că noi luăm buletinul, nici pentru că mergem la poștă, coletul gratuit ne este trimis din dragoste, dintr-o iubire necondiționat, din har (bunătate nemeritată), independent de ceea ce facem noi.

Doar ca noi să luăm darul lui Dumnezeu din mâna Lui (pentru că El nu ni-l pune în buzunar forțat), ci noi trebuie să întindem mâna după el. Noi ca să punem mâna pe coletul prețios și

gratuit trebuie să mergem la poștă cu buletinul, darul se dă independent de ce facem. El stă cu mâna întinsă și dacă noi întindem mâna să luăm darul sau nu, indiferent că mergem la poștă să scotem coletul sau nu, darul ne este deja trimis, și accesibil tuturor. Aleluia!

Auzirea Evangheliei, căința față de păcate, credința, mărturisirea cu gura și botezul este răspunsul nostru la dragostea Lui, la faptul că El deja ne-a trimis darul, El deja ne-a întins mâna. Prin aceste lucrări sfinte noi răspundem și astfel apucăm darul fără plată, care este viața veșnică în Christos Iesus (Romani 6:23).

Trebuie să precizăm că uneori datorită faptului că aceste lucrări sfinte sunt instrumentele pe care Dumnezeu ni le-a dat, prin care să apucăm salvarea, sunt prezentate în Biblie ca niște agenți ai salvării sau condiții pentru salvarea omului.

Revenind la opinea protestantă și neo-protestantă care susține că suntem mântuiți înainte de botez, singurul text prin care se argumentează că botezul este ulterior mântuirii și fără un rol în apucarea mântuirii, este cel din 1Petru 3:21, unde se spune conform cu traducerea D.Cornilescu (BC): **“Icoana aceasta închipuitoare vă mântuiește acum pe voi și anume botezul, care nu este o curățire de întinăciunile trupești, ci mărturia unui cuget curat înaintea lui Dumnezeu, prin învierea lui Isus Hristos”**.

Pe baza acestui text, în general, neoprotestanții spun: vezi botezul este un simbol (o icoană închipuitoare), apoi botezul nu se face pentru a obține iertarea păcatelor, căci el nu este o **“curățire de întinăciunile trupești”**; ci, botezul este **“mărturia unui cuget curat”**, adică dai o mărturie publică, că tu deja ai un cuget (conștiință) curat, deoarece tu deja ai crezut în Isus, și ai fost născut din nou și mântuit!

De ce o astfel de interpretare a textului este greșită?

În primul rând, însuși textul spune: **“Icoana aceasta închipuitoare vă mântuiește acum pe voi și anume botezul”**, iată botezul mântuiește acum, deci nu este vorba de o mântuire înainte de botez. Apoi, cum cele opt suflete din potop au scăpat prin apă, prin arcă (v.20), tot așa botezul mântuiește pe cel botezat și unit cu Domnul prin botez.

În al doilea rând, expresia: **“Icoana aceasta închipuitoare”**³, nu se referă la o imagine a mântuirii, a nașterii din nou, un simbol al mântuirii primite deja. Nu, ci pur și simplu, în potop a avut loc o salvare prin arcă și prin apă (v.20), imaginea, sau copia acelei salvări din potop, în zilele noului legământ este botezul. Această imagine a arcei prin apă, ne salvează acum și pe noi, adică botezul. Este redat corect în versiunea SCC: **“...în zilele lui Noe, ale unuia construind o corabie, în care puțini, adică opt suflete, au fost scăpați prin apă; a cărei copie: botezul, vă salvează acum și pe voi...”**.

Iată salvarea din potop prin arcă, este o imagine a salvării prin botez, prin Christos. Astfel botezul nu este un simbol al nașterii din nou!

În al treilea rând, fraza: **“nu este curățire de întinăciunile trupești”**, nu se referă că botezul nu spală păcatele, căci atunci însuși Petru s-ar contrazice, căci în ziua Penticostei el a spus ca oamenii să se boteze în Numele lui Iesus, **“pentru iertarea păcatelor”** (Fapte 2:38, SCC).

Iar Anania la îndemnat pe Pavel să se boteze și astfel să fie spălat de păcate (Fapte 22:16), prin urmare, botezul are o legătură directă cu iertarea păcatelor și cu salvarea.

Iar fraza: **“nu este curățire de întinăciunile trupești”**, se referă la faptul că botezul nu este: **“o îndepărtare a murdăriei cărnii”** (SCC), sau **“el nu este o îndepărtare a murdăriei de pe trup”** (NTR), adică nu are un rol de curățire fizică, a corpului uman.

În ce privește fraza: **“mărturia unui cuget curat”**, la ce se referă ea? Se referă la o conștiință curățită de Domnul înainte de botez?

Nu, o traducere corectă și exactă ca SCC, traduce: **“o cerere către Dumnezeu a unei conștiințe bune”** (vezi traduceri: GBV 2001; NTR; Sfânta Scriptură de la 1874, și CLV).

Astfel, nu este vorba de o conștiință curată cum redau unele traduceri (D.Cornilescu 1921; Biblia romano-catolică 2013), astfel nu se referă la o conștiință curată spălată de Domnul

³ În alte traduceri: „această imagine” (GBV 1989), în greacă: **antitypos** = antitipic, copie, copiativ. În SS 1874: „A cărui antitip, botezul și acum ne mântuie, nu lepădarea necurățirii corpului, ci răspunsul unei bune conștiințe către Dumnezeu prin învierea lui Iisus Christos”.

cum cred unii; ci, se referă faptul că unii oameni, chiar înainte de salvare (mântuire), au o conștiință bună în greacă: **agthos** = bună.

O conștiință bună, este o conștiință sinceră (2Corinteni 2:12), ascultătoare de Cuvântul lui Dumnezeu (Evrei 13:18), sensibilă, ea nu este împietrită sau insensibilă (1Timotei 4:2).

Poate un om avea o conștiință bună, înainte de nașterea din nou? Răspunsul Bibliei este: Da (vezi: Fapte 2:37,38; 16:14,15; 23:1; Romani 2:15; 2Timotei 1:3).

Cu atât mai mult, Cuvântul lui Dumnezeu poate fi primit într-o conștiință bună și care să dea roade (Iacov 1:21). Astfel omul cu o conștiință bună, face botezul pentru că el este ascultător, însuși conștiința lui îl îndeamnă la această lucrare împreună cu Cuvântul și Spiritul lui Dumnezeu (comp. cu Romani 9:1). El este din adevăr și ascultă glasul Domnului care îi poruncește să se boteze (Ioan 18:37).

Pe lângă toate acestea, dacă comparăm 1Petru 3:21, cu 1:3, vedem că atât botezul se realizează *prin învierea lui Isus Christos*, cât și renașterea (nașterea din nou) se realizează *prin învierea lui Iesus Christos*. Astfel, renașterea (nașterea din nou) nu are loc înainte de botez; ci, cu ocazia botezului, și botezul este implicat în lucrarea renașterii.

Astfel, datorită învierii lui Isus, care este un temel al învierii în botez, tocmai de aceea facem botezul căci el este o cerere la Dumnezeu, pentru ca să ne învieze la o viață cerească împreună cu Christos (Efeseni 2:1-6; Coloseni 2:11,12).

Revenind la problema botezului din cultele religioase, cu regret, avem la religiile tradiționale un „botez” care ar trebui să aibă rolul mântuitor, dar fără căința și credința celui botezat, nu poate; iar la unele curente religioase scot botezul din lucrarea mântuirii însă în Scripturile Creștine (Noul Testament), găsim căința/credința/mărturisirea + botezul ca aducând salvare (Fapte 2:38; 16:31-34; 22:16; Romani 10:9,10; Tit 3:4,5).

Prin urmare, botezul era atât **o condiție** a salvării, precum și **locul** unde se primea salvarea (mântuirea), unde te unești cu Christos, murind împreună cu El, fiind îngropat împreună cu El și înviind împreună cu El (Romani 6:2-5; Coloseni 2:12; Galateni 3:26-28).

El nu este întregul proces al apucării salvării, după cum nu este nici ceva din afara procesului. Botezul nu este întreg

lanțul, însă nu este nici în afara lanțului, este o verigă din lanț, ultima după: auzirea evangheliei, după căință și credință, după învățarea poruncilor și ascultarea de ele, devenind discipol al lui Iesus (Matei 28:19,20; Ioan 4:1), după mărturisirea cu gura, și în final botezul unde se primește salvarea și iertarea.

Salvarea nu se primește înainte de botez, și nu se primește dacă te botezi, dar fără a te căi și fără a crede personal în Iesus, și a mărturisi cu gura ta (nu nașii). Toate aceste elemente, sunt treptele ce duc la salvarea care se primește la botez.

Nu există salvare în Christos fără botez, dar nici botez valabil, fără Evanghelia Adevărului, fără căință, credință, învățarea poruncilor și împlinirea lor, implicând la ascultarea de legea Noului legământ și lepădare de sine, crucea, ca în final: mărturia cu gura prin rugăciune dinainte de botez și botezul!

Dar să argumentăm biblic.

Am văzut până acum un argument, ceea ce spune apostolul Petru în 1Petru 3:21, SCC: **“botezul, vă salvează acum și pe voi”**. Observăm din acest text că botezul nu este ceva opțional, nu este ceva care se face pentru a arăta că deja ești salvat (mântuit); ci, botezul „**vă salvează**”, bineînțeles nu un botez fără a îndeplini condițiile de botez (căință, credință, etc.).

Dar să trecem la un alt argument, în Fapte 22:16, SCC se spune: **“Și acum, de ce târăgănezi? Ridicându-te, fi botezat; și spălăt de păcatele tale, chemând Numele Lui”**.

Curios nu? Un text problemă atât pentru unii cât și pentru alții. Pentru cei ce cred că botezul este doar un simbol care se efectuează **după** spălarea de păcate îi întrebăm: de ce Anania acest om temător de Dumnezeu și călăuzit de Sfânt Sfânt îi spune la Saul (Pavel): **“fi botezat; și spălăt de păcatele tale”**? Conform concepției lor el ar fi trebuit să spună: *‘primește botezul, pentru că ai fost deja spălat de păcatele tale’* sau Anania nu știa ce este botezul cu adevărat?

Iar cât despre cei ce cred că botezul în sine este suficient pentru iertarea păcatelor și care îi botează pe copii mici pentru a obține o astfel de spălare, îi întrebăm: pentru ce a mai adăugat Anania: **“chemând Numele Lui”**? Dacă botezul este suficient în sine pentru a spăla de păcate, de ce era nevoie și de rugăciunea la Domnul Iesus a lui Saul? Astfel, botezul și **chemarea de către cel în cauză** a numelui Domnului Iesus, nu de către nașii lui ducea la spălarea de păcate, la salvare!

Toate aceste lucruri **adunate** conduc la spălarea păcatelor sau mai bine zis, conlucrează și răspund la harul lui Dumnezeu.

Un alt argument că botezul este parte integrantă din ceea ce trebuie să facă omul pentru a fi salvat sau iertat de păcate, este ceea ce spune Petru în ziua Pentecostei: **“Iar Petru a zis către ei: căiți-vă! Și fiecare dintre voi să fie botezat în Numele Lui Iesus Christos pentru iertarea păcatelor voastre; și veți primi darul Sfântului Spirit”** (Fapte 2:38, SCC).

Observăm aici că Petru spune că botezul trebuie făcut ca urmare a căinței, ceea ce nu poate fi la copii mici, și acest botez îl facem **„pentru** (în greacă: **eis** = în, *pentru, spre*, în Fapte 2:38 cu sensul de: **„pentru”**) **iertarea păcatelor voastre**” nu după ce am obținut iertarea păcatelor.

În mod similar, și apostolul Pavel păstrează aceeași linie în care botezul nu este doar un simbol; ci, un act al unirii cu Christos când spune în Galateni 3:26-29, SCC: **“pentru că, prin credința în Iesus Christos, toți sunteți fii ai lui Dumnezeu. Deoarece câți ați fost botezați în Christos, L-ați îmbrăcat pe Christos. Nu este iudeu, nici grec; nu este sclav, nici liber; nu este bărbat și femeie; pentru că toți sunteți unu în Christos Iesus. Iar dacă voi sunteți ai lui Christos, atunci sunteți sămânță a lui Abraam; moștenitori potrivit unei promisiunii”**.

Observăm din nou că în timp ce în v.26, vorbește de credința în Iesus care ne face fii ai lui Dumnezeu, mai departe, el vorbește de botez ca fiind actul îmbrăcării cu Christos. Deci aici Pavel nu învață de o îmbrăcare cu Christos fără credință, și nici de un botez care să fie doar o manifestare publică după îmbrăcarea ta cu Cristos; ci, el vorbește aici de o îmbrăcare cu Cristos prin credință-botez, și astfel prin botez credinciosul devine: unu în Christos al Lui și sămânță a lui Abraam.

Apoi mai târziu tot apostolul națiunilor, descrie botezul în apă, ca fiind: **“baia renașterii și reînnoirea Spiritului Sfânt”** (Tit 3:5, SCC). Cu siguranță că expresia: **“baia”** se referă la scufundarea în apă din botez, astfel botezul sau baia, este locul unde are loc: renașterea (nașterea din nou) și unde Spiritul Sfânt își face lucrarea de reînnoire a omului, și astfel se naște un om nou.

Învățătura lui Pavel se baza pe ceea ce a învățat Învățătorul Iesus în Ioan 3:3-5, unde vorbește de nașterea din nou sau de

sus și o definește ca fiind naștere din **apă** și **Spirit** (două elemente).

Unii înțeleg prin nașterea din apă, ca fiind *nașterea din Cuvântul lui Dumnezeu*, adică că apa reprezintă: Cuvântul evangheliei, care împreună cu Duhul Sfânt îl naște din nou pe credincios. Alți interpretează că apa este apa vie!

Cei ce interpretează că apa din Ioan 3:5, este apa vie, aduc ca argumente referirile la apa vieții (Ioan 4:10-14; 7:37-39). Însă însuși aceste texte infirmă o astfel de interpretare, căci apostolul Ioan sub inspirație, explică ce este apa vieții în Ioan 7:38,39, SCC: **“Cel crezând în Mine, după cum a zis scriptura; dinăuntrul lui, vor curge râuri de apă vie.”** **Zicea însă acestea despre Spiritul pe care urmau să Îl primească cei crezând în El; pentru că Spirit încă nu era, deoarece Iesus încă nu fusese glorificat”**.

Iată cine este apa vie: Spiritul Sfânt, însă deoarece Ioan 3:5, vorbește de o naștere din apă și Spirit, apa de aici se referă la altceva, căci altfel Domnul ar fi făcut o repetiție fără sens.

Ceilalți care vorbesc de *apa Cuvântului*, argumentează cu textul din Efeseni 5:26, unde se spune: **“spălarea cu apă prin Cuvânt”** GBV 1989 sau **„după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt”** BC.

Observăm că textul nu spune *‘din Cuvânt’* ci **“prin Cuvânt”** astfel Cuvântul nu este substanța din care se naște credinciosul; ci, mijlocul (instrumentul) prin care ajunge la botezul în apă.

Alte texte asemănătoare sunt Iacov 1:18 **“...ne-a născut prin Cuvântul adevărului...”** sau 1Petru 1:23 **“fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță⁴, care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac.”** Sau 1Corinteni 4:15 **“...eu v-am născut în Hristos Isus, prin Evanghelie”**. Sau 2 Timotei 1:10 **“...a dus la lumină viața și neputrezirea, prin Evanghelie.”** Deci nicăieri nu găsim nașterea **din** Cuvânt, ci doar nașterea **prin** Cuvânt sau **prin** Evanghelie! În limba greacă se face această diferențiere, dintre cuvântul **din** (gr. **ek**) de **prin** (gr. **dia**).

⁴ Sămânța la care face aici referire apostolul Petru este Spiritul Sfânt nu Cuvântul, vezi: 1Ioan 3:9,24.

Astfel nașterea din apă, despre care vorbește Domnul Iesus lui Nicodim, nu este alta decât botezul în apă. Este clar că scriitorii Biblici numesc **naștere din nou**, lucrarea de renaștere ce are loc în botezul în apă (Tit 3:5; comp. 1Petru 1:23 cu 3:21; vezi și Evrei 10:22).

Însă din păcate în biserici avem copii, *chipurile* care sau născut din nou prin botezul în apă, făcut pe baza mărturiei nașilor. Însă Biblia spune că nașterea din nou nu se poate obține decât **“prin Cuvântul lui Dumnezeu”**, adică prin ascultarea Cuvântului ceea ce nu-i posibil pentru un copil.

Pe de altă parte există pretenția că oamenii sunt născuți din nou, dar cum este posibil acest lucru fără baia renașterii?

Trebuie să înțelegem că există **o singură naștere nu două**, nașterea de sus, dar din două elemente: apa și Spiritul, o naștere de sus autentică se face din apă și Spirit conform cu Ioan 3:3-6.

Este interesant că botezul este pus totdeauna în Biblie în legătură nemijlocită cu evanghelizarea, deci botezul face parte din reacția omului la evanghelie (vestea bună). Orice concepție care vrea să-l estimeze ca un lucru doar exterior și prin urmare secundar, nu este suficientă având în vedere ceea ce învață Scripturile Creștine (Noul Testament) despre importanța botezului.

De aceea, botezurile descrise în Scripturile Creștine nu aveau loc nici înainte de convertire (ca-n religiile tradiționale) nici după convertire (ca-n unele mișcări neo-protestante), ci **botezul făcea parte din actul întoarcerii la Dumnezeu**.

Astfel botezul nu trebuie să fie nici anterior, nici posterior convertirii și mântuirii; ci, trebuie să fie parte din procesul întoarceri la Dumnezeu. De aceea botezul nu se face nici înainte de nașterea din nou, nici după, ci nașterea din nou are loc în botez.

Ordinea biblică este următoarea: 1. Auzirea Evangheliei; 2. căința de păcate; 3. credința; 4. devii discipol prin învățătura Domnului 5. mărturisirea cu gura; 6. Botezul în apă; 7. Rugăciunea pentru înfiere de după botez (Fapte 2:22-39; 8:12, 15-17; 19:1-6; Ioan 4:1; Romani 8:14-18; 10:9,10).

Să vedem în continuare:

Ce este botezul și ce realizează el?

Botezul este o scufundare în apă pentru o clipă, în Numele lui Isus Cristos (Fapte 2:38; 8:15,16; 10:48; 19:5; Romani 6:2-5; Galateni 3:27).

Această scufundare nu este o simplă baie, nu este doar o scufundare într-o apă, doar un ritual simbolic, fără putere; ci, este o scufundare *în Iesus*, într-o apă unde este prezent Domnul Iesus (Romani 6:4; Coloseni 2:12).

Astfel botezul are o parte vizibilă: scufundarea în apă; și o parte invizibilă: scufundarea în Iesus. În timp ce *corpul credinciosului este spălat fizic implicit de apa* în care te botezi sau scufunzi (Evrei 10:22), *spiritul credinciosului este spălat/sfințit/regenerat*, prin sângele și Spiritul lui Iesus prezent în botez și este încorporat în Christos (Fapte 22:16; 1Corinteni 6:11; 12:13; Galateni 3:27; Tit 3:5; 1Petru 1:2,3).

Despre botezul în apă găsim următoarele definiții sau descrieri în Scripturile Creștine (Noul Testament), prima descriere clară o găsim în Romani 6:1-11, SCC, unde se spune:

“Deci ce vom zice? Să rămânem în păcat ca să se înmulțească harul? Nicidecum! Noi care am murit față de păcat, cum să trăim încă în el? Sau nu cunoașteți că toți câți am fost botezați în Christos Iesus, am fost botezați în moartea Lui? Deci am fost îngropați împreună cu El prin botezul în moarte; ca, după cum a fost înviat Christos dintre morți prin gloria Tatălui, așa și noi să umblăm într-o înnoire a vieții. Pentru că, dacă am fost făcuți plantați împreună cu El în asemănarea morții Lui, atunci și în asemănarea vieții vom fi plantați; cunoscând aceasta: că omul nostru cel vechi a fost crucificat împreună cu El, pentru ca corpul păcatului să fie inactiv, ca să nu mai servim noi ca sclavi: păcatului; Pentru că cel murind, este achitat referitor la păcat. Dar, dacă am murit împreună cu Christos, credem că vom și trăi împreună cu El; știind că Christos, fiind înviat dintre morți, nu mai moare; moartea nu mai domnește peste El. Pentru că, în felul în care a murit, El a murit față de păcat; iar în felul în care trăiește, El trăiește pentru Dumnezeu. Așa și voi, considerați-vă a fi morți față de păcat; trăind însă față de Dumnezeu, în Christos Iesus”.

Deci botezul în apă este o moarte, o îngropare față de păcat și față de omul cel vechi care a crucificat cu Christos prin botez, pentru corpul păcatului, sau carnea păcătoasă să devină inactivă față de noi.

Dar botezul este și o înviere împreună cu Christos, fiind plantați în viață asemenea lui Iesus Christos, prin înviere, la o viață trăită pentru Dumnezeu, la o înnoire a vieții.

Astfel, în botez experimentăm unirea cu Domnul, căci El a murit pentru păcatele omenirii, iar noi la scufundarea în apă murim față de păcat, iar omul cel vechi este crucificat, Domnul Iesus prezent în apa botezului face această lucrare de uciderea omului cel vechi și a poftelor păcatului.

Însă botezul este și o înviere cu Christos, o plantare într-o viață asemănătoare cu a Lui, dedicată lui Dumnezeu, pentru a trăi pentru Tatăl ceresc. A trăi după învierea din botez într-un mod de viață nou, plăcut lui Dumnezeu, diferit de omul cel vechi condus de poftă, pe când omul cel nou este condus de Spiritul (Romani 8:13,14).

Același învățătură este subliniată și în Coloseni 2:11-13, SCC, unde se precizează: **“în care ați fost și circumciși cu o circumcizie nefăcută de mâini, în dezbrăcarea corpului cărnii, în circumcizia lui Christos; fiind îngropați împreună cu El în botez, în care ați și fost înviați împreună cu El, prin credința în puterea lucrătoare a lui Dumnezeu, Cel înviindu-L dintre morți. Și pe voi, fiind morți în greșelile și în necircumcizia cărnii voastre; El v-a făcut vii împreună cu El, iertându-vă toate greșelile”**.

Din acest text observăm că botezul este noua circumcizie, cea a lui Christos care constă **„în dezbrăcarea corpului cărnii”**, astfel botezul a fost prefigurat de circumcizie, care a fost semnul legământului între Avraam, copii lui Avraam și Dumnezeu.

Tot așa în Noul Legământ, botezul este semnul legământului, între sămânța lui Avraam și Dumnezeu (Geneza 17:10-14; Galateni 3:14,27-29; Filipeni 3:3; 1Petru 1:23).

Din acest pasaj, reiese tot la fel ca și cel din Romani 6:2-5, că botezul este **o moarte, o îngropare și o înviere împreună cu Christos**.

Mai observăm că învierea din botez nu se face fără credința celui ce se botează; ci, învierea are loc prin **“prin credința în puterea lucrătoare a lui Dumnezeu”**. Iar această înviere este

de fapt aducerea noastră la o viață spirituală în legătură cu Dumnezeu care înainte de botez nu am avut-o. Noi înainte de botez eram morți în păcatele și greșelile noastre, nu am avut o relație cu Dumnezeu (Efeseni 2:1-5), căci eram dușmani cu El, dar acum prin Christos, prin botez ne-am împăcat cu El (Romani 5:1; 8:5-8).

De asemenea, în botez experimentăm iertarea păcatelor, această iertare nu se primește nici înainte de botez, nici după botez; ci, în momentul ridicării din apă când am fost **“făcut vii împreună cu El, iertându-vă toate greșelile”**.

Botezul în apă este și ,nașterea din apă și spirit’ (Ioan 3:5); în momentul când ne scufundăm în apa botezului, noi ne scufundăm nu doar într-un singur element: apa; NU, ci ne scufundăm în apă și în Spiritul Sfânt!

Conform altor texte, acolo este prezent Christos (Romani 6:3) căci ne scufundăm în El, în Numele Lui adică în persoana Lui (Romani 6:3). Iar împreună cu Spiritul Sfânt lucrează și sângele lui Iesus Christos (1Corinteni 6:11; 1Petru 1:2), căci mărturia o dă trei martori: Spiritul, apa și sângele (1Ioan 5:7,8). Atunci când ieșim din apă, ne naștem din apă și Spirit, și devenim una cu Christos.

Botezul realizează unirea cu Cristos și în acel moment când ieșim din apă devenim mădulare din corpul lui Christos, așa cum se spune în 1Corinteni 12:13, într-o traducere literală, SCC: **“Și pentru că într-un Spirit, noi toți într-un corp am fost botezați, fie iudei, fie greci, fie sclavi, fie liberi. Și toți am fost adăpați dintr-un Spirit”**. Iată, botezul creștin este **„într-un corp”**, Spiritul Sfânt face această lucrare de adăugare la corpul lui Christos ca mădulare, iar acolo în corp suntem adăpați tot de Spiritul Sfânt, în această viață nouă trăită pentru Dumnezeu!

Biblia București din 1688 sau Dumnezeiasca Scriptură, traduce similar cu SCC acest pasaj: **„Pentru că și într-un Duh noi toți, într-un trup ne-amu botezat”**.

Este clar că botezul în apă, realizează adăugarea la corpul lui Christos. Cei 3000 botezați în apă în ziua Pentecostei, sunt descriși ca făcând parte din adunarea creștină care a fost corpul lui Christos (Coloseni 1:18) din Ierusalim prin cuvintele: **“Cei primind deci cuvântul lui, au fost botezați; și au fost adăugate în ziua aceea cam trei mii de suflete”**. Cei trei mii au fost adăugați prin botezul în apă la adunare, la

corpul local a lui Christos din Ierusalim, și bineînțeles la corpul mondial (Fapte 2:37-47), și au fost socotiți în numărul celor salvați (Fapte 2:47).

Apostolul Pavel, descrie botezul prin cuvintele: **“prin baia renașterii și reînnoirea Spiritului Sfânt”** (Tit 3:5 CLV), în greacă: **“loutron palligenesias kai anakainosis”**.

Despre ce baie (spălare) vorbește Pavel în Tit 3:5, cu siguranță despre botezul în apă, dar nu este vorba de un botez în apă despărțit de lucrarea Spiritului Sfânt, căci această baie în ochi fizici, produce în domeniul spiritual, o renaștere (regenerare) și o reînnoire, făcută de Spiritul sfânt, și deci invizibilă pentru ochii fizici.

Este interesant că același cuvânt în greacă: **“loutron”** = *baie, spălare*, apare și în Efeseni 5:26, unde D.Cornilescu traduce cu: **“botezul cu apă”**, este clar Pavel în Tit 3.5, vorbește de botezul în apă, făcut prin Cuvânt, sau în urma auzirii Cuvântului.

Astfel, botezul este numit în Scripturi ca fiind **“baia renașterii”** (Tit 3:5, SCC, CLV), botezul chiar dacă constă într-o baie și o spălare a corpului uman într-o apă curată (Evrei 10:22), însă nu este făcut special cu scopul de a ne curăța fizic, de murdăria de pe corp; ci, scopul botezului este de a ne regenera spiritual omul dinăuntru, căci în botez are loc **“și reînnoirea Spiritului Sfânt”**.

Odată un om m-a întrebă: *„dacă Spiritul Sfânt regenerează spiritul nostru, ce naște apa”*? Apa naște tocmai această lucrarea de reînnoire făcută de Spiritul Sfânt. Fără apă nu are loc renașterea și reînnoirea, dar nici apa nu poate regenera omul dinăuntru fără Spiritul Sfânt. Așa a hotărât Dumnezeu, ca Spiritul Sfânt să nu lucreze decât în apa botezului și nu în alt loc. Lucrarea regenerării Spiritului Sfânt este condiționată și legată de botezul în apă!

Da, Spiritul Sfânt are multe lucrări în afara botezului, însă lucrările: renașterea, regenerarea (Tit 3:5), luminarea, gustarea Cuvântului cel bun a lui Dumnezeu (Evrei 6:4,5), nu au loc decât în botez.

Prin urmare, botezul este atât **condiția** pentru aceste lucrări, cât și **locul** unde au loc și acest mănunchi de lucrări care au loc atunci, iar ca efect a lucrărilor Spiritului se primește prin har: salvarea, îndreptățirea, sfințirea.

Botezul este descris ca fiind: **“o cerere”** în 1Petru 3:20-22, SCC: **“...când aștepta îndelunga răbdare a lui**

Dumnezeu în zilele lui Noe, ale unuia construind o corabie, în care puțini, adică opt suflete, au fost scăpați prin apă; a cărei copie: botezul, vă salvează acum și pe voi, nu o îndepărtare a murdăriei cărnii, ci o cerere către Dumnezeu a unei conștiințe bune, prin învierea lui Iesus Christos; care ducându-Se în cer, este la dreapta lui Dumnezeu, fiindu-I supuși îngeri și autorități și puteri”.

Observăm din acest text că botezul salvează, el fiind o copie, ceva similar cu salvarea lui Noe și familia lui prin apă, prin arcă. În mod asemănător, botezul ne salvează pe noi prin Christos, care este ca o arcă a salvării, de mânia lui Dumnezeu (1Tesaloniceni 5:9).

Botezul în apă, este făcut prin învierea lui Iesus Christos, adică pe baza învierii lui Iesus ca om drept care nu a putut fi ținut de locuința morților (Fapte 2:23-32). Iar prin meritele lui Iesus ca om drept, adevărat ca drept prin învierea Sa din morți, primim și noi prin har și prin meritele Lui: dreptul de a învia la viață spirituală!

Botezul este făcut de oamenii care au o conștiință bună, adică ascultătoare și sensibilă la Cuvântul Lui (1Timotei 1:5). Și el este **“o cerere către Dumnezeu”**, cu ce scop faci această cerere, cu scopul de învia cu Christos, pe baza învierii Lui și înălțării Lui la cer, la dreapta lui Dumnezeu unde și-a supus: **“îngeri și autorități și puteri”!**

Tot apostolul Petru, vorbește în 1Petru 1:3, de *renaștere*, în greacă: **“anagennesas” = “renăscându-ne”**, când are loc această renaștere? Renașterea în teologia lui Petru, are loc tocmai în botezul în apă, deoarece atât renașterea cât și botezul se face **“prin învierea Domnului Iesus Christos”** (comp. 1Petru 1:3 cu 3:21), indicând astfel momentul când are loc renașterea și anume: cu ocazia botezului în apă!

Botezul realizează îmbrăcarea cu Christos conform cu Galateni 3:26,27, SCC: **“pentru că, prin credința în Iesus Christos, toți sunteți fii ai lui Dumnezeu. Deoarece câți ați fost botezați în Christos, L-ați îmbrăcat pe Christos”.**

Astfel prin credința care te duce la botez, devii fiu a lui Dumnezeu îmbrăcat cu Christos. Și prin urmare atunci când Dumnezeu Tatăl se uită la un credincios botezat, El îl vede pe Iesus Christos, deoarece suntem în El, una cu El, și mădulare din corpul Lui, suntem un singur spirit cu El (1Corinteni 7:17). Aceasta este ceea ce realizează botezul, ce minunat!

10) Schimbarea formulei de botez

În primul secol d.Ch. creștinii au suferit mai multe persecuții ridicate de Satan prin anumiți regi și autorități cu scopul de a ucide, de a intimida, toate izvorâte din ura lui Satan față de copiii lui Dumnezeu (Matei 10:18; Ioan 8:44; Fapte 4:1-23; 5:17-42).

Văzând că persecuțiile prin preoți, guvernatori, cezari nu reușesc, Satan a făcut o lucrare paralelă cu persecuția, de rătăcire prin strecurarea ereziilor nimicitoare, lucru profețit de apostolii Domnului (Fapte 20:28-30; 2Petru 2:1,2).

Încă din vremea apostolului Pavel, cel rău a atacat adunarea creștină prin lucrători falși care predicau *un alt Iesus și un alt duh, o altă evanghelie* (2Corinteni 11:4,13-15).

Diavolul a atacat adunarea și prin introducerea în poporul lui Dumnezeu a unor oameni înțelepți în felul lumii, filosofi, proveniți din medii ale filosofiei și ale cunoștinței false. De aceste pericole Domnul prin apostolii Săi au avertizat poporul lui Dumnezeu (Coloseni 2:8; 1Timotei 6:20,21)!

Dar care erau inevitabile pe măsură ce apostolii Domnului Iesus, care L-au cunoscut pe omul Iesus plecau de pe pământ (2Petru 1:12-14).

Dumnezeu prin Pavel a precizat clar despre lucrarea anticristică în 2Tesaloniceni 2:6,7, SCC: **“Și acum știți ce îl oprește, pentru a fi el dezvăluit la timpul lui. Pentru că misterul nelegiurii lucrează deja, dar numai până când cel oprind acum, are să fie luat din mijloc”**.

Iată în vremea apostolului Pavel, foarte de vreme, prin 50-54 d.Ch. când apostolul națiunilor a scris epistola a doua către tesaloniceni, misterul lui anticrist lucra deja, așteptând ca cel oprind lucrarea lui ca să nu se desfășoare complet: apostolii, martorii adevărului, martori ai adevăratului Iesus, uniți ca un om în Christos (comp. cu Galateni 3:28,29) să fie luat din mijlocul drumului și atunci misterul nelegiurii urma să se dezvolte mult mai tare.

Lucrarea anticristică este un mister, necunoscută înainte de Christos, și ea este un contra-atac la planul lui Dumnezeu împlinit prin omul Christos. Iar misterul nelegiurii este un spirit: anticristul, care va apărea în viitor sub forma unui om, dar lucrarea acestui spirit se resimțea din primul secol d.Ch.

Dacă Fiul lui Dumnezeu a semănat sămânță bună în ogor, a venit dușmanul și a semănat zizanie, o plantă care seamănă cu grâul dar nu este gâu; ci, este otrăvitoare (Matei 13:24-30). Prin spiritul lui anticrist, au început diferite atacuri ale lui Satan.

Primul atac major a celui rău de a apostazia poporul lui Dumnezeu a fost schimbarea doctrinei despre Dumnezeu, a formulării și a raportului dintre Dumnezeu, Fiul Său și Spiritul Sfânt. Iar cel rău a făcut această lucrare eretică prin oamenii filosofi strecurați printre creștini, așa cum a fost prezis: **“Eu știu că, după plecarea mea, vor intra între voi lupi grei, necruțând turma; și dintre voi se vor ridica bărbați vorbind stricăciuni, ca să atragă discipolii după ei”** (Fapte 20:29,30, SCC).

Apostolul Pavel a perceput de la început forța de impact a filosofiei, fiind inspirat de Spiritul Sfânt, el a avertizat, de pericolul ca unii creștini să fie furați (seduși), de aceasta atenționându-i pe grecii din Colose prin cuvintele din Coloseni 2:8: **“Luați seama să nu fie cineva care să vă ducă ca pradă prin filosofie și prin amăgire deșartă, potrivit tradiției oamenilor, potrivit cunoștințelor elementare ale lumii, și nu potrivit lui Christos”**. Însă din păcate, pe sistemul teologico – filozofic elaborat de acești „teologi – filozofi” se bazează întreaga concepție creștină răsăriteană ortodoxă și aproape în totalitate cea apuseană catolică.

Astfel doctrina trinității nu este produsul revelației divine; ci, al filosofiei umane influențate de Satan.

Începând cu sec. II d.Ch. după moartea apostolilor, unii conducători au provenit dintr-un mediu al filosofiei grecești, și nu s-au mulțumit cu doctrina simplă a Bibliei despre Dumnezeu, despre Fiul și Spiritul Sfânt; ci, influențați de antihrist și înțelepciunea firească, au început să-l explice pe Dumnezeu în termenii filosofiei grecești.

Toți acești „teologi – scriitori”, numiți: „părinți ai bisericii” au manifestat tendința de explicare sistematică a principalelor doctrine ale teologiei creștine în termenii filosofiei grecești, atât pentru propria lor satisfacție intelectuală cât și pentru a-i converti pe intelectualii păgâni (greci în primul rând).

Prin tratatele lor teologico – filosofice în care au acceptat moștenirea filosofică a culturii elene, ei s-au străduit și au reușit să încadreze concepția divină (revelată) a teologiei

creștine în schemele de gândire umană, rațională și dialectică ale filosofiei grecești, modelând astfel gândirea creștină timp de trei secole prin sutele de tratate și lucrări ale lor!

Filosofia pe care au considerat-o cea mai potrivită a fost platonismul.

Astfel multe doctrine creștine fundamentale, **simple și clare** au devenit atât de **abstracte, confuze** și de **neînțeles** (ex. doctrina Trinității, etc.).

La început, acești filosofi – teologi, convertiți din mediul filosofic, au vorbit despre Tatăl, Fiul și Spiritul, fără a susține o egalitate între cele trei persoane, dar susținând unitatea lor și importanța de ai menționa pe toți trei laolaltă, uneori prin fraze fără un înțeles logic, au deschis o ușă, și o cale, care mai târziu a dus la dogma trinității.

Astfel de pildă, **Aristides din Atena** 140 d.Ch. Un apologet și filosof, când a vizitat Atena în jurul anului 125 d.Ch. el spune: *„Creștinii își trag originea în Domnul Isus Cristos. Cel ce a venit din ceruri în Duhul Sfânt pentru mântuirea omenirii este mărturisit să fie Fiul Dumnezeuului Cel Mare. El a fost născut dintr-o sfântă Fecioară fără sămânța unui bărbat, și a luat trup fără sfidare, și a apărut printre oameni să-i cheme de la eroarea Politeismului... cei care au continuat să țină dreptatea care a fost predicată de ucenicii Săi chemați Creștini. Ei sunt acei care, mai presus ca și orice om de pe pământ, au găsit adevărul; pentru că ei au recunoscut pe Dumnezeu, Creatorul și Făcătorul tuturor lucrurilor, în singurul Fiu și în Duhul Sfânt. În afară de El, nu au adorat nici un alt Dumnezeu. Ei au avut legea lui Isus Cristos scrisă pe inimile lor.....”*

„(Creștini) sunt acei care, mai presus de toți oameni de pe pământ, au găsit adevărul, pentru că recunosc pe Dumnezeu, Creatorul și Făcătorul tuturor lucrurilor, în singurul Fiu și Duhul Sfânt.”

Chiar dacă îl consideră pe Tatăl, Dumnezeu cel mare, și pe Isus: Fiul lui, totuși afirmațiile lui denotă că Dumnezeu Tatăl se manifestă în Fiul și Duhul!

De asemenea, **Iustian Martirul** (110-165 d.Ch.), convertit în anul 132, d.Ch., spune în lucrarea: **Prima apologie** scrisă prin anul 155 d.Ch. la CAPITOLUL VI - **Acuzația de ateism este respinsă:** *“Și noi mărturisim că suntem ateii în ceea ce privește acest fel de zei, dar nu în legătură cu Dumnezeu cel*

adevărat, Tatăl neprihănirii, al cumpătării și al altor virtuți, Cel în care nu se găsește necurăție. Dar atât pe El, cât și pe Fiul (care a venit de la El și ne-a învățat aceste lucruri și oștirea de îngeri buni care-L urmează și sunt făcuți asemeni Lui) și pe Duhul profetic noi Îi adorăm și ne închinăm Lor, căci Îi cunoaștem pe bună dreptate și în adevăr și declarăm ceea ce am fost învățați, fără dușmănie, tuturor celor care doresc să afle”.

Iustian explică că ei se închinau la trei persoane, la Tatăl neprihănirii, la Fiul și la Duhul profetic, ca și cum ar fi trei dumnezei. În mod similar în capitolul XIII - **Creștinii Îl slujesc pe Dumnezeu în mod rațional**, spune: *“vom demonstra că noi ne închinăm Lui cu înțelepciune, căci am aflat că El este Fiul Dumnezeului adevărat Însuși, de aceea Îi acordăm cel de-al doilea loc, iar Duhului profetic pe cel de-al treilea”.*

Chiar dacă în concepția lui Iustian, Tatăl este mai mare, fiind nenăscut, fiind primul în ierarhie, totuși încă de atunci se făcea o ierarhie, și se punea un accent pe trei persoane și pe menționarea lor împreună, lucru care a dus ca și în botez să nu fie lăsată nici o persoană la o parte din cele trei! Astfel, vorbind despre cele trei persoane importante, Iustian nu putea să le excludă din formula de botez, de aceea tot în **Prima apologie** la CAPITOLUL LXI - **Botezul creștinilor**, el învață: *“Voi relata modul în care noi ne-am dedicat lui Dumnezeu când am fost înnoțiți prin Cristos, pentru că, dacă am omite aceasta, explicația noastră ar părea nedreaptă. T tuturor celor ce sunt convinși și cred că ceea ce învățăm și spunem noi este adevărat și încercă să trăiască potrivit acestei învățături, li se spune să se roage și să stăruie înaintea lui Dumnezeu, cu post, să le ierte păcatele trecute, în vreme ce noi ne rugăm și postim cu ei. Apoi îi ducem în locul unde este apa și ei sunt regenerați la fel cum am fost și noi. Căci ei primesc atunci spălarea cu apă, în numele lui Dumnezeu, Tatăl și Domnul universului, al Mântuitorului nostru, Isus Cristos și al Duhului Sfânt. Căci și Cristos a spus: „Dacă nu vă nașteți din nou, nu puteți intra în împărăția cerurilor”. Dar este limpede pentru toți că nu este posibil ca cei ce s-au născut o dată să intre din nou în pântecele mamei lor. Profetul Isaia declară cum vor scăpa de păcatele lor cei ce au păcătuit și s-au pocăit. El vorbește astfel: „Spălați-vă și curățați-vă; îndepărtați din*

sufilele voastre răutatea faptelor voastre; învățați să faceți binele; faceți dreptate orfanului, apărați pe văduvă. Veniți să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cârmăzul, le voi face albe ca lâna; de vor fi păcatele voastre ca purpura, le voi face albe ca zăpada. Dar dacă nu veți vrea să ascultați și dacă vă răzvrățiți, de sabie veți fi înghițiți, căci gura Domnului a vorbit”.

Motivația acestui [rit] am învățat-o de la apostoli. Noi am fost născuți fără cunoștința sau alegerea noastră, de către părinții noștri, care au venit împreună, am crescut și am deprins obiceiuri rele și învățătură ticăloasă. Ca să nu rămânem copiii strâmtorării și ai ignoranței, ci să putem deveni copii ai alegerii și ai cunoașterii și să putem obține în apă iertarea păcatelor săvârșite înainte, asupra celui care alege să se nască din nou și care s-a pocăit de păcatele lui, este pronunțat numele lui Dumnezeu, Tatăl și Domnul universului. Cel care îl conduce în apă pe cel ce va fi spălat, Îl cheamă doar după acest nume. Căci nimeni nu poate rosti numele Dumnezeului inefabil. Dacă cineva îndrăznește să spună că are vreun nume, aiurează într-o nebunie deznădăjduită. Iar această spălare este numită iluminare, pentru că cei ce învață aceste lucruri sunt iluminați în înțelegerea lor. Cel luminat este spălat și în numele lui Isus, care a fost răstignit în timpul lui Pilat din Pont, și în numele Duhului Sfânt, care a prevestit toate lucrurile cu privire la Isus, prin profeți”.

Iată cum s-a strecurat: greșita formula de botez!

Punând accent pe cele trei persoane, și nevrând să le lase din rostirea de la scufundare, ei au introdus formula: “în numele lui Dumnezeu, Tatăl și Domnul universului, al Mântuitorului nostru, Isus Cristos și al Duhului Sfânt”. Motivând că Tatăl este Dumnezeu și Domn al universului, că Isus este Mântuitorul și că Duhul Sfânt a lucrat prin profeți și a prevestit pe Isus!

Este trist, căci Iustian și alții, nu au înțeles definiția botezului că el este **“o cerere către Dumnezeu”**, iar această cerere nu poate fi făcută la Dumnezeu în Numele Tatălui, în Numele lui Dumnezeu!

Dumnezeu nu este și ascultătorul cererilor și mediatorul în numele căruia să cerem?!

Ca și într-o cerere făcută în cadrul unei rugăciuni, cererile către Dumnezeu se fac în Numele Fiului Său (vezi: Ioan 15:16; 16:23; Efeseni 5:20).

Iată botezul este o cerere către Dumnezeu, dar o cerere făcută în Numele lui Iesus Fiul Său (Fapte 2:38; 10:48), iar Tatăl, acceptă cererea, ne înviază în apa botezului prin Spiritul Sfânt (Romani 6:4,5; 8:10,11). Însă chiar dacă Tatăl participă la lucrarea botezului ca fiind Cel care primește cererea noastră, iar Spiritul Sfânt ca fiind cel care lucrează: învierea, renașterea și reînnoirea din botez (Tit 3:5), însă botezul (scufundarea) se face în Numele lui Iesus, pe baza învierii căruia ne întemeiem când facem această lucrare, și în Numele Lui ne prezentăm la Dumnezeu Tatăl prin botez, prin această cerere!

Ceea ce este interesant este că Iustian nu citează cum ar fi normal pentru a susține un botez în Numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, adică textul din Matei 28:19, din Bibliile noastre! Nu; ci, el vorbește de botez ca fiind de la apostoli, însă el aduce ca argument obligativitatea botezului, texte din Ioan 3:3, când spune: „*Cristos a spus: „Dacă nu vă nașteți din nou, nu puteți intra în împărăția cerurilor”* sau din Isaia 1:16-18, când Iustian scrie: „*Spălați-vă și curățați-vă; îndepărtați din sufletele voastre răutatea faptelor voastre; învățați să faceți binele; faceți dreptate orfanului, apărați pe văduvă. Veniți să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cârmăzul, le voi face albe ca lâna; de vor fi păcatele voastre ca purpura, le voi face albe ca zăpada. Dar dacă nu veți vrea să ascultați și dacă vă răzvrățiți, de sabie veți fi înghițiți, căci gura Domnului a vorbit”*”.

Însă el nu aduce argumentul cel mai clar și puternic, porunca botezului cu rostirea numelui a trei persoane, așa cum apare în multe versiuni ale Bibliei, în Matei 28:19, BC: “*Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh*”.

De ce? Deoarece încă textul din Matei 28:19, încă nu a fost falsificat în Scripturile avute de Iustian!

Ceea ce înseamnă că prima dată botezul în “*în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh*”, a venit pe cale orală, trecând cu vederea ceea ce este scris în Fapte 2:38; 8:16; 10:48; 19:5; Romani 6:3; 1Corinteni 1:12,13; Galateni 3:27, versete cunoscute și folosite de acești scriitori, și totuși punând tradiția, și acest “trio fascinant” pentru ei ca filosofi,

influențați de idei trinitariene filosofice, mai presus decât: Cuvântul lui Dumnezeu (Marcu 7:13)!

Astfel pomenirea numelui celor trei la scufundare, s-a transmis inițial prin tradiția orală, și prin practică, și doar ulterior spre sfârșitul secolul II, a fost adăugată fraza în Matei 28:19, probabil ca un comentariu pe margine și apoi în text ca și în cazul 1Ioan 5:7!

Deoarece nici **Didahia** nu conține citatul din Matei 28.19, ci doar o tradiție despre un botez în numele a trei, așa cum se menționează în cap.7: *“In ceea ce priveste botezul, asa sa faceti: dupa ce ati rostit toate aceste invataturi/acest crez, botezati in numele Tatalui, al Fiului si al Duhului Sfânt”*.

Vedem că fraza din Didahia nu corespunde 100% cu Matei 28:19: *“botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh”*. Indicând că nu este un citat; ci, o frază venită prin tradiție, și autorul Didahiei, nici nu spune că ar cita cuvintele Domnului! La fel și Iustian Martirul așa cum am văzut mai devreme!

Prima dată citatul din Matei 28:19, apare în cartea a treia a lui Irineu (130-202), scrisă cca. 180-190 d.Ch., când în capitolul XVII se spune: *“Și mai departe, dând ucenicilor puterea regenerării în Dumnezeu, El le-a zis, „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.”* Un citat identic cu Matei 28:19! Apoi în lucrăra lui Tertulian (155-220) în lucrarea **De baptismo** (cca. 200 d.Ch), el scrie: *“botezându-i în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh”*.

Astfel din filosofia de început despre trei persoane, precursora a dogmei stabilite la Niceea și Constantinopol în secolul IV, s-a născut formula falsă de botez în numele a trei persoane.

Această tradiție care îi punea împreună pe cei trei, s-a strecurat în textul din Matei 28:19, pe la sfârșitul sec. II d.Ch. când apare și cuvântul „trias” tradus în latină prin „trinitas” este întâlnit prima oară la Teofil din Atiohia prin 180 d.H., și a susținut că trias este compus din Tatăl, Înțelepciunea și Cuvântul. Astfel Teofil, din secolul al doilea, un aderent al filozofului Platon, care a fost episcop în Antiohia, Siria, a introdus cuvântul ‘trias’ cam în anul 180 d.Ch. în scrierile sale religioase.

Mai târziu, Tertullian în anul 190 d.H. el scrie, și face referire la trinitate folosind cuvântul „Trinitas”. Tertullian a tradus cuvântul ‘triás’ în latinește, ceea ce înseamnă ‘treime’ și astfel aceasta noțiune a fost introdusă în scrierile religioase ale creștinătății. Acest Tertullian a fost primul care vorbește despre unitatea de ființă, ‘unitas substantiae’, a Tatălui, Fiului și Duhului Sfânt, și că aceste persoane n-ar avea început; ci, Cuvântul (Logosul) și Duhul Sfânt ar exista dintr-un trecut veșnic, însă nu ca persoane distincte de Tatăl; ci, ca atribute ale Tatălui.

Iar pe ideile lor, unii scriitori de mai târziu, au clădit și astfel s-a ajuns în sec. IV d.H. la apariția doctrinei Trinității.

Paralel cu dezvoltarea doctrinei trinității, Satan atacă Scriptura, introducând fraza false, dar și botezul creștin care se făcea în Numele lui Iesus, introducându-l pe credincios în persoana lui Iesus, Fiul lui Dumnezeu (comp. Fapte 2:38 cu Romani 6:3), într-un botez care se face în numele a trei persoane și care nu putea să te introducă în cele trei persoane pentru că doar Fiul are un corp spiritual pe pământ: adunarea. Satan a anulat printr-o formulă falsă: ceea ce a realizat botezul creștin până în acel moment: introducerea în corpul lui Christos (1Corinteni 12:12,13), în Regatul lui Iesus (Coloseni 1:13).

Botezul fals, te plasa în iad, într-un mediu eretic a lui Satan! Astfel, începând cu sec. II d.H. se face referire la botezul în Numele Tatălui al Fiului și al Sfântului Duh, iar spre sfârșitul secolului II se introduce în textul din Matei 28:19, și apare și ‘trias’, în scrierile de atunci!

În **Enciclopedia Britanică**, Vol. 3, pag. 365, afirmă că botezul a fost schimbat din „*Numele lui Isus*”, în cuvintele „*Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt*” în secolul al-II-lea.

În **Canney's Encyclopedia of Religions** (1970), pag. 53, se precizează: „*Persoanele au fost botezate la început în „numele lui Isus Hristos” ... Sau „în numele Domnului Isus”... După aceea, odată cu dezvoltarea doctrinei Trinității, ei erau botezați în numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt*”.

Să vedem în continuare mai în detaliu, despre formula de botez:

11) Problema formulei de botez

Majoritatea cultelor „botează” pe oamenii prin cuvintele: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh” (Matei 28:19, BC).

Se ridică întrebarea: *dacă Domnul a poruncit în Matei 28:19, ca botezul să se facă în Numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, de ce mai târziu când apostolii au pus în practică instrucțiunea învățătorului, ei au botezat: credincioșii doar în Numele lui Iesus?*

Observați contrazicerea:

1.Botezul în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh:

Matei 28:19, BC: “Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh”.

2.Botezul în Numele lui Iesus sau în Iesus:

Fapte 2:38, SCC: “Iar Petru a zis către ei: căiți-vă! Și fiecare dintre voi să fie botezat în Numele Lui Iesus Christos pentru iertarea păcatelor voastre; și veți primi darul Sfântului Spirit”.

Fapte 8:15, SCC: “Pentru că El, nu era căzut peste nici unu dintre ei; ci, au fost numai botezați în Numele Domnului Iesus”.

Fapte 10:48, SCC: “Și a poruncit să fie botezați în Numele lui Iesus Christos. Atunci l-au rugat să rămână câteva zile”.

Fapte 19:5, SCC: “Iar auzind, au fost botezați în Numele Domnului Iesus”.

Romani 6:3, SCC: “Sau nu cunoașteți că toți câți am fost botezați în Christos Iesus, am fost botezați în moartea Lui?”

Galateni 3:27, SCC: “Deoarece câți ați fost botezați în Christos, L-ați îmbrăcat pe Christos”.

Vezi și 1Corinteni 1:12,13; 6:11.

Cum se poate, ca o formula așa de ușor de reținut, cu un conținut așa de deosebit, fiind vorba de cele mai importante persoane din univers, să nu fie folosită ca atare? Erau ucenicii lui Isus uituci de felul lor? S-au mai degrabă s-a strecurat

vreo greșeală în raportul biblic? Sau cei ce au copiat manuscrisele au făcut ulterior, o modificare a textului?

Problema care se ridică este: de ce textul din Matei 28:19,20, spune una, iar celelalte texte despre botez susține o altă formulă? Citind cu atenție, observăm, că tocmai apostolii care au primit direct de la Domnul Iesus instrucțiunea de mai sus, niciodată nu au pus-o în aplicare așa cum a fost formulată în Matei 28,19!

Teologii și cercetătorii problemei, merg pe una din cele trei variante majore, prin care se explica această ne-concordanță:

1) Fie formula de botez *“în numele Tatălui, al Fiului, și al Duhului Sfânt”*, este identică în esență, în fond, chiar dacă nu în formă, cu cea *în Numele lui Isus*. Astfel această formulă **se armonizează** cu cea *„în numele lui Isus”*, trebuie doar găsită armonizarea în acest sens, fiind o singură formulă dar care poate fi descrisă prin mai multe cuvinte, în mai multe feluri, dar esența ei rămâne aceeași.

2) Formula din Matei 28:19 este pentru națiuni, cea în Numele lui Isus este pentru evrei.

3) Fie textul din **Matei 28:19, a fost modificat**, iar fraza: *“botezându-i în numele Tatălui, al Fiului, și al Duhului Sfânt”*, a fost o interpolare (adăugire) față de textul original, așa cum sugerează unii.

Problema este importantă, deoarece botezul este una dintre lucrările importante ale adunării, și este legată de salvare (mântuire), și de iertarea păcatelor (Fapte 2:38; 22:16; 1Petru 3:21).

Deci să vedem în continuare, pe rând analizate cele două variante de explicare a contradicției dintre Matei 28:19 și Fapte 2:38; 8:16; 10:48; 19:5; Romani 6:3; 1Corinteni 1:12,13; Galateni 3:27?

12) Încercarea de armonizarea dintre textele care conțin formula de botez

Există mai multe explicații care încearcă să armonizeze Matei 28:19, cu formula **“în Numele lui Isus”** (BC), însă aceste explicații nu sunt satisfăcătoare. Le voi reda mai jos, și voi explica carența acestor explicații.

1) Prima explicație de armonizare în diferitele ei nuanțe:

Explicația trinitarienilor: Dumnezeu este o treime de persoane, dar această trinitate de persoane, formează o Ființă, care are un singur Nume: **Domnul**. Trinitarienii susțin că Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, au un singur Nume, au Numele de **YHWH** în V.T. și **Domnul** în N.T.

Însă explicația trinitariană nu ne explică, de ce botezurile din Scripturile Creștine (Noul Testament) s-au făcut **“în Numele lui Isus”** (BC), nu ‘în Numele DOMNULUI’, cum ar fi normal dacă DOMNUL este Numele Ființei Triunice!?!

Însă conform adevărului, conform Bibliei: Tatăl, Fiul și Spiritul Sfânt, nu sunt aceeași Ființă, Fiul fiind o altă Ființă, imaginea Ființei lui Dumnezeu (Filipeni 2:6; Coloseni 1:15; Evrei 1:3), iar Numele Tatălui și al Fiului nu este același, după cum putem citi în Apocalipsa 14:1 (BC): **“Apoi m-am uitat, și iată că Mielul stătea pe muntele Sionului; și împreună cu El stăteau o sută patruzeci și patru de mii, care aveau scris pe frunte Numele Său** (al Fiului) **și Numele Tatălui Său.”**

Deci numele Fiului nu este identic cu numele Tatălui (vezi și Proverbe 30:4; Apocalipsa 3:12). Căci numele Tatălui este **“Iehova”** – Psalmul 83:18; Isaia 63:16, vezi traduceri: SCC, SS 1874, vezi și Geneza 2:4 n.s. GBV 1989), iar numele Fiului este **“Isus”** (Luca 1:31,32, SCC), tradus mai corect: **“Iesus”**⁵, vezi traduceri: SCC, NTTF, Interlinearele grec-român:

⁵ În ce privește Numele Fiului: **Iesus** [Ιησοῦς] traducere corectă a expresiei din greacă este: Iesous, care are ca corespondent, expresia: ebraică: Iehoșua, însemnând: *Iehova este salvare*. Deoarece în alfabetul grecesc nu există litera „ș”, în locul ei s-a scris litera „s” iar diftongul „ou”, în greacă se citește „u”. Astfel citirea corectă a Numei Salvatorului este: Iesus ca în latină (Vulgata), și nu Isus sau Iisus, în care este omisă litera „e” din Iehoșua precum și din gr. Iesous.

Evangelhia după Matei și Epistola către Romani, editate de Editura Agape.

Explicația modalistă: „Cine citește cu atenție, constată că aici este vorba de **Numele** în care să se facă botezul și nu despre trei titluri:

*Tatăl este un titlu, Fiul este un titlu și Duhul Sfânt este un titlu. Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt sunt trei forme de descoperire sau numiri ale Aceleiași Persoane. Deci este vorba despre unicul Nume, pentru că Isus a spus: ???Botezați-i în Numele (singular)”, și nu în Numele (plural), repetând de trei ori cele trei titluri, așa cum se face astăzi peste tot. Cuvântul Nume apare la singular și nu la plural. De aceea aceste trei titluri trebuie să aibă un Nume. Acest Nume a fost descoperit tuturor ucenicilor adevărați.” - extras din „**CONCILIUL**”, de E. Frank.*

Cei ce susțin această interpretare cred că Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, sunt o singură persoană, și ei mai cred că Numele lui Dumnezeu în Noul Testament este ‚Isus Cristos’. Astfel mișcările religioase: Only Jesus; cât și mișcarea religioasă a lui William Branham cu toate ramurile ei (E. Frank și altele); etc. botează doar **“în numele lui Isus”**. Motivul: deoarece ei cred că Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, sunt o singură persoană și că Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt este același și anume: în Noul Testament: Isus (Yahsua), iar în Vechiul Testament: Yahweh.

Însă Biblia arată că Tatăl, Fiul și Spiritul Sfânt, nu sunt aceeași persoană, iar Numele Tatălui și al Fiului nu este același, după cum putem citi în Apocalipsa 14:1 (BC): **“Apoi m-am uitat, și iată că Mielul stătea pe muntele Sionului; și împreună cu El stăteau o sută patruzeci și patru de mii, care aveau scris pe frunte Numele Său (al Fiului) și Numele Tatălui Său.”** Deci numele Fiului nu este identic cu Numele Tatălui (vezi și Proverbe 30:4; Apocalipsa 3:12).

Căci numele Tatălui este **“Iehova”** – Psalmul 83:18; Isaia 63:16, vezi traduceri: SCC, SS 1874, vezi și Geneza 2:4 n.s. GBV 1989), iar numele Fiului este **“Isus”** (Luca 1:31,32, SCC).

Un alt motiv, pentru care explicația de mai sus nu este valabilă este că **„numele”**, în greacă: **„onoma”**, chiar dacă este la singular se referă **pe rând** la Tatăl, la Fiul, și la Duhul Sfânt,

adică se subînțelege că autorul a vrut să spună: „*în numele Tatălui și în numele Fiului și în numele Sfântului Duh!*” dar pentru că nu avea rost să repete, el a spus doar: „*în numele Tatălui, și al Fiului și al Sfântului Duh!*”. Căci același cuvânt din greacă: „**onoma**”, apare și în pasajele din Apocalipsa 13:8; 17:8, unde „**numele**”, la singular, se referă pe rând la numele fiecărui om care nu va fi salvat, adică la mai mulți oameni, nu doar la unul!

De asemenea, „**numele**”, care apare de două ori în Geneza 48:16, este la singular în ebraică, ca și în greacă, în Septuaginta, cu toate că se referă la mai multe persoane.

Astfel numele în greacă: „**onoma**”, la singular, din fraza din Matei 28:19, BC, se referă **pe rând** la Tatăl, la Fiul, și la Duhul Sfânt.

Însă conform adevărului biblic, Numele de **Isus**, nu este al Tatălui și al Duhului Sfânt; ci, doar al Fiului Celui-Prea-Înalt (Matei 1:21; Luca 1:31,32), astfel explicația modalistă nu concordă cu Scripturile. Deci nici această explicație nu este satisfăcătoare.

2) A doua explicație de armonizare:

Explicația Martorilor lui Iehova și a altor cercetători, este că în ziua Penticostei acei convertiți au fost botezați doar *în numele lui Isus* (Fapte 2:38), deoarece acei evrei îl cunoșteau deja pe Tatăl și pe Spiritul Sfânt, și erau dedicați lui Dumnezeu Tatăl ca națiune de legământ, și astfel doar cu Isus mai trebuiau să intre în legământ.

Însă aceștia uită că și samaritenii, care nu aveau nici un legământ cu Dumnezeu, au fost botezați tot în numele lui Isus (Fapte 8:16). Tot la fel și sutașul Corneliu, un om dintre națiuni a fost botezat împreună cu familia sa tot în Numele lui Isus Cristos (Fapte 10:44-48). De ce oare? Același formulă de botez, „**în numele Domnului Isus**” (NTR), este folosită și de Pavel când îi botează pe discipolii din Efes (Fapte 19:5); și de asemenea pentru toți creștinii, fie iudei, fie dintre neamuri, au fost botezați „**în Cristos Isus**” (Romani 6:3; Galateni 3:27 - NTR).

În plus, pasajul din Matei 28:19, GBV 2001, învață că toate națiunile trebuie botezate în Numele Sfintei Treimi, ori și evreii se includ în „**toate națiunile**”, prin urmare, această încercare de armonizare nu este validă!

Explicația că Isus nu a lăsat o formulă de botez:

O altă încercare de a explică divergența dintre porunca din Matei 28:19, și celelalte texte, este că Domnul, nu a lăsat nici o formulă de botez, și că fiecare a botezat pe credincioși cum a crezut de cuviință!

Cu siguranță că nu vorbim de ‘o formulă magică’; ci, de Numele (persoana) în care este scufundat credinciosul. Astfel nu putem spune că Isus nu a lăsat o formulă (un Nume) pentru care să botezăm, căci atunci ar trebui să anulăm textele care vorbesc de Numele în care s-au botezat credincioșii!

Iar scufundarea în acest Nume însemna scufundarea în această persoană (comp. Fapte 2:38 cu Romani 6:3), însă cum Tatăl și Duhul nu au un corp unde să fie introduși credincioșii, nu rămâne decât persoana și corpul lui Isus care este adunarea creștină (Coloseni 1:18).

Explicația despre două formule de botez:

O altă explicație pe care am auzit-o, este că ambele formule sunt corecte și că ambele au fost lăsate de Domnul. Dacă Învățătorul a lăsat două formule de botez, atunci ar trebui să facem două botezuri ca să împlinim ambele formule, ceea ce contrazice Efeseni 4:5, SCC: **“un Domn, o credință, un botez”**.

Explicația despre o formulă completă și una prescurtată:

O altă variantă care încearcă să explice această ne-concordanță este că textul din Matei 28:19, cuprinde formula completă, în timp ce celelalte texte conțin doar o formulă prescurtată, deoarece celelalte texte doar descriu evenimentul botezului unor credincioși și nu pun accentul pe formula de botez.

Însă cei ce susțin această variantă de unde știu că botezul din aceste relatări sunt o descriere prescurtată (Fapte 2:38; 8:16; 10:48; 19:5; Romani 6:3; 1Corinteni 1:13; Galateni 3:27)?

Nimic din relatările biblice nu sugerează, o formulă prescurtată, sau că relatările ar fi incomplete în ce privește fraza ce se folosea la scufundarea credincioșilor!

De asemenea, dacă ar fi vorba de o formulă prescurtată de botez, atunci am găsi botezuri în Biblie despre care să se spună că au fost botezați *„în numele Tatălui”* (prescurtat) sau *„în numele Duhului Sfânt”* (prescurtat), și ni se pare logic, că

atunci când prescurtăm ceva, să luăm doar prima parte din frază; dar în acest caz, nu găsim botezuri „în numele Tatălui”, ciudat?!

Toate aceste încercări de armonizare eșuează neavând nici o bază biblică!

Atunci care este adevărul despre formula de botez, despre textul din Matei 28:19?

13) Varianta modificării textului din Matei 28:19

Există cercetători care susțin că textul din Matei 28:19, a fost modificat ulterior scrierii lui, de către scribii care se ocupau cu copiere manuscriselor.

Unii comentatori biblici au sugerat că fraza despre botez, din v.19, a fost o interpolare liturgică sau o extindere peste cuvintele originale ale Domnului, adică fraza **„botezându-i în numele Tatăluiși al Fiului și al Sfântului Duh”**, a fost introdusă mai târziu în Evanghelia după Matei, de anumiți scribi trinitarieni, căci adunarea timpurie nu o folosește de fapt, ca o formulă de botez până în secolul al doilea d.Ch.

Această interpolare este una din interpoării foarte devreme în textul sacru, undeva prin secolul 2, când s-a schimbat formula de botez, pentru implicarea unei treimi în botez!

Prima atestare documentară a frazei: *„botezându-i în numele Tatăluiși al Fiului și al Sfântului Duh”*, apare în sec. II d.Ch.

Anumite lucrări și Enciclopedii susțin acest lucru după cum urmează:

În **Enciclopedia Britanică**, Vol. 3, pag. 365, afirmă că botezul a fost schimbat din *„Numele lui Isus”*, în cuvintele *„Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt”* în secolul al-II-lea⁶.

În **Hastings Encyclopedia of Religion**, Vol. 2, pag. 377, 389, spune: Botezul creștin a fost întotdeauna realizat folosind cuvintele *„în Numele lui Isus”*...până pe vremea lui Iustian Martirul⁷, care a trăit între anii 100-160, convertit la creștinism în anul 132 d.Ch. Deci falsificarea formulei de botez are loc undeva pe la mijlocul secolului II.

Ei susțin că inițial formula de botez a fost *„în Numele lui Isus”*, dar ulterior odată cu introducerea treptată a doctrinei trinității, și formula de botez s-a schimbat, inserându-se fraza: *„botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh”*.

În lucrarea: **A History of Christian Thought**; Otto Hieck; Vol. 1, pag. 53, spune: *„la început botezul era realizat*

⁶ Vezi: <http://www.prime.org/harlot.html>

⁷ Vezi : <http://www.alvorada.us/0008.htm>

(administrat) în Numele lui Isus, apoi gradual în Numele Tatălui, Fiului, și Duhului Sfânt.”⁸

Iar în alte lucrări se afirmă:

Dicționarul Biblic explicativ (1962), vol.I, pag. 351: „Dovezile... Sugerează că botezul în creștinismul timpuriu a fost administrat, nu în întreitul nume, ci în Numele lui Isus Hristos sau în Numele Domnului Isus”.

Williston Walker, un istoric al bisericii creștine (1947), pag. 58: „Formula de botez trinitarian ... a luat locul vechiului botez în Numele lui Hristos”

Canney's Encyclopedia of Religions (1970), pag. 53: „Persoanele au fost botezate la început în „numele lui Isus Hristos” ... Sau „în numele Domnului Isus”... După aceea, odată cu dezvoltarea doctrinei Trinității, ei erau botezați în numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt”.

Encyclopedia Biblica (1899), I, 473: „Este numai normal să concluzionăm că botezul a fost administrat inițial „în Numele lui Isus Hristos”, sau „în numele Domnului Isus”. Această opinie este confirmată de faptul că formele timpurii ale mărturiei baptismale era singulară nu întreită, cum a fost crezul ulterior”.

Anumiți cercetători recunosc că fraza despre botezul întreit, din textul din Matei 28:19, este o interpolare.

În cartea „**Provocarea**” la p.63: „Dr.Karlheinz scrie: >>Isus nu a cunoscut nici o trinitate. Porunca de a boteza în numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt, pusă în gura Celui înviat în Matei, este declarată, de cercetarea critică, în unanimitate, ca fiind o falsificare <<. (Abermahls krahte der Hahn).

Cartea „**Provocare**”, continuă cu următoarea afirmație: „Majoritatea covârșitoare a istoricilor bisericii pun această formulare pe seama părinților trinitarieni ai bisericii...În >>Novum Testamentum Graece et Latine<< de Nestle este redată într-o notă din josul paginii versiunea originală din Matei 28:19, așa cum a fost dată de unul din părinții bisericii, Eusebiu: >>**En to onomati mou**<< = ...**în numele meu**. Aceeași observație este scrisă și în >>Greek New Testament<<, Second edition, 1954, London, Bible House.

⁸ Vezi: <http://www.landmarkchurch.com/apostolic/baptism.html>

În unele Nou Testamente, cu aparat critic la notă de subsol, se face referire la varianta lui Eusebiu, care în lucrările lui citează diferit acest pasaj și nu sub forma botezului trinitar.

În lucrările lui, Matei 28:19, este citat astfel: „*Mergeți la ei și învățați să continue toate lucrurile pe care eu vi le-am poruncit vouă în etern*”.

În aparatul critic al Noului Testament în limba greacă, de la ediția 1 la 25, a lui Nestle și Aland, apare această referire la scrierile lui Eusebiu fără fraza trinitariană!

Textul din Matei 28:19, nu este singurul care a suferit modificări, de aceea să vedem în continuare:

Înterpolările textuale:

Unori scribii, la textul care îl copiau dintr-un manuscris, mai adăugau cuvinte sau fraze pentru ca cititorului să fie ușurată înțelegerea textului, alteori pentru a susține opinia scribului, sau pentru a atenua anumite texte sau fraze mai șocante ei introduceau fraze sau cuvinte.

Apoi, dacă copiatorii au observat că vreun Evanghelist prezintă același eveniment prin cuvinte mai puține decât altul, ei au adăugat în textul mai scurt, cuvintele care sunt redată în textul mai lung. Exemplu: La rugăciunea Tatăl Nostru, redată de Luca în Luca 11:1-4, copiatorii au adăugat mai târziu cuvintele pe care aceeași rugăciune le are în plus, în redarea din Evanghelia după Matei, din Matei 6:9-13.

Anumiți scribi trinitarieni au influențat în timp Biblia, ca să susțină trinitatea și alte doctrine, care să coincidă cu cultul lor! De pildă, 1Ioan 5:6-8. Care este realitatea despre acest pasaj?

1Ioan 5:6-8 (BC): **“El, Isus Hristos, este Cel ce a venit cu apă și cu sânge; nu numai cu apă, ci cu apă și cu sânge; și Duhul este Cel ce mărturisește despre lucrul acesta, fiindcă Duhul este adevărul. (Căci trei sunt care mărturisesc în cer: Tatăl, Cuvântul și Duhul Sfânt și acești trei una sunt) Și trei sunt care mărturisesc (pe pământ): Duhul, apa și sângele și acești trei sunt una în mărturisirea lor”**.

În Biblia Cornilescu, fraza: **“(Căci trei sunt care mărturisesc în cer: Tatăl, Cuvântul și Duhul Sfânt și acești trei una sunt)”**, este pusă în paranteze, arătând că această frază apare doar în manuscrisele târzii.

Alte traduceri ale Bibliei nici măcar nu introduc această frază în textul Bibliei. Vezi în acest sens, traduceri ale Bibliei: GBV

1989, 2001, CLV, N.T. – catolic, Pascal, Traducerea în Limba Română Modernă; Traducerea în Limba Română Contemporană, Traducerea Interconfesională a Noului Testament, N.T. – catolic, Editura Sapienția, NTTF, N.T. Cuvânt viu 2013, nici chiar traducerea Cornilescu din anul 1931, nu introduce fraza trinitariană la 1 Ioan 5:7!

Vezi și explicațiile date la notele de subsol din GBV 2001, CLV, NT - Sapienția și NTR (2007).

Cercetătorul Bruce Metzger a scris: „*Pasajul [din 1 Ioan 5:7] lipsește din manuscrisele tuturor traducerilor antice (siriacă, coptă, armeană, etiopiană, arabă și slavonă), cu excepția celei în latină*”.

În manuscrisele: Codex Sinaiticus, Codex Alexandrinus, Codex Vaticanus, precum și alte codice; uncial 048, 049, 056, 0142; textul Minuscules 33, 81, 88, 104, și alte minuscule; bizantin majoritar text; în toate acestea, paranteza Ioanidă nu apare. Ea nu apare nici în Peșita syriacă, ceea ce dovedește că adăugirea din 1 Ioan 5:7 este, de fapt, o alterare a textului biblic original.

În toate manuscrisele grecești, până în sec. XVI, paranteza Ioanidă nu apare în text, tot la fel în manuscrisele importante din sec. IV și al V d.H., respectiv: Vatican; Codex Sinaiticus și Codex Alexandrinus, este vorba de manuscrise foarte vechi.

Pasajul despre treime, nu apare nici în vechiul codex în latină (codices Vercellensis IV și Schlettstadtensis VII / VIII), Vulgate (Ioan Wordsworth și Henry Julian White ediție și Stuttgart), siriană, coptă (ambele Sahidic și Bohairic), precum și alte traduceri nu apare Comma Ioniană.

În plus, există anumiți scriitori bisericești vechi care citează 1 Ioan 5:7, fără paranteza Ioanidă, cum ar fi: Irineu (130-202), Clement din Alexandria (150-215), Hippolytus de la Roma (200 – 235), Origen (185-254), precum și alți părinți ai Bisericii.

La fel, nici în traduceri în alte limbi, lipsește atât în Syriacă, arabă, Coptică, armeană, slavonă, etc., într-un cuvânt, în toate versiunile vechi în afară de Vulgata latină; și chiar în această versiune, multe din copiile cele mai vechi și mai corecte nu-l conțin.

Dr. Constantine Tischendorf spune: „*Consider ca o necuviință a continua publicarea acestei adăugiri nelegitime ca parte a Epistolei*”.

Profesorul T.B. Wolsey întreabă: „*Oare nu cer adevărul și onestitatea ca un astfel de text să fie scos afară din Bibliile noastre engleze — un pasaj pe care Luther nu l-a exprimat în traducerea sa și care nu s-a strecurat în Biblia germană până după aproape cincizeci de ani de la moartea sa?*”

Nu numai Biblii în limba română îl omit, Versiunea Revizuită în engleză omite acest verset, ci și toate traduceri moderne: Emphatic Diaglott, traducerea lui Young, traducerea American Union, Versiunea Îmbunătățită. Aceasta din urmă spune: „*Acest text cu privire la mărturia în cer nu se găsește în nici un manuscris grecesc scris înainte de secolul al cincilea. Nu este citat de către nici unul din scriitorii eclesiastici greci, nici de către vreunul din părinții latini timpurii, nici chiar când subiectele pe care le-au tratat i-ar fi condus în mod firesc să apeleze la autoritatea lui: de aceea este evident nelegitim*”.

Comentariul critic al lui Lang, referindu-se la acest pasaj spune: „*Aceste cuvinte lipsesc în toate codexurile grecești, de asemenea în Codicele Sinaitic [cel mai vechi manuscris grecesc cunoscut] și în toate versiunile vechi, inclusiv în cel latin, din secolul al optulea, iar [în manuscrisele apărute] de atunci încoace ele se găsesc în trei variante. În ciuda controverselor trinitariene, nici măcar un Părinte grec sau vreun Părinte al Bisericii latine vechi nu se referă la ele*”.

Dr. Adam Clarke comentând asupra acestui text spune: „*Probabil că acest verset nu este autentic. Lipsește din orice manuscris al acestei epistole scris înainte de inventarea tiparului, cu excepția unuia — Codicele Montfortii, de la Colegiul Trinității din Dublin. Celelalte care omit acest verset sunt în număr de 112. Lipsește atât în Sirian cât și în Arab, Etiopian, Coptic, Sahidic, Armean, Slavon etc., într-un cuvânt, în toate versiunile vechi în afară de Vulgata; și chiar în această versiune, multe din copiile cele mai vechi și mai corecte nu-l conțin. De asemenea lipsește în toți Părinții greci vechi, precum și în cei mai mulți chiar și dintre latini*”.

Totuși cum se face că unele versiuni ale Bibliei introduc acest pasaj trinitarian apocrif?

Această adăugire este găsită în a treia ediție a Noului Testament în greacă a lui Erasmus (1522), care a influențat anumiți traducători care au tradus din greacă bazat pe textul lui Erasmus să introducă această frază apocrifă!

De ce Desiderius Erasmus a introdus în a treia ediție a Noului Testament în greacă fraza trinitară din 1 Ioan 5:7?

Din cauza presiunilor din partea Bisericii Catolice. După apariția primei ediții, în care Erasmus nu a pus acest verset, o furie excepțională s-a ridicat din partea prelaților Catolici, ceea ce l-a constrâns pe Erasmus să se apare, explicând că nu a găsit acest pasaj în nici un manuscris grecesc. În anul 1520, codex 61, a apărut, scris de Roy (sau Froy) la Oxford, după care Erasmus s-a găsit obligat să introducă acest pasaj în ediția a 3 a versiunii scrise de el în anul 1522.

Iată că copiiști, traducători, au putut fi presați, să interpoleze anumite lucruri, pentru a susține doctrina catolică, falsificând astfel Cuvântul lui Dumnezeu!

Cum a apărut această adăugire?

Cu privire la acest pasaj trinitarian, criticul F. H. A. Scrivener a scris: „*Nu trebuie să ezităm să ne declarăm convingerea că aceste cuvinte controversate nu au fost scrise de Sf. Ioan, ci au fost introduse inițial în copiile latinești din Africa, în cadrul unei note marginale, unde au fost inserate ca o pioasă și ortodoxă adnotare la v. 8, că ele s-au strecurat din latină în două sau trei codice grecești târzii și de aici în textul grecesc tipărit, unde nu aveau un loc legitim*“. — „**A Plain Introduction to the Criticism of the New Testament**” (Cambridge, 1883, ed. a III-a), p. 654, [sublinierea îmi aparține]. Un alt comentariu, afirmă: „*Astăzi este în general recunoscut, ca așa numita „Gomma Johanneum” nu este decât un comentariu care cu timpul a fost asimilat în textul vechi latin și în Vulgata, și care abia în sec. XV și XVI este regăsit și în textul grecesc.*” („**Comentariul catolic al Sfintei Scripturi**”, Thomas Nelson & Sons, 1951, pag. 1186).

Astfel fraza apocrifă: „*Tatăl, Cuvântul și Duhul Sfânt și acești trei una sunt*”, apare prima dată pe marginea unui manuscris de limbă latină din secolul IV, care comentează v.8, unde scribul își scrie propria părere, influențat fiind de cultul catolic trinitarian din care făcea parte, apoi mai târziu acest comentariu s-a strcurat în manuscrise latine, și apoi mult mai târziu în secolele XVI apare în textul grecesc!

Și totuși cultele folosesc traduceri ce conțin această adăugire, ba chiar predică din ea, o folosesc în cărți, etc. artând astfel că doresc să susțină trinitatea, chiar folosind texte nebiblice, apocrife, păcălindu-i pe oamenii neștiutori!

Un alt exemplu este 1Timotei 3:16, care conform cu Biblia ortodoxă, este redat astfel: **“Și cu adevărat, mare este taina dreptei credințe: Dumnezeu S-a arătat în trup, S-a îndreptat în Duhul, a fost văzut de îngeri, S-a propovăduit între neamuri, a fost crezut în lume, S-a înălțat întru slavă.”** Pretenția ridicată pe baza acestui text, este că Atotputernicul Dumnezeu s-a arătat în trup oamenilor, pe acest pământ, și că Fiul este astfel Dumnezeu deplin ca și Tatăl.

Însă în marea majoritate a traducerilor Bibliei pasajul este redat: **“Cel ce a fost arătat în trup...”** (BC). De ce într-o versiune apare **“Dumnezeu”**, iar în altă versiune: **“Cel”**, cu referire la Fiul?

Deoarece există variante de manuscrise, în unele manuscrise apare **“Dumnezeu”**, iar în altele **“Cel ce”** sau **“Acela Care”**.

Cele mai vechi și mai valoroase manuscrise în limba originală, i-a și ajutat pe erudiți ce se ocupă cu critica textului, să descopere greșelile care se strecuraseră în manuscrisele realizate ulterior.

De exemplu, textul din 1Timotei 3:16, unde se face referire la Fiul, este redat astfel în Sinaiticus: **“Acela care a fost făcut cunoscut în carne”**. În loc de **“Acela care”**, în manuscrise mai târzii, apărea o abreviere a cuvântului **“Dumnezeu”**, realizată printr-o mică modificare a cuvântului grecesc **“os”**.

Era simplu, deoarece în limba greacă Dumnezeu este **“Theos”**, adăugându-se literele: **The** la **os**, a rezultat Theos = Dumnezeu.

Cele mai bune manuscrise și cele mai bune traduceri, susțin varianta prezentă și în SCC, Biblia Cornilescu, GBV, etc., adică: **„Cel ce a fost arătat în trup...”**.

Astfel, Benjamin Wilson scrie într-o notă marginală din Emphatic Diaglott despre versetul amintit: *„Aproape toate manuscrisele vechi și toate versiunile au în acest pasaj „El care,” în loc de „Dumnezeu”*.

Acest cuvânt a fost adoptat în majoritatea traducerilor, lucru valabil și pentru traduceri din limba română ale Bibliei.

Concluzia este evidentă, scribi trinitarieni, și-au permis interpolări sau adăugiri, inserări de cuvinte și fraze la textul sacru, pentru a-și susține doctrina. Interpolările din 1Ioan 5:7 și 1Timotei 3:16, sunt doar două exemple, exemplele ar fi mai multe (Ioan 3:13; Fapte 20:28, etc.), însă întrebarea care se

ridică este: s-a întâmplat același lucru și în ce privește fraza trinitariană din Matei 28:19?

Dr. CR Grigore, care se ocupă cu critica textuală ne amintește: „*Manuscrisele grecești ale textului Noului Testament au fost adesea alterate de scribi, care au pus în ele citiri care le-au fost familiare și pe care susțineau că sunt cele corecte*“. — **Canon and Text of the New Testament**, 1907, pag. 424.

Adică dacă în minte lui un scrib avea liturgia catolică cu fraza trinitară, el când a ajuns cu copiatul unui manuscris la acest pasaj, putea fie din greșală, din obișnuință, fie intenționat să-l insereze din obișnuință. Sau dacă ei copiau un text mai vechi, mai bun, însă dacă în minte lor pe baza tradiției, aveau o altă frază, o treceau pe cea familiară lor.

Conybeare un erudit în critica textuală, declară: „*In cazul pe care l-am examinat (Matei 28:19), trebuie notat ca nici un singur manuscris sau o versiune mai antica n-a păstrat pentru noi o citare intacta. Dar asta nu e o surpriza pentru noi, așa cum Dr. C.R.Gregory, unul din cei mai mari critici textuali, ne aduce aminte ca manuscrisele Grecești ale textului Nou Testamental deseori au fost alterate de scribi, care au adăugat citări care erau familiare pentru ei, și despre care credeau ca sunt adevărate citări.*”

Pe lângă toate acestea, el afirmă: „*In singurul Codice (versiune) în care am fi avut păstrată o versiune mai veche, și anume versiunea Siriatică Sinaitic⁹ și în manuscrisul cel mai vechi Latin, paginile care conțin sfârșitul lui Matei sunt dispărute.*” (F.C. Conybeare).

Distinși cărturari, cum ar fi Alfred Loisy, Wellhausen J., Eberhard Nestle, Adolf Harnack, pentru a menționa doar patru nume, nu se sfiesc să recunoască faptul acestea.

Fraza trinitariană din Matei 28:19, este pusă sub semnul îndoielii de unii cercetători și bibliști:

În **Traducerea literală a Bibliei**, Dr. Robert Young, plasează fraza: „*botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh*” din Matei 28:19, în paranteze, pentru a indica faptul că cuvintele sunt de autenticitate îndoielnică.

În **Novum Testamentum Graece et Latine**, de Nestle edițiile 1-25, este redată într-o notă din josul paginii, versiunea dată de Eusebiu; aceeași observație este scrisă și în **Greek New**

⁹

Din secolul 4 "The Agnes/Bensley Syriac".

Testament, Second edition, 1954, London, Bible House.

În 1960, **Societatea Biblică pentru Britanica și străinătate**, a publicat o mărturie greacă, și de redare alternativă pentru Matei 28:19, Eusebiu a fost citată în calitate de autoritate.

Iar **Biblia Ierusalim**, din 1966, prezintă la nota de subsol de la Matei 28:19, următoarea opinie: „*Se poate ca această formulă ... este o reflectare a folosirii liturgice stabilită mai târziu în comunitatea primitivă. Acesta va fi amintit faptul că Faptele vorbește despre botezul în numele lui Isus*”.

O altă lucrare declară: „*În ceea ce privește MSS greacă., Nu există nici unul dincolo de-al patrulea-lea [din secolul al patrulea, există două: Vaticanus și Sinaiticus --- AMBELE corupte.. Altele ...sunt de la 5a-lea și] în sus, și se pare clar, că partea siriană a Bisericii nu știa nimic de aceste cuvinte*” (**Studii ale Cuvântului privind Duhul Sfânt**, p. 48).

Dar să vedem dacă în ce privește textul din Matei 28:19, există argumente ale interpolării găsind în manuscrise și în patristică altă formă de redare a lui Matei 28:19?

Argumente din manuscrise:

În primul rând, trebuie precizat că probele manuscris sau cele ale scriitorilor bisericești vechi, nu sunt multe, deoarece textul din Matei 28:19, a fost modificat foarte timpuriu, la jumătatea secolului II după cca. 100 de ani de la scrierea Evangheliei de către Matei. Însă există suficiente probe pentru cei sinceri, alături de versetele biblice despre formula de botez!

Să analizăm în continuare: manuscrise care redau diferit textul din Matei 28:19:

Un Manuscris în ebraică, din secolul XIV d.H. (1380) ce conține Evanghelia după Matei pe nume: **Shem-Tob**, redă diferit Matei 28:19. Să nu uităm că Matei și-a scris Evanghelia în limba ebraică. Dovezile arată că inițial Matei și-a scris evanghelia în ebraica populară din timpul său, iar mai târziu ea s-a tradus în limba greacă. Teoria că ea a fost scrisă inițial în arameică limba caldeenilor, sau direct în greacă nu are nici o bază istorică!

La începutul secolului al III-lea, Eusebiu a citat cuvintele lui Origene cu privire la evanghelii: „Mai întâi a fost scrisă cea «După Matei», ... pe care a redactat-o pentru credincioșii proveniți din iudaism, compunând-o în limba ebraică”.

Iar într-o lucrare a sa, Ieronim spune: „*Matei, numit și Levi, care din vameș a devenit apostol, a fost primul care a compus o Evanghelie despre Cristos în Iudeea, în limba ebraică și cu caractere ebraice, în folosul celor circumciși care au crezut*”. Unii scriitori creștini vechi: Papias 80-164 d.Ch.; Irineu 115-202 d.Ch.; Origen 185-255 d.Ch.; Ieronim 340-420 d.Ch.; Epifaniu 315-403 d.Ch., confirmă că Matei a scris Evanghelia în limba ebraică.

Timpul și locul scrierii: chiar dacă unii în prezent susțin anul: 60, sau: 70-85, sau: 85-100, ca an al scrierii și ca loc Antiohia siriei. Însă, adnotările de la sfârșitul unor manuscrise (de după secolul al X-lea d.Ch.) indică anul 41 d.C.

Perioada posibilă a scrierii Evangheliei este între anul 30 – 41 d.Ch. Eusebiu de Cezareea (265 – 339 d.Ch.) și Ieronim (340-420 d.Ch.) afirmă că Evanghelia lui Matei a fost scrisă de acest apostol în Palestina, înainte de a pleca din Țara Sfântă, spre a pleca să predice Evanghelia în altă parte și că el a fost primul care a scris o Evanghelie.

Astfel el a scris-o foarte timpuriu, a fost primul evanghelist, înainte de Marcu și Luca și cu mult înainte de apostolul Ioan.

Faptul că a fost scrisă înainte de anul 70 d.C. când a fost distrus Ierusalimul reiese din genealogia pe care o conține, unde găsim linia legală de descendență a lui Isus începând de la Avraam (Matei 1:1-17). Dacă ea ar fi fost scrisă după anul 70 așa cum susțin unii, Matei nu ar mai fi avut acces la documentele cu genealogii din Ierusalim, care au fost distruse de romani.

Deci Evanghelia după Matei a fost scrisă inițial în ebraică, apoi a fost tradusă în greacă și în alte limbi. Cam pe la anul 140 d.Ch., Papias din Hierapolis, așa cum este citat de Eusebiu (**Church History**, III. 39, în **Nicene and Post-Nicene Fathers**, seria a II-a, vol. 1, p. 173, spunea că:

„*Matei a scris oracolele (spusele) în limba ebraică și fiecare le traducea după cum putea*”.

Astfel dacă Matei a scris-o în ebraică, cu litere ebraice pentru credincioșii iudei, ulterior ea a fost tradusă de alții în greacă, siriacă, latină, coptă, armeană. Papias afirmând chiar că fiecare a tradus cum a putut, ceea ce denotă o muncă de traducere a unor oameni amatori care totuși s-au silit să traducă Cuvântul Domnului.

Revenind la manuscrisele: **Shem – Tob**, acest manuscris a fost confiscat de Biserica Catolică de la evrei, și se presupune a fi o copie după un manuscris din primele patru secole.

Profesorul George Howard¹⁰, care a făcut cercetări ample cu privire la această chestiune, sugerează că „*Textul ebraic al lui Matei copiat de Shem - Tob datează cam din primele patru secole ale erei creștine*”. (Vezi și **New Testament Studies**, volumul 43, nr. 1, ianuarie 1997, paginile 58-71). În acest manuscris, textul din Matei 28:19,20 este redat astfel:

În ebraică:

Matei: 28:19: לכו אתם.

Matei: 28:20: ושמרו אותם לקיים כל הדברים אשר ציויתי אתכם עד עולם.

Tradus în limba română:

Matei: 28:19: **Duceți-vă înșivă**

Matei: 28:20: **și învățați să continue toate lucrurile pe care eu vi le-am poruncit vouă în etern.**

În traducerea modernă „**Evanghelia Ebraică după Matei**” (ediția I - 1995, iar ediția II - 2000), versiunea aceasta biblică, e în ebraică paralel cu traducerea în engleză, și este făcută de profesorul G. Howard, după mai multe manuscrise ebraice ale Evangheliei după Matei. Pe pagina X și XI a introducerii în Evanghelia ebraică a lui Matei, de G. Howard, prezintă cele 9 manuscrise **Shem-tob** folosite în studiile sale, care sunt nouă manuscrise separate ale versiunii Matei al lui Shem-tob.

Iar cu excepția lui Shem Tob din 1380-1385 d.Ch, celelalte manuscrise sunt din secolele 15-17 d.Ch. însă unele sunt incomplete, doar două manuscrise sunt identificate ca fiind de calitate înaltă, conținând mai puține modificări ale copiștilor. Howard s-a bazat mai mult pe aceste manuscrise **târzii** de calitate superioară în traducerea Evangheliei după Matei inclusă în cartea sa.

În aceste 9 manuscrise ebraice, nu apare redarea de la sfârșit din Matei 28:19, adică: „**botezându-i în numele Tatălui, al**

¹⁰

George Howard este profesor emerit șef de Religie la Universitatea din Georgia. A făcut cercetări în domeniile Noului Testament și Intertestamental iudaic. Studiile de doctor au fost finalizate la Colegiul Uniunii Ebraica / evreiești Institutul de Religie (1964). El a studiat de asemenea la Vanderbuilt și Universitatea Ebraica din Ierusalim.

Fiului, și al Duhului Sfânt”. În aceste 9 manuscrise, folosite de G. Howard, apare această redare: „*Duceți-vă și învățați să continue toate lucrurile pe care eu vi le-am poruncit vouă în etern*”. Doar într-un singur manuscris redarea este puțin diferită, deoarece nu apare cuvântul „*învățați*”.

De ce este importantă această versiune?

Deoarece **Shem-Tob**, omul care a posedat acest vechi text ebraic, al Evangheliei după Matei, și la inserat în lucrarea lui polemică, a fost un text ce datează supă cercetările Profesorului George Howard, din primele secole (I-IV d.Ch.). În plus, versiunea Shem Tob nu a fost venită pe filieră bisericii catolice, filiră ce are multe manuscrise corectate. Ea a fost independentă de filiera romano-catolică. De la această premisă am putea înțelege că acest text ar fi pur și nealterat doctrinal, așa cum au fost unele scrieri alterate de scribi după conciliu de la Niceea fiind influențați de doctrina trinității stabilită la conciliu de la Niceea din anul 325.

Profesorului George Howard, declară în urma cercetărilor și studiilor sale: „*Cartea ebraică Sem-Tob a lui Matei este în cea mai mare parte textul exact al primei Evangheli acum existente. Acesta a suferit un proces de transmitere diferit decât greaca, deoarece a fost păstrat de către evrei, și, astfel, independent de comunitatea catolică.*” (George Howard, **Evanghelia ebraică după Matei**, Univ realizat de Mercer. Comunicat de presă Georgia, 1995, p.190).

Mai mult, Dr. Arnold scrie: „*Evanghelia ebraică după Matei, nu are fabricate titluri catolice și expresii: „al Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.”...Matei este liber de prejudecăți Romano catolice, înclinați, și interpolări trinitare*”. (George Howard, op.cit). P. 234.

Să vedem în continuare alte probe ale modificării lui Matei 28:19.

Texte coptice:

În Volumul VI intitulat: „**Texte coptice amestecate în dialectul egiptean superior**”, editat cu traduceri engleze aferente de E.A. WALLIS BUDGE. Acest volum dublu de 1490 de pagini, cuprinde textele care s-au găsit în 15 manuscrise, după cum urmează: 6780, 6781, 6782, 6784, 6799, 6800, 6801, 6806 a, 7021, 7023, 7027, 7028, 7029, 7030, 7597. Din aceste manuscrise, 8 au fost scrise înainte de

sfârșitul secolului X d.Ch., 5 în prima jumătate a secolului XI d.Ch., și doua în a doua jumătate a secolului XI d.Ch.

Iar în acest volum, conține o discuție din secolul IV d.Ch., la pagina 637, o dispută între patriarhul Cyrill (315-386) din Ierusalim și un călugăr pe nume Annarikhus ce deținea o carte: „**Evanghelia după Evrei**”. Acest călugăr a citat o frază din Evanghelia, din Matei 28:19, într-o formă foarte asemănătoare cu varianta citată de Eusebiu, și anume: „*Mergeți înaintea în lumea întreagă și învățați toate națiunile în numele meu în orice loc.*” (Matei 28:19 cum e citat în: E. Bulge, *Miscellaneous Coptic Texts*¹¹, 1915, p. 637). Este trist totuși, că după ce Patriarhul l-a câștigat pe călugăr de partea sa, l-a botezat pe călugăr „*în numele Doamnei noastre al tuturor, Sfânta Maria*”, o formulă ne-biblică și falsă de botez.

Este posibil, ca „**Evanghelia după Evrei**” să se refere la Evanghelia după Matei?

Aproape toți critici textuali susțin că această evanghelia a avut la bază Evanghelia după Matei în ebraică, și ulterior a fost prelucrată pentru a sluji evreilor¹². Iar această Evanghelia având ca izvor cea a lui Matei originală, nu conține fraza trinitară din Matei 28:19.

Argumente din scrierile creștine vechi:

Părintele istoriei bisericii creștine: Eusebiu sau Eusebius, episcop de Cezarea în timpul împăratului Constantin, despre care se crede că a avut acces la o variantă a Evangheliei după Matei în ebraică, a citat din Matei 28:19, în lucrările lui de 17 ori după cum urmează:

În greacă: „*πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη ἐν τῷ ὀνόματί μου, διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν.*”

Tradus în română: „*Ducându-vă faceți discipoli din toate națiunile în numele meu, învățându-le să respecte toate câte v-am poruncit.*”

¹¹ Acest volum poate fi descărcat ca PDF la linkul: <http://ia360634.us.archive.org/3/items/miscellaneouscop00budguoft/miscellaneouscop00budguoft.pdf>

¹² Vezi: en.wikipedia.org/wiki/Gospel_of_the_Hebrews

Eusebiu, a avut acces la manuscrise mai bune decât avem noi astăzi, dacă ne gândim și la faptul că în vremea lui exista o Evanghelie după Matei în ebraică luată de la creștinii ebioniți, după spusele lui Ieronim acesta era păstrată în zilele sale (sec. IV-V d.Ch.) în biblioteca pe care o colecționase Pamfil la Cezareea (vezi lucrarea scrisă de Ieronim: **De viris inlustribus** cap. III).

Eusebiu din Caesarea (Cezareea), a fost un istoric creștin al secolului IV, care a avut acces la cea mai mare colecție de scrieri anti-nicene, pe care în parte le avem și în zilele noastre, biblioteca care a fost inițiată de Origen și Pamphilus.

În anumite lucrări se spune despre Eusebiu:

„Eusebiu, cel mai mare profesor grec al Bisericii și cel mai învățat teolog din vremea lui ... a lucrat neobosit pentru acceptarea Cuvântul pur al Noului Testament ce a venit de la Apostoli ... Eusebiu ... se bazează în întregime numai pe manuscrise antice, și întotdeauna mărturisește deschis adevărul atunci când el nu poate găsi mărturii suficiente”. - EK în Monatshefte Christadelphian, august, 1923 la Mosheim, într-o nota de subsol editorială.

Iar Dr. Wescott, în **„Ancheta”**, pagina 108, scrie: *„Eusebius Pamphili, Episcop de Cesareea în Palestina, un om erudit și erudiție, și unul care a dobândit o făimă nemuritoare prin munca sa în istorie bisericească, precum și în alte ramuri ale învățării teologice... Până la circa 40 de ani a trăit în mare intimitate cu Pamphilus martir, un om învățat și devotați ai Cesareei, și fondator a unei biblioteci extinsă acolo...”*.

Iar FC Conybeare, în Jurnalul Hibbert, octombrie 1902, declar[ă] despre Eusebiu: *„Din martorii patristici al textul Noului Testament, deoarece stătea în manuscrisele grecești de la aproximativ 300-340 d.H., niciunul nu este atât de important ca Eusebiu de Cesareea, pentru că el a trăit în cea mai mare Bibliotecă creștină...și anume în ceea ce Origen și Pamphilus au avut colectat. Nu este o exagerare să spun, că de la această colecție unică de manuscrise de la Cesareea, obține cea mai mare parte a literaturii supraviețuitoare ante-Niceene. În biblioteca lui, Eusebiu trebuie să fi manipulat în mod obișnuit din Evangheliile manuscrise vechi de două sute ani mai devreme decât unicele mari pe care le avem acum în*

bibliotecile noastre”¹³.

Acest credincios și istoric a avut acces la manuscrise mai bune decât noi observați un citat din Matei 28:19, în context citatul este din cartea: „**Dovada Evangheliei**”, unde se spune: „...*Spunând chiar în aceste cuvinte acelor discipoli ai Lui, cei mai săraci dintre săraci: 'Duceți-va și faceți discipoli din toate națiunile'. 'Dar cum putem face asta', ar fi putut răspunde ei în mod rezonabil Stăpânului?... Însă în timp ce discipolii foarte probabil spuneau sau se gândeau la acest aspect, Stăpânul le-a rezolvat dificultățile prin adăugarea unei fraze, spunând ca ei vor triumfa 'IN NUMELE MEU'. Căci El nu i-a însărcinat simplu si vag 'faceți discipoli din toate națiunile', ci cu adăugarea necesara 'în numele meu'. Iar puterea numelui Sau fiind atât de mare, încât apostolul spune: 'Dumnezeu i-a dat un nume care este mai presus de orice nume, astfel încât în numele lui Isus fiecare genunchi să se plece al celor din ceruri , de pe pământ și de sub pământ.' El a arătat virtutea puterii în numele Sau ascunsă de mulțime, când El a zis discipolilor Săi: 'Duceți-vă și faceți discipoli din toate națiunile în numele Meu'. (**Dovada evangheliei** VOL 1, editat si tradus de W.J. Ferrar, 1981, pag. 157).*

Sau în cartea „**Viața lui Constantin Cel Mare**”, care conține cuvântarea lui Eusebiu cu prilejul sărbătoririi a treizeci de ani de domnie a împăratului Constantin p.242 (cap.16 v.8), se spune: „*Mergeți acum și învățați toate neamurile în numele Meu*”.

Este interesant că în **Comentariu la Psalmi** (vezi: **The Eusebian from of the text of Matew 28:19**, by Frderick C. Conybeare, 1901, p.276), Eusebiu citează v.19 în contextul lui, citind și v.18, este interesant că v.18 este identic cu textul grecesc al Bibliei, așa cum îl avem noi, urmat fiind de v.19, fără fraza trinitariană despre botez! Astfel este exclus ca această frază: „*Duceți-vă și faceți discipoli din toate națiunile în numele Meu*” să nu fie un citat din Matei 28:19, așa cum obiectează unii, căci el citează pasajul în context și v.18, este citat fără nici o greșeală comprat cu textul grecesc, de

13

Vezi:

<http://www.everlastingkingdom.info/article/127/constantine-wrote-matthew-2819-into-your-bible.html>

asemenea este exclus să fie o parafrază, ar fi parafrizat și v.18!

Un alt scriitor creștin vechi, **Episcopul Aphraates** (Aphrahat), care a trăit în cca. 270 -345 d.Ch. și a scris în siriană mai multe lucrări, el citează într-o anumită măsură asemănător cu Eusebiu, pasajul din Matei 28:19, el spune: „*Și chiar Daniel a vorbit în ce privește piatra care e Cristos. Pentru că el a spus: „Piatra este tăiată din munte, nu manual, și a zărit o imagine, și toată țara (pământul) e umplut(ă) cu El. Acest lucru a demonstrat în prealabil cu privire la Cristos, că tot pământul va trebui umplut cu El. Într-adevăr! de credința lui Cristos sunt toate marginile pământului umplute, precum a spus David: de-sunetul Evangheliei lui Cristos a pătruns în tot pământul. Și din nou, El le-a zis, când ia trimis pe Apostoli: „Duceți-vă (Înaintați), faceți discipoli din toate națiunile și ele vor crede pe mine.”*”¹⁴

Citarea Episcopului Aphraates, nu pomenește despre botezul în Numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh!

Alte lucrări din primele secole creștine susțin botezul în Numele Domnului Isus.

Păstorul Hermas (140-155 d.H.) această carte, consemnează în cap. 15: „*Sunt cei care au auzit cuvântul și au vrut să se boteze în numele Domnului*”. Această scriere din sec. II d.Ch. conform cu Eusebiu, care spune că în timpul lui scrierea se citea în unele biserici și se folosea la instruirea catehumenilor (cei ce se pregăteau pentru botez). Iată că și această scriere susține botezul în Numele Domnului, iar singurul Domn al creștinilor este Iesus, Fiul lui Dumnezeu (1Corinteni 8:6; Efeseni 4:4-6).

Autorul anonim al lucrării: „**De Rebaptismate**” din secolul al treilea d.Ch., spune despre formula de botez: „*puterea numelui lui Isus invocate de un om, prin botez*” (**De Rebaptismate**, citat de Smith de la Dicționar de Biblie, Vol. I, pagina de 352)¹⁵.

Să răspundem în continuare la obiecțiile trinitarienilor:

¹⁴ <http://www.piney.com/FathAphrahatDemon.html>

¹⁵ <http://english.sdaglobal.org/research/mt2819.htm>

14) Obiecții la modificarea textului

Obiecțiile care se aduc la interpolarea lui Matei 28:19, în special de către trinitarieni sunt:

- 1) Manuscrisele grecești și din alte limbi, conțin fraza: „*botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh*”.
- 2) Anumiți părinți ai bisericii fac referire la formula trinitariană.

Să luăm pe rând aceste obiecții:

1) Manuscrisele grecești și din alte limbi, conțin formula: „*botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh*”.

Există câteva zeci de manuscrise în greacă și latină care susțin această formulă de botez, însă nici un manuscris înainte de conciliul de la Niceea (325). Toate manuscrisele provin cel mai devreme din sec. IV d.Ch. începând cu anii: 330-350 d.Ch., până în 1250.

Este curios, că cu toate că în muzee există manuscrise din sec. II și III d.Ch. și mici fragmente din sec. I d.Ch. totuși acestea nu conțin finalul din Evanghelia după Matei, respectiv: Matei 28:19. Oare de ce? Nu știm dar se pot emite tot felul de ipoteze.

Este curios că toate manuscrisele sunt după conciliul de la Niceea. Apoi, să nu uităm că toate aceste manuscrise, au botezul în Numele lui Iesus așa cum este scris în Fapte 2:38; 8:16; 10:48; 19:5; Romani 6:3; 1Corinteni 1:12,13; Galateni 3:27.

Astfel cine se folosește de aceste manuscrise ca argumente, în primul rând, ar trebui să facă o armonizare validă între botezul în Numele lui Isus cu cel în Numele „*Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh*” și apoi să vină cu aceste manuscrise ca argumente.

Însă, am văzut mai devreme că orice încercare de armonizare dintre texte este forțată, și nu se poate armoniza: *a scufunda într-o persoană sau în trei persoane!*

De asemenea în acord cu textele din Fapte 2:38; 8:16; 10:48; 19:5, este și principiul biblic din Coloseni 3:17, SCC, unde se explică clar: **“Și tot ce veți face, în cuvânt sau în faptă,**

faceți toate în Numele Domnului Iesus, mulțumind prin El, lui Dumnezeu-Tată". Astfel conform acestui principiu divin, toate lucrările creștine fie în domeniu predicării Cuvântului, sau în orice faptă a credinței (cum este și botezul), toate trebuie să le facem **"în Numele Domnului Iesus"**!

Iar nicăieri în Biblie nu se vorbește de vreo lucrare *în numele a trei persoane*, sau *în numele Duhului Sfânt*.

2) Anumiți părinți ai bisericii fac referire la formulă:

Cum ar fi: Didache, Iustian Martirul, Irineu, Tertulian, Cyprian, Origen, Vasile cel mare.

Toate aceste scrieri sunt vechi dar nu din sec. I d.Ch. Didache care este controversată, dar cel mai probabil a fost scrisă în sec. II d.Ch., Iustian a scris în anul cca 150 d.Ch. Irineu între 182-189 d.Ch., Tertulian între 160-200 d.Ch., Cyprian și Origen în sec. III d.Ch. iar Vasile cel Mare în sec. IV.

În ce privește controversata, Didache, după unii această scriere a fost scrisă între 60-80 d.Ch. sau între 80-120 d.Ch., după alții este datată în perioada: 120-160 d.Ch., după alții 160-190 d.Ch. Didache mai este cunoscută și drept „**Învățătura celor 12 apostoli**”. Este pomenită în scrierile lui Eusebius, care a trăit între anii 260-341 și de Atanasius (293-373). Se pare că a fost pomenită și de Origen, care a trăit între 185 și 254.

O altă controversă legată de Didache este că ea în cap. 7 conține formula de botez a Sfintei Treimii, însă în capitolul 9 se spune: „9:5 *Nimeni să nu mănânce sau să bea Euharistia (trupul Domnului), în afara de cei botezați în numele Domnului, căci adevărat a vorbit Domnul spunând: „Nu dați câinilor lucruri sfinte.”* Astfel în cap. 9, face referire la botezul în Numele Domnului Isus. După unii cercetători, pasajul cu botezul trinitar este o interpolare. Chiar apariția ambelor formule de botez implică posibile interpolări în Didache!

Trebuie să ținem cont că textul din Matei 28:19, a fost modificat foarte timpuriu, la jumătatea secolului II după cca. 100 de ani de la scrierea Evangheliei de către Matei, astfel acești scriitori vechi au avut la dispoziție manuscrise modificate, toți știau greaca, latina, foarte puțini ebraica, astfel ei nu puteau verifica în filerea ebraică a Evangheliei după Matei, ci au luat de bun textul modificat în greacă parvenit lor.

Așa cum se afirmă în **Enciclopedia Britanică**, Vol. 3, pag. 365, afirmă că botezul a fost schimbat din „*Numele lui Isus*”, în cuvintele „*Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt*” în secolul al-II-lea¹⁶. Iar în **Hastings Encyclopedia of Religion**, Vol. 2, pag. 377, 389, spune: Botezul creștin a fost întotdeauna realizat folosind cuvintele „*în Numele lui Isus*”...până pe vremea lui Iustian Martirul¹⁷.

Problema este că nu avem informații, date, despre **modul** cum s-a introdus fraza cu botezul în textul din Matei 28:19. Să fi fost o notă marginală la Matei 28:19, ca și la 1Ioan 5:7, ca apoi să se strecoare în text? Să fi apărut odată cu primele meditații și idei doctrinale despre trinitate? A introdus vreun episcop acest botez ca unii să se i-a după el? Au practicat unii acest botez ca apoi să se fi introdus în Sfânta Scriptură? Nu știm. Cert este că există informații din sec. I și II d.H de botezul în Numele lui Iesus.

În acest sens se explică și în **Dicționarul Biblic explicativ** (1962), vol.I, pag. 351: „*Dovezile... Sugerează că botezul în creștinismul timpuriu a fost administrat, nu în întreitul nume, ci în Numele lui Isus Hristos sau în Numele Domnului Isus*”.

Iar în **Encyclopedia Biblică** (1899), I, 473, se afirmă: „*Este normal să concluzionăm că botezul a fost administrat inițial „în Numele lui Isus Hristos”, sau „în numele Domnului Isus”. Această opinie este confirmată de faptul că formele timpurii ale mărturiei baptismale era singulară nu întreită, cum a fost crezul ulterior*”.

În sec. III unii creștini botezau în Numele Sfintei Treimi iar alții în Numele lui Isus. Cipryan un părinte bisericesc, a găsit necesar să insiste asupra formulei în numele Sfintei Treimi, pentru că unii creștini botezau după o formulă de botez, veche și scurtă, și anume: „*în Cristos Isus*” sau „*în numele Domnului Isus*” ceea ce lasă să se înțeleagă că formula de origine veche și apostolică folosită de unii creștini chiar și în vremea lui Cipryan era cea „**în numele Domnului Isus**”.

Cipryan susținea trinitatea, vorbind de „*trei în unul*”, și botezul prin trei scufundări în Numele Treimii, neînțelegând corect că este un singur botez, o singură scufundare în iesus, Fiul lui Dumnezeu, nu o triplă afundare!

¹⁶

Vezi: <http://www.prime.org/harlot.html>

¹⁷

Vezi : <http://www.alvorada.us/0008.htm>

Biblia vorbind de un singur botez, adică de o singură scufundare (Efeseni 4:5). Este totuși interesant că unii creștini din timpul lui Cipryan, botezau după o formulă de botez, **veche și scurtă** și anume: „*în Cristos Isus*” sau „*în numele Domnului Isus*”. În acest sens, **Encyclopedia Britannica**, 11th ed. (1920), II 365 declară: „*Formula trinitariană și scufundarea de trei ori n-a fost o practică uniformă de la început... Botezul în Numele lui Isus este formula din Noul Testament. În secolul trei, botezul în Numele lui Hristos era încă la fel de răspândit încât papa Ștefan l-a declarat valid, opunându-se lui Ciprian din Cartagina*”.

Cipryan era în favoarea re-botezării celor cu botezul în Numele lui Isus, spre deosebire de episcopul Romei Ștefan, care accepta botezul în Numele lui Isus ca valabil.

Controversa care a rezultat de aici nu a fost soluționată în timpul vieții lui Cipryan.

Să mergem mai departe pentru a vedea argumente suplimentare în favoarea modificării textului din Matei 28:19 și în favoarea formulei: în Numele lui Iesus!

15) Alte argumente suplimentare în favoarea modificării textului

Dovezi interne ale Bibliei:

În eforturile noastre de a determina dacă fraza despre botez, din Matei 28:19, este cea originală, vom analiza acest pasaj din mai multe puncte de vedere, pentru a vedea dacă corespunde cu întreaga Biblie (comp. cu 2Petru 1:20,21):

1) Analiza gramaticală:

Fraza trinitară din Matei 28:19, are o problemă de gramatică a textului. În NTTF – 2007 n.s. se precizează: „*Apoi, observăm că nici cuvintele botezându-i (pe ei, la masculin în greacă: autous) și învățându-i (pe ei, la masculin, în greacă: autous), nu se acordă în gen cu națiunile (în greacă: ta ethne, la neutru). Ca să fie un acord, în gen, în loc de autous, ar trebui să fie auta.*”

În primul rând, dacă se va studia textul grecesc al acestui pasaj, observăm că nici cuvintele ‚botezându-i’ (pe ei, la masculin, în greacă: *autous*) și ‚învățându-i’ (pe ei, la masculin, în greacă: *autous*), nu se acordă în gen cu ‚națiunile’ (în greacă: *ta ethne*, la neutru). Ca să fie un acord, în gen, în loc de *autous*, ar trebui să fie *auta*. Vezi în acest sens, nota de subsol de la Noul Testament Traducerea Fidelă - 2007 (NTTF - 2007), și Noul Testament și Psalmii tipărit în 1993 de Societatea: Christliche Literatur – Verbreitung, care spune la n.s.: „*Cuvântul „botezându-i” nu se acordă în gramatical cu națiunile (în gr. Neutru), ci cu cei care au devenit ucenici (botezându-i – în gr. Masculin)...*”

Probabil atunci când acest pasaj a fost modificat nu s-a ținut cont de gen, și trecând chiar peste gramatica din limba greacă au interpolat fraza: „**botezându-i în numele Tatălui, al Fiului, și al Duhului Sfânt**”.

2) Analiza contextului:

Dacă citim cu atenție Matei 28:18-20 (GBV 1989), adică contextul, vom observa că accentul cade pe Fiul, nu pe o treime de persoane: „**Isus s-a apropiat de ei, a vorbit cu ei și le-a zis: „Toată autoritatea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate popoarele...Și**

învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin.”

Acum, care frază se potrivește cu contextul? Fraza: **„botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh”?** În context: **Fiul** a primit toată autoritatea (gr. exousia), **El** le poruncește să facă ucenici, ucenici ai Săi, nu ai Tatălui sau a Duhului Sfânt, și în plus, **El** va fi cu ei până la sfârșitul lumii. Cred că răspunsul este clar, persoana în jurul căreia gravitează pasajul este Fiul lui Dumnezeu!

3) Analizarea aparițiilor:

Unde mai apare în Scripturi fraza: *„în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh”* în afară de Matei 28:19? Nicăieri! Biblia nu vorbește niciunde de vreo lucrare în numele a trei persoane, sau de vreo lucrare în numele Duhului!

4) Analiza versetelor paralele:

La pasajul din Matei 28:19, există o paralelă în Evanghelia după Luca și în Faptele Apostolilor, acolo sunt pasaje care conțin ‚marea trimitere’ sau ‚marea însărcinare’, în nici unul din ele nu se pomenește nimic despre formula de botez, în Fapte 1:8, SCC: **“Dar veți primi putere, venind Spiritul Sfânt peste voi; și veți fi martori ai Mei [ai lui Iesus] în Ierusalim, și în toată Iudeea și Samaria, și până la capătul pământului”**.

Iar în Luca 24:47, SCC, Domnul Iesus precizează: **“Și să fie predicată pe baza Numelui Lui, o căință pentru iertare de păcate; la toate națiunile, începând din Ierusalim”**.

Iată că Evanghelistul Luca, consemnează marea trimitere, ca fiind o trimitere **“pe baza Numele Lui”**, adică a Numelui Fiului, care vorbea cu apostolii.

În plus, marea trimitere așa cum a primit-o Pavel, este tot în Numele Fiului, după cum însuși Pavel consemnează în Romani 1:1-6, SCC: **“Pavel, sclav al lui Iesus Christos, chemat să fie apostol, pus deoparte pentru Evanghelia lui Dumnezeu; pe care a promis-o dinainte prin profeții Lui în Scripturi sfinte; cea despre Fiul Său, Iesus Christos, Domnul nostru, Cel născut după carne dintr-o sămânță a lui David, iar după spirit de sfințenie, este Cel proclamat cu putere: Fiu al lui Dumnezeu, prin înviere dintre morți;**

prin care am primit har și apostolie pentru ascultare în toate națiunile a unei credințe pentru Numele Lui; între care sunteți și voi niște chemați ai lui Iesus Christos”.

Iată chemarea și lucrarea apostolică, este ca să ducă la toate națiunile: credința, adică să facă discipoli din toate națiunile ca și în Matei 28:19, dar pentru care Nume? Pentru un Nume întreit? Nu pentru Numele Fiului!

5) Analizarea consecvenței:

Care Nume, în care trebuie să fim botezați, apare în mod consecvent în Scripturile Creștine (Noul Testament)? Numele lui Iesus, sau Numele Tatălui, Fiului și Duhului Sfânt?

Fapte 2:38, SCC: **“Iar Petru a zis către ei: căiți-vă! Și fiecare dintre voi să fie botezat în Numele Lui Iesus Christos pentru iertarea păcatelor voastre; și veți primi darul Sfântului Spirit”.**

Fapte 8:15, SCC: **“Pentru că El, nu era căzut peste nici unu dintre ei; ci, au fost numai botezați în Numele Domnului Iesus”.**

Fapte 10:48, SCC: **“Și a poruncit să fie botezați în Numele lui Iesus Christos. Atunci l-au rugat să rămână câteva zile”.**

Fapte 19:5, SCC: **“Iar auzind, au fost botezați în Numele Domnului Iesus”.**

Romani 6:3, SCC: **“Sau nu cunoașteți că toți câți am fost botezați în Christos Iesus, am fost botezați în moartea Lui?”**

Galateni 3:27, SCC: **“Deoarece câți ați fost botezați în Christos, L-ați îmbrăcat pe Christos”.**

Relatarea biblică în mod consecvent face referire la unicul Nume, Cel al lui Iesus prin care se primește salvarea (Fapte 4:12; 1Corinteni 6:11).

6) Analizarea practicii:

Cartea **Faptele Apostolilor** conține modul în care apostolii au pus în practică poruncile Domnului Iesus! Însuși numele cărții: **Faptele Apostolilor**, indică că această carte conține faptele lor, una dintre ele fiind botezul. De asemenea, și modul cum ei au împlinit această poruncă de a boteza, pe care ei au împlinit-o! - Fapte 2:38; 8:16; 10:48; 19:5.

Iar pentru că nu a existat o poruncă de a boteza *în Numele Tatălui, Fiului și al Sfântului Duh*, ei au botezat **“în Numele lui Iesus”**, așa cum însuși Învățătorul le-a arătat cum trebuie să boteze.

Discipolii cei doisprezece care ulterior au devenit apostoli, cu siguranță că ei s-au botezat între ei, înainte de a boteza pe alții în Ioan 3:22-30; Ioan 4:1-2. Și cu siguranță botezând la porunca Domnului ei nu au botezat după porunca lui Ioan Botezătorul, cu botezul căinței, dar cum?

Conform cu Coloseni 3:17, **“în numele Domnului Iesus”**, căci ei deveneau discipoli ai lui Iesus, nu a unei trinități, iar Domnul Iesus în timpul vieții Lui pământești, a dat autoritate discipolilor Săi de a vindeca, a scoate demoni, a învia morții, **în Numele Său** (Matei 10:8; Luca 10:17; Marcu 9:38-39; Marcu 16:17). Ori aceste lucrări în vechiul legământ se făceau în Numele lui Iehova Dumnezeu lui Israel (2Regi 5:11). Toate acestea indică că Domnul a instituit un botez nou, diferit de cel al lui Ioan, o cale nouă!

Putem afirma fără să greșim, că discipolii erau copii ai lui Dumnezeu și frați cu Iesus Christos încă înainte de Penticosta. O dovadă este că într-o anumită ocazie, Domnul Isus întinde mâna spre ei, și a afirmat: **“Iată mama mea și frații mei!”** (Matei 12:48-50; Marcu 3:35, SCC), iar frații lui Isus sunt corpul Lui (Evrei 2:11), care exista astfel înainte de Penticosta, nici o dovadă biblică nu susține că adunarea s-a înființat la penticosta, apostolii aveau Spiritul Sfânt înainte de Penticosta conform cu Matei 10:20; Ioan 14:17; Ioan 20:22, iar în Fapte 2:1-4, ei au primit doar **un dar** al Spiritului: vorbirea în alte limbi.

În Evanghelii, în timpul vieții lui Isus, El îi îndeamnă: **“rămâneți în Mine”** (Ioan 15:4, SCC), acest îndemn era inutil dacă ei nu erau spiritual plasați **în El, dacă ei nu erau corpul Lui!**

Apoi Domnul îi descrie pe discipoli, ca fiind mlădițele din butucul de vie care era Însuși Domnul Isus, încă înainte de Penticostă (Ioan 15:1-10).

Ei erau copii ai lui Dumnezeu, frații și mireasa lui Cristos, curățiți prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin Spiritul Sfânt (Ioan 13:10; Ioan 15:3; Ioan 17:17), deoarece au fost botezați în Numele lui Iesus, astfel au fost plasați în corpul Lui (1Corinteni 12:13).

Numele Domnului Iesus, singur, s-a folosit la botezurile care au înființat, adunările din: Ierusalim (Fapte 2:38); Samaria (Fapte 8:16); Cezarea (Fapte 10:48); Efes (Fapte 19:5); Corint (1Corinteni 1:12,13; 6:11); Provincia Galatia (Galateni 3:27); Roma (Romani 6:3,4).

Formula **“în Numele lui Iesus”**, s-a folosit la: Evrei (Fapte 2:38); Samariteni (Fapte 8:16); oameni ai națiunilor (Fapte 10:48; Galateni 3:27); la toți creștini botezați atunci (Romani 6:3).

Scripturile Creștine (Noul Testament) nu pomenesc nicaieri, ca cineva să fi fost botezat după formula din Matei 28,19!?

Apostolul Petru (Fapte 2:38), Filip (Fapte 8:12-15), Pavel (Fapte 19:5; Romani 6:3; Galateni 3:27-29) și alții (Fapte 10:45,48), au predicat botezul în Numele lui Iesus Christos și nu au botezat niciodată în Numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh!

Toate versetele din Faptele Apostolilor sânt foarte clare și nu se contrazic între ele. Totuși cum se poate explica contradicția evidentă dintre Matei 28,19 și versetele din Faptele Apostolilor?

Posibilitatea, ca atât Petru, cât și Filip și Pavel să fi făcut vreo greșala, nu este plauzibilă, pentru că nu există nici un text în Cuvântul lui Dumnezeu, care să ne spună, sau să indice, ca botezul practicat de apostoli ar fi fost în dezacord cu adevărul învățat de Iesus.

Apoi, din raportul acestor versete, reiese clar că botezul practicat de apostoli a fost încununat cu succes și cei care au fost botezați în Numele Domnului Iesus au primit Darul Spiritului Sfânt (comp. Fapte 2:38 cu 4:29-31). Era imposibil ca apostolii să fi botezat printr-un nume incorect și ca acei oameni să primească Spiritul Sfânt (Fapte 8:15-17), să fie aprobați de Dumnezeu, atât apostolii cât și cei botezați de ei.

7) Analizarea semnificației:

Semnificația botezului, nu concordă cu un botez, adică cu o scufundare în Numele a trei persoane!

Biblia arată că botezul este o moarte, o îngropare și o înviere împreună cu Christos (Romani 6:2-11; Coloseni 2:12), nici Tatăl, nici Spiritul Sfânt nu a murit și nici nu au înviat, și astfel nici noi nu putem învia cu ei, ci doar cu Fiul lui Dumnezeu!

În plus botezul este circumcizia *lui Christos*, și în El ești circumcis (Coloseni 2:11,12), botezul mai este și o îmbrăcare cu Cristos, de aceea scufundarea se face în Cristos (Galateni 3:27). Apoi prin botez devii o nouă creatură, un om nou în Cristos, (Galateni 3:27,28; 2Corinteni 5:17).

8) Analiza doctrinară:

Nici o doctrină sau nici un verset din Biblie în afară de Matei 28:19, nu susține un botez pe baza a trei Nume. Nicăieri în Scripturi nu găsim ceva să se facă în Numele a trei persoane, sau „în numele... *Sfântului Duh*”. Astfel toate lucrările au fost făcute în vechiul legământ: „**în numele lui Iehova**” (1Cronici 16:2; 21:19; Matei 21:9; 23:39 NW; SS 1874), iar în Noul Legământ, creștini, vindecău, se rugau, slujeau, făceau minuni, scoteau demoni, etc. „**în numele lui Iesus**” (Fapte 3:6,16; 4:18; 5:40; 16:18; 1Corinteni 5:4; 6:11; 1Tesaloniceni 4:1).

De pildă, există un alt verset care vorbește de trei Nume (Apocalipsa 3:12), dar nu este vorba de o lucrare în Numele lor; ci, se vorbește de Numele Tatălui, al Fiului și al cetății Noului Ierusalim, ce este pus pe fruntea credinciosului, iar Spiritul Sfânt este sigiliul, El nu este inclus cu un Nume în acest text și în cadrul subiectului biblic despre sigilare.

Iar Biblia nu susține un Dumnezeu în trei persoane, ca și cum Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt ar fi o singură Ființă, un singur Dumnezeu în trei persoane.

Conform Bibliei, **Tatăl este singurul Dumnezeu adevărat** (Ioan 17:3), ne-născut, fără început, suprem, din care provin toate lucrurile, toată creația (1Corinteni 8:5,6; Efeseni 4:6; 1Timotei 6:16; Iuda 25).

În timp ce Iesus este născut din Tatăl, este **Fiul lui Dumnezeu** (Ioan 3:16), deci o altă Ființă, alături de Ființa lui Dumnezeu; care are un început, provenind din Tatăl la început (Ioan 1:1,14; Coloseni 1:15-17; 1Ioan 5:18; Apocalipsa 3:14) și este astfel inferior Tatălui și supus Tatălui (Matei 20:23; Marcu 10:17,18; 13:32; Ioan 5:19,30; 14:28; 1Corinteni 11:3; 15:24-28).

Iar Spiritul Sfânt este o persoană spirituală (Ioan 16:13-15), ce s-a născut din Tatăl prin Fiul, însă este supusă lor și nu este egală cu ei (Ioan 14:26; 15:26; 1Corinteni 2:12; 8:5,6).

Astfel în Biblie nu găsim o Ființă divină în trei persoane, ci Tatăl este mai mare ca Fiul (Ioan 14:28) și ca toți (Ioan 10:29).

16) Argumente în favoarea botezării în Numele lui Iesus

În primul rând, să vedem principalele raționamente din Scripturi care susțin botezul în Numele lui Iesus Christos:

În primul rând, este foarte important să răspundem la întrebarea: *Ce înseamnă botezul în Numele?*

Botezul în Numele, înseamnă botezul sau scufundarea în persoana respectivă!

În timp ce în Fapte 2:38, se relatează de un botez **“în Numele lui Iesus”**, în Romani 6:3, SCC, se relatează despre botez că el este **“în Christos”**. Astfel expresia: ‘în Numele lui Iesus’, are sensul de ‘în persoana lui Iesus’, căci expresia ‘nume’ în Biblie, are uneori sensul de persoană (comp. cu Apocalipsa 3:4; 11:13).

În al doilea rând, apostolul Pavel care a primit Evanghelia prin dezvăluire divină (Galateni 1:11-12), nu direct de la omul Iesus, ca cei 12 apostoli; ci, de la înviatul Iesus Christos! Iar el nu a primit porunca de boteza în nume a trei, cum ar fi normal, dacă textul din Matei 28.19, este porunca Domnului; nu, ci, el a botezat **“în Numele Domnului Iesus”** (Fapte 19:5, SCC), ca și Petru (Fapte 2:38; 10:44-48), care a primit Evanghelia de la omul Isus. Aceiași Evanghelie, același botez, iar Spiritul Sfânt a lucrat regenerarea, iertarea de păcate, și chiar oamenii botezați de Pavel au primit darurile Spiritului (Fapte 19:6).

În al treilea rând, Biblia învață despre botez următoarele:

“a cărei copie: botezul, vă salvează acum și pe voi, nu o îndepărtare a murdăriei cărnii, ci o cerere către Dumnezeu a unei conștiințe bune, prin învierea lui Iesus Christos” (1Petru 3:21, SCC).

Iată conform acestei definiții a botezului creștin, botezul conform unei traduceri exacte a textului, este: **“o cerere către Dumnezeu”**, iar această cerere nu poate fi făcută la Dumnezeu în Numele Tatălui, în Numele lui Dumnezeu!

Dumnezeu nu este și ascultătorul cererilor și mediatorul în numele căruia să cerem?!

Ca și într-o cerere făcută în cadrul unei rugăciuni, cererile către Dumnezeu se fac în Numele Fiului Său (vezi: Ioan 15:16; 16:23; Efeseni 5:20).

Iată botezul este o cerere către Dumnezeu, dar o cerere făcută în Numele lui Iesus Fiul Său (Fapte 2:38; 10:48), iar Tatăl, acceptă cererea, ne înviază în apa botezului prin Spiritul Sfânt (Romani 6:4,5; 8:10,11). Însă chiar dacă Tatăl participă la lucrarea botezului ca fiind Cel care primește cererea noastră, iar Spiritul Sfânt ca fiind cel care lucrează: învierea, renașterea și reînnoirea din botez (Tit 3:5), însă botezul (scufundarea) se face în Numele lui Iesus, pe baza învierii căruia ne întemeiem când facem această lucrare, și în Numele Lui ne prezentăm la Dumnezeu Tatăl prin botez, prin această cerere!

În al patrulea rând, botezul în Numele Domnului Iesus este prefigurat de botezul făcut de către poporul Israel în Marea Roșie, care a fost botezat **“înspre Moise”** (1Corinteni 10:2, SCC), în limba greacă este: **“eis”**: în, înspre, pentru, spre, unele traduceri au tradus cu **“pentru Moise”** (BC, GBV). Însă în acest text, sensul lui **“eis”** este: **“înspre”**, adică că evreii l-au urmat pe Moise în Mare Roșie spre drumul ce ducea la țara promisă!

Iar Moise a fost mijlocitorul Vechiului Legământ, într-un mod asemănător, apostolii au botezat **“în Christos”** (Romani 6:3, Galateni 3:27, SCC), adică **“eis Christon”**, Mijlocitorul Noului Legământ (1Timotei 2:5; vezi și: Fapte 7:37; Evrei 3:1-6).

Un alt argument indirect este: 1Corinteni 6:11, SCC, unde se spune: **“Și așa erăți unii, dar ați fost spălați, dar ați fost sfințiți, dar ați fost îndreptățiți în Numele Domnului nostru Iesus Christos și prin Spiritul Dumnezeului nostru”**. Îndreptățirea în Numele Domnului nostru Iesus Christos are loc la botezul în apă, căci acolo este prezent sângele lui Christos (comp. Romani 5:9 cu 1Ioan 5:6-8), și tot în botez este prezent și **“Spiritul Dumnezeului nostru”**, care lucrează împreună cu sângele lui Iesus (1Petru 1:1-3).

Un alt argument este 1Corinteni 1:12-15, SCC: **“Spun dar aceasta, pentru că fiecare dintre voi zice: eu sunt al lui Pavel! Iar eu a lui Apolo! Iar eu al lui Chifa! Iar eu al lui Christos! A fost Christos împărțit? Pavel a fost crucificat pentru voi? Sau în numele lui Pavel ați fost botezați? Mulțumesc lui Dumnezeu, că nu am botezat pe nici unu dintre voi; decât pe Crisp și pe Gaius; ca să nu zică cineva că ați fost botezați în numele meu”**.

În adunarea din Corint au apărut anumite secte (1Corinteni 11:19), iar fiecare din această sectă susținea apartenența la un lucrător, unii la Pavel, alții la Apolo, alții la Chifa (apostolul Petru), alții la Christos. Însă apostolul Pavel îi corectează și le spune că Christos nu a fost împărțit ca corpul să fie divizat, iar Fiul a fost crucificat, astfel nu trebuie să uite că botezul lor nu a fost făcut în numele lui Pavel sau a altor lucrători, ci în Numele lui Christos care a fost crucificat pentru ei.

Un alt argument este că prin botez, credinciosul se indetifică cu Fiul care s-a prezentat la Ioan, la Iordan unde a fost botezat (Matei 3:13-17). Și ca urmare a botezului Său, Iesus a primit Spiritul Sfânt de la Tatăl din ceruri.

Iar după cum știm, nici Dumnezeu Tatăl nu a fost botezat în apă, nici Spiritul Sfânt; ci, doar Iesus, atunci cum putem fi botezați noi în Numele lor?

Într-un mod similar, noi ne botezăm în Numele lui Iesus, pentru a ne îmbrăca cu Christos și a deveni unu adică un singur om în Christos, așa cum se spune în Galateni 3:27,28, SCC: **“Deoarece câți ați fost botezați în Christos, L-ați îmbrăcat pe Christos. Nu este iudeu, nici grec; nu este sclav, nici liber; nu este bărbat și femeie; pentru că toți sunteți unu în Christos Iesus”.**

Doar botezul în persoana lui Christos, adică în Numele Lui ne îmbracă cu El și ne face un singur om nou în Christos Iesus, fiind uniți cu Capul adunării, prin lucrarea botezului.

Să vedem în capitolul următor, concluzia normală care urmează în urma argumentelor prezentate până aici:

17) În Numele cui trebuie să botezăm în prezent?

Dincolo de a ne contrazice pe problema manuscriselor; în Scripturi: apostolii au **interpretat** și **aplicat** corect porunca primită de la Domnul Iesus în ce privește botezul, și astfel interpretând-o și aplicând-o corect, ei au botezat în toate cazurile consemnate în Scripturi: **“în numele lui Isus Cristos”** (Fapte 2:38; 8:16; 10:44; 19:5).

De altfel, vom da credit unui singur pasaj suspectat de interpolare, sau altor 6 pasaje directe și clare (Fapte 2:38; 8:12,13; 10:44-48; 19:5; Romani 6:3; Galateni 3:27), plus două pasaje indirecte (1Corinteni 1:12,13; 6:11)?

Vom da credit unui singur verset, sau celor 6 versete?

Unii vor obiecta spunând că și atunci când în Biblie găsim într-un singur loc o anumită învățătură ar trebuie să o acceptăm și să nu mergem pe varianta celor doi sau trei martori (2Corinteni 13:1). Sunt de acord cu această afirmație, însă problema lui Matei 28:19, nu este doar că fraza botezului întreit apare doar o singură dată; ci, că ea este în contradicție cu botezurile din Faptele apostolilor.

Apoi problema este că această formulă trinitariană, contrazice principiul din Coloseni 3:17, și definiția botezului din 1Petru 3:21.

Unii ar putea spune că ei dau mai mult credit Domnului decât apostoliilor, însă problema nu se pune așa, atât Evanghelia după Matei, precum și cartea Faptele Apostolilor, Romani, Coloseni, au fost inspirate de același Dumnezeu (2Timotei 3:16,17). Același Spirit Sfânt a vorbit prin Domnul Iesus cât și prin apostoli (Ioan 20:21-23; Fapte 1:2; 1Corinteni 7:17).

În primul secol d.H. conform cu relatările din Biblie, botezul s-a efectuat *în Numele Domnului Iesus*, așa cum este consemnat în Fapte 2:38; 8:16; 10:44; 19:5; Romani 6:3; 1Corinteni 1:12,13; 6:11; Galateni 3:27.

Formula ‘în Numele lui Iesus’, s-a folosit la botezurile care au înființat, adunările (bisericele) din: Ierusalim (Fapte 2.38); Samaria (Fapte 8:16); Cezarea (Fapte 10:48); Efes (Fapte 19:5); Corint (1Corinteni 1:12,13; 6:11); Provincia Galatia (Galateni 3.27); Roma (Romani 6:3,4). Formula s-a folosit la: Evrei (Fapte 2:38); Samariteni (Fapte 8:16); oameni ai

națiunilor (Fapte 10:48; Galateni 3:27); la toți creștini botezați atunci (Romani 6:3).

Cu siguranță că **Domnul Isus a poruncit ca botezul să fie făcut în Numele Său**, căci apostolul Pavel a declarat despre sine că calcă pe urmele lui Cristos, și el boteza în Numele lui Isus (1Corinteni 11:1; Fapte 19:1-5).

Dacă Pavel care a călcat pe urmele Domnului și a botezat în Numele Lui, cu siguranță atunci aceasta este formula de botez dată de Domnul.

Există și mărturii extra biblice după cum urmează:

Dicționarul Biblic explicativ (1962), vol.I, pag. 351: „*Dovezile... Sugerează că botezul în creștinismul timpuriu a fost administrat, nu în întreitul nume, ci în Numele lui Isus Hristos sau în Numele Domnului Isus*”.

Otto Heick, un istoric creștin de renume (1947), pag. 58: „*formula trinitariană de botez...a luat locul vechii formul de botez “în Numele lui Isus”*”.

Williston Walker, un istoric al bisericii creștine (1947), pag. 58: „*Formula de botez trinitarian ... a luat locul vechiului botez în Numele lui Hristos*”

Encyclopedia Biblica (1899), I, 473: „*Este numai normal să concluzionăm că botezul a fost administrat inițial „în Numele lui Isus Hristos”, sau „în numele Domnului Isus”. Această opinie este confirmată de faptul că formele timpurii ale mărturiei baptismale era singulară nu întreită, cum a fost crezul ulterior*”.

Encyclopedia Britannica, 11th ed. (1920), II 365: „*Formula trinitariană și scufundarea de trei ori n-a fost o practică uniformă de la început... Botezul în Numele lui Isus este formula din Noul Testament. În secolul trei, botezul în Numele lui Hristos era încă la fel de răspândit încât papa Ștefan I-a declarat valid, opunându-se lui Ciprian din Cartagina*”.

Canney's Encyclopedia of Religions (1970), pag. 53: „*Persoanele au fost botezate la început în „numele lui Isus Hristos” ... Sau „în numele Domnului Isus”... După aceea, odată cu dezvoltarea doctrinei Trinității, ei erau botezați în numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt*”.

Noua Enciclopedie a cunoașterii religioase (1957), VOL.I, p.435, de Schaff Herzog: „*Noul Testament cunoaște botezul doar în numele lui Isus ..., care are loc în continuare, chiar în secolele II-III*”.

Însă, Biserica Romano Catolică, respinge botezul biblic, apostolic: *în Numele Domnului Iesus Christos*, și este socotit de către biserica romano-catolică, ca erezie, de pildă, Antonio Miralles, profesor de teologie dogmatică la Universitatea Pontificală Sf. Cruce, a explicat faptul că „*Formula de botez trebuie să fie o expresie adecvată credinței trinitare, formule aproximative fiind inacceptabile.*”

Astfel în viziunea catolică, botezul trebuie să exprime credința nemijlocită într-un Dumnezeu trinitar!

Chiar și modaliști care „botează în Numele lui Isus”, ei consideră că Isus este: Tată, Fiu și Duh, și ei cred tot o formă de trinitate!

Ba mai mult, semnalul de alarmă că botezul trinitar nu numai că este fals, deoarece Dumnezeu nu este o trinitate de persoane, nici formula nu este autentică, ci o interpolare, însă toți cei introduși în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului în vreun cult, să nu uite invitația cardinalului iezuit Augustin Bea: „*După părerea lui Bea, papa este «tatăl tuturor credincioșilor», și pentru credincioșii evanghelici, care au botezul valabil, este necesară numai o reîntoarcere plină de dragoste în sânul bisericii mamă.*” (O. Markmann, Irrtümer der katholischen Kirche, pag. 22).

Ceea ce înțelegem noi sub noțiunea: „*botezul valabil*” , se referă la botezul în numele trimii, astfel cultele protestante și neoprotestante se pot întoarce în sânul bisericii mamă (cea romano-catolică) nu este necesar un nou botez; ci, doar de o recunoaștere a Papei de la Roma căci botezul este același, cel în numele Sfintei Treimi!

În acest sens, Papa Ioan XIII în 1962, a convocat un Consiliul Ecumenic II, la Vatican, și a spus atât corpului catolic prezent, cât și liderilor protestanți să unească cultele lor cu Roma. Papa Ioan a folosit următoarea formulă: „*v-ați putea unii cu noi pentru că aveți botezul nostru*”!

Astfel este timpul ca oamenii din culte să lase la o parte obiceiurile și învățăturile acceptate așa de ușor uneori, și să revină la teologia primară așa cum au înțeles-o și aplicat-o apostolii despre care Dumnezeu a dat mărturie și pe care Iesus i-a însoțit cu prezența Lui (Evrei 2:2-4; Fapte 2:47).

Anumite traduceri ale Bibliei la n.s. au indicat că formula trinitariană este sub semnul întrebării sau chiar este falsă.

Fraza trinitariană din Matei 28:19, este pusă sub semnul

îndoielii de unii cercetători și bibliști:

În traducerea literală a Bibliei, Dr. Robert Young, plasează fraza: „*botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh*” din Matei 28:19, în paranteze, pentru a indica faptul că cuvintele sunt de autenticitate îndoielnică.

În „Biblia Herder” editată în 1965, în introducerea la cărțile N.T., anexa pag. 37: „*formula de botez trinitariană (lungă) s-a dezvoltat în biserica primară din formula simplă „În Numele lui Isus*”. Prin aceasta Biserica catolică recunoaște că a modificat formula simplă a apostolilor și odată cu aceasta a falsificat Biblia.

În limba română, este traducerea NTTF, și alte care nu conțin fraza adăugată, însă unele adugă alte cuvinte, ca și Biblia ediția Nume Sfinte, unde se redă următoarea variantă:

“*Duceți-vă și faceți ucenici din toate popoarele și botezul lor să fie în Numele Meu și învățați ucenicii să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.*”

Care menține aceeași greșeală să învățăm ucenici după botez, nu înainte!

Însă traducerea cea mai bună este Scripturile Calea Creștină, care redă Matei 28:19-20, pur și simplu fără fraza trinitară interpolată: “**Ducându-vă deci, faceți discipoli din toate națiunile; învățându-i să respecte toate câte v-am poruncit. Și iată! Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul epocii.**”

Este și logic că nu putem face discipoli (ucenici) prin botez, așa cum spune textul falsificat: „*Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh*”. Nimeni nu poate face ucenici „botezându-i”, ca apoi să-i învățăm „*să păzească tot ce v'am poruncit*” !!! Ucenicii sau discipolii se fac prin învățatură, și doar după aceea aceștia sunt botezați. Conform Scripturii, deci devii discipol **prin învățatură** căci este scris despre Domnul, că: “**Deci când a cunoscut Domnul, că fariseii au auzit, că Iesus face și botează mai mulți discipoli decât Ioan**” (Ioan 4:1, SCC). Este interesant că Scriptura nu spune: „*face discipoli prin botez*”? Nu prima dată Domnul Isus *facea discipoli prin învățatură* și apoi după ce deveneau discipoli, El îi boteza prin cei doisprezece!

Astfel discipoli se fac prin învățarea adevărilor începătoare ale lui Christos, a doctrinelor elementare a adevărului (Evrei 6:1,2), a poruncilor Domnului (Matei 28:20), și apoi prin împlinirea lor în viață, din dragoste și prin credință (Luca 6:40; Galateni 5:6). Așa îți vei arăta dragostea față de Mântuitorul Isus (Ioan 14:15,21-24; 15:10-14; 1 Ioan 5:3).

Atunci înțelegem ce a vrut să spună Domnul în Matei 28:19, ca apostolii să meargă să facă discipoli din oamenii tuturor națiunilor, și să îi învețe pe aceștia tot ceea ce El, le-a poruncit lor, ca apoi după ce ei păzesc poruncile și astfel au devenit discipoli, să fie botezați. Iar ulterior la rândul lor, ei trebuiau să învețe și să facă alți discipoli!

Acesta este sensul adevărat al textului din Matei 28:19,20. Poruncile Domnului din Evanghelii, sunt doar câteva și au legătură cu fundamentele vieții de creștin, nu sunt lucruri neimportante care putem să le învățăm după botez; ci, tocmai aceste porunci trebuie predate ucenicului înainte de botez:

Să-L iubim pe Dumnezeu în mod deplin, cu toată ființa noastră, și pe aproapele nostru ca pe noi înșine (Matei 22:37-40; Marcu 12:29-34; Luca 10:27). Să nu te mânii pe fratele tău (Matei 5:22,23); Să nu poftești o persoană de sex opus (Matei 5:28); să nu divorțezi din alt motiv decât desfrânarea (Matei 5:32); să nu faci jurăminte (Matei 5:34); să nu vă împotriviți celui care vă face rău (Matei 5:39); fă mai mult bine decât ți se cere (Matei 5:40,41); celui ce-ți cere dă-i, nu te întoarce de la cel care îți cere împrumut (Matei 5:42); iubește-ți dușmanul (Matei 5:44); practică milostenia și rugăciunea în ascuns, nu una fățarnică (Matei 6:1-6), postește în ascuns (Matei 6:16-18); nu vă strângeți comori pe pământ, ci în cer (Matei 6:19,20); nu vă îngrijați, căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu (Matei 6:25-34); nu judecați (Matei 7:1-5); nu risipiți lucrurile sfinte la oamenii care nu le prețuiesc (Matei 7:6); nu vă îngrijați, cu privire la ce veți vorbi când ajungeți în față stăpânirilor (Matei 10:19,20).

Cine voiește să vină după Isus, trebuie să se lepede de sine și să-și i-a crucea și să-l urmeze încontinuu (Matei 16:24; Marcu 8:38); este interzis divorțul cu excepția motivului de desfrânare (Matei 19:9); faceți ucenici și învățați (Matei 28:19,20); iubiți pe vrășmașii voștri, faceți bine celor ce vă urăsc, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, nu întoarce rău pentru rău (Luca 6:27-29); fiți darnici (Luca 6:30); dați cu

împrumut fără să nădăjduiți să mai primiți înapoi (Luca 6:34,35); să țineți Cina Domnului în amintirea jertfei lui Isus (Luca 22:19,20); să se predice în Numele lui Isus pocăința și iertarea păcatelor către toate popoarele (Luca 24:47); ne-a poruncit să ne spălăm uni altora picioarele (Ioan 13:1-17), El ne-a dat o poruncă nouă, de a-i iubi pe frați, cum ne-a iubit Isus, o iubire care nu a fost poruncită în legea vechiului legământ (Ioan 13:34,35; 15:12-14).

Toate aceste porunci date de Domnul și Învățătorul nostru, sunt fundamente pentru viața de creștin și ele trebuie predate înainte de botez, conform cu o redare corectă a lui Matei 28:19,20.

18) Botezul este o scufunare în apă sau trei scufundări?

Odată modificată formula de botez, de la simpla formulă: **în Numele lui Iesus**, ajungându-se la un botez în Numele a trei persoane, s-a ajuns și la practicarea a trei scufundări a candidatului la botez, sau la trei turnări pe capul candidatului, sau trei stropiri pe capul candidatului: în Numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh!

Observăm în Didahia cap.7, legătura directă dintre cele trei turnări și cele trei peraoane ale formulei de botez: *“In ceea ce priveste botezul, asa sa faceti: dupa ce ati rostit toate aceste invataturi/acest crez, botezati in numele Tatalui, al Fiului si al Duhului Sfânt, in apa curgatoare;...dar, daca nu aveti de nici una, turnati apa peste cap de trei ori, in numele Tatalui, al Fiului si al Duhului Sfânt”*.

Însă, nu există nici un suport Scriptural pentru trei scufundări sau trei turnări! Analogia cu Fiul, că El a stat trei zile în mormânt, nu este un argument consistent în acest sens!

Cuvântul: botez care apare în Bibliile din limba română, nu este traducere a cuvântului grec **“Baptizo”**, care înseamnă: „*scufundare, cufundare, afundare, imersiune*”; ci, el este o târnsliterare. Astfel **o scufundare** înseamnă **un botez**!

Însă trei scufundări înseamnă: trei botezuri și nu unul! Însă conform Scripturi, există doar un singur botez, adică o singură scufundare (Efeseni 4:5)!

Legat de tripla scufundare, trebuie precizat, că scufundarea cu fața în jos cum o practică unii, dintre cei cu afundarea triplă este greșită, căci Christos Iesus nu a fost îngropat cu fața în jos (comp. Ioan 20:7 cu Romani 6:4).

În concluzie, credincioșii adevărați, au l-a dispoziție un singur botez, o singură scufundare în Numele lui Iesus, când mor și sunt îngropați, și la ridicarea din apă au parte de învierea cu Christos (Romani 6.2-5; Coloseni 2:12).

19) Botezul se face prin scufundare nu prin turnare sau stropire

Inițial botezul se făcea în apă curgătoare așa cum vedem în toate relatările din Biblie (Marcu 1:9; Ioan 3:26), și prin scufundare, căci termenul grecesc „**báptisma**” și derivatele sale, înseamnă: „*a cufunda complet în apă și a scoate din apă*” (**Expository Dictionary of New Testament Words**, de W. Vine).

În Biblie, termenii „*a boteza*” și „*a cufunda*” sunt sinonimi. De exemplu, **The Holy Bible, An Improved Edition** redă textul din Romani 6:3,4 astfel: „*Sau nu aveți știință că noi toți, care am fost botezați (cufundați) în Cristos Isus, am fost botezați (cufundați) în moartea sa? Așadar, am fost îngropați cu el prin botezul nostru (cufundarea noastră) în moartea sa*”. Surse istorice atestă că primii creștini botezau prin scufundare. Iată ce se afirmă în această privință, chiar de: **New Catholic Encyclopedia** (1967, vol. II, p. 56): „*Este cât se poate de clar că în Biserica primară se practica botezul prin cufundare*”.

La fel în lucrarea: **Istoria religiei și a bisericii creștine din primele trei secole** (în germană), de Augustus Neander, care precizează: „*La început, botezul se făcea prin cufundare*”.

Iar o renumită enciclopedie în limba franceză afirmă: „*Primii creștini primeau botezul prin cufundare*” (**Larousse du XXe Siècle**, Paris, 1928).

Atât Biblia cât și susele istorice confirmă acest lucru, însă Satan dușmanul lui Christos și a botezului care te încorporează în El (1Corinteni 12:12,13), a lansat în secolul II-III, un alt atac asupra “botezului”, care pur și simplu a șters însuși sensul de **scufundare**, și anume a fost schimbarea formei!

În secolul II d.Ch, s-a trecut la botezarea prin turnare ca variantă secundară, așa cum se spune în Didahia cap. 7: “*In ceea ce privește botezul, așa sa faceti: după ce ati rostit toate aceste invataturi/acest crez, botezati in numele Tatalui, al Fiului si al Duhului Sfânt, in apa curgatoare; dar, daca nu aveti apa curgatoare, botezati in orice alta apa si, daca nu puteti boteza in apa rece, alegeti apa calda; dar, daca nu aveti de nici una, turnati apa peste cap de trei ori, in numele Tatalui, al Fiului si al Duhului Sfânt*”.

În primele 3 secole forma prin turnare era înlocuitoarea celei prin scufundare, sau era folosită la muribunzi!

Eusebiu, în cartea sa **Istoria Bisericii** (anul 289), scrie despre un Novațian care era foarte bolnav și pe moarte. De teama ca nu cumva prietenul lor sa moară nespălat de păcate și pentru ca nu era transportabil, prietenii săi au hotărât sa-l boteze prin ‘turnare’. Ei au turnat peste el o cantitate de apa echivalenta Pe la sfârșitul celui de al treilea secol, era foarte des practicata botezarea ‘pe scaun’ a celor foarte aproape de moarte.

Însă în Scripturi nu găsim muribunzi, bolnavi, pe pat de moarte, care să fie: botezați!

Din păcate cultele, chiar cele neoprotestante practică acest lucru, turnându-le apă pe cap, celor muribunzi, pe pat de spital, semi-conștienți, oameni care nu cunosc Scripturile, care nu au devenit discipoli ai lui Christos prin învățătură și lepădare de sine, ei împlinind un ritaul, cu care ei cred că vor scăpa de judecata divină!

Însă fiecare om a avut timpul lui, când Îl putea căuta și găsi pe Dumnezeu (Isaia 55:6,7), în timpul tinereții (Ecleziast 12:1-7), când erau sănătoși și puteau să-L urmeze pe Domnul, nu acum când sunt la un pas de moarte, după ce toată viața lor au respins chemarea divină la căință, acum se prefac în „pocăiți”, fără a mai putea face fapte vrednice de căință (Fapte 26:20).

Revenind la forma prin turnare, care anulează sensul cuvântului: botez, însă mergând mai în jos cu neascultarea, cantitatea de apa turnata pe cap a fost micșorată din ce în ce mai mult până când s-a transformat într-o simpla ‘stropire’.

Începând cu secolul șaisprezece, în cultul Catolic, “botezul” prin turnare/ stropire, a devenit singura norma acceptată.

În cultul ortodox, adulții se “botează” prin stropire, copiii prin scufundare totală, în unele situații prin scufundare parțială, sau turnare.

Chiar și protestanții și neo-protestanții practică „botezul” prin turnare sau stropire, etc.

Unul dintre modurile răspândite în creștinătate de a „boteza” este prin turnare sau stropire cu apă. Paradoxal este ca s-a păstrat totuși numele de **botez**, care este o transliterare a cuvântului grec ‘**Baptizo**’, ce înseamnă: „scufundare, cufundare, afundare, imersiune”.

Argumentele celor ce practică un astfel de botez sunt:

1. Botezul cu Duhul Sfânt se face prin turnare (Ioel 2:28), și astfel și botezul în apă trebuie făcut tot prin turnare;
2. Israelii au fost botezați în Marea Roșie iar norii au turnat apă (Psalmul 77:16,17).
3. Tot la fel și Noe și familia sa, au fost botezați în mod simbolic, când au trecut prin potop, atunci norii au turnat apă peste arcă, ea nu a fost scufundată în apă (Geneza 7:18; 1Petru 3:20,21).
4. Metoda de turnare a fost folosită când s-au consacrat preoții și când s-au uns împărații lui Israel (Levetic 8:12; 1Samuei 10:1).
5. Există profeții despre botez care susțin stropirea cu apă nu scufundarea (Isaia 44:3; Ezechiel 36:25).
6. În Marcu 7:4, se vorbește de botezul (spălarea) paturilor, ori este puțin probabil că ar fi vorba de o cufundare, mai degrabă turnare de apă peste paturi cu scopul de curățire.
7. Botezul prin turnare sau stropire, poate avea loc ori și unde, în camera unui bolnav, în case particulare, în închisoare.
8. În unele cazuri este imposibil botezul prin scufundare fiind prea mulți oameni, sau lipsa de apă curgătoare.

Dacă cercetăm cu atenție argumentele, vedem că ele nu susțin cu dovezi directe că apostolii sau primii creștini au efectuat astfel de botezuri, nu există nici un exemplu de botez prin turnare sau stropire în Scripturile Creștine.

Astfel, argumentele aduse sunt **speculative** și **deductive** pe baza unor prefigurări. Însă în stabilirea unei doctrine nu prefigurările sau deducțiile primează; ci, textele clare și directe, iar textele directe în ce privește botezul susțin scufundarea în apă.

Dar să trecem printr-o analiză aceste argumente:

1. Botezul în apă trebuie efectuat prin turnare ca și cel cu Duhul Sfânt, însă traducerea corectă din greacă este: **„botezați în Spirit Sfânt”** (Fapte 1:5), ceea ce implică scufundare în Spirit de către Christos Cel care botează în Spirit (Ioan 1:33). În plus, Domnul la botezul în Spirit Sfânt, toarnă Spiritul lui Dumnezeu, nu numai peste credincios; ci, și în credincios (Ioan 14:17), atunci ar trebui să-i turnăm apă pe gura credinciosului ca să facem o paralelă la botezul în Spirit?

Cu siguranță că botezul în Spirit Sfânt este o turnare de Spirit peste credincios, dar acest botez este și o *scufundare* în Spirit, o *umplere*, având în vedere că înțelesul cuvântului *botez* este *cufundare*, face ca acest prim argument să fie invalid.

2. Botezul evreilor de la Marea Roșie susține atât a) înconjurarea cu apele Mării Roșii (Psalmul 78:13,14), precum și b) turnarea de apă (ploaie) din nori (Psalmul 77:17). Cele două elemente prefigurează atât de bine cele două elemente din nașterea de sus, care formează o singură naștere: a) scufunarea în apă (botezul în apă) prefigurată de înonjurarea cu apele Mării Roșii care erau cu mult desupra lor ca înălțime; b) turnarea de apă (ploaie) din nori reprezintă primirea Spiritului Sfânt ca renaștere cu ocazia botezului în apă, așa cum explică: Origen (185-254 d.H.), un scriitor bisericesc vechi: norul care a picurat apă reprezintă pe Spiritul Sfânt, iar Marea Roșie prin care au trecut evreii reprezintă apa botezului (Omilii Num. XXII).

Și chiar dacă acel botez al evreilor, nu a fost o scufundare propriu zisă în apă, să nu uităm că nicăieri în Biblie nu se spune că acel botez este o paralelă PERFECTĂ pentru cel creștin.

Botezul înspre Moise în mare și în nor, doar prefigurează botezul creștin, nu este identic cu botezul creștin!

3. La fel botezul lui Noe și al familiei lui, este unu prefigurativ, nu unul identic, nu o paralelă perfectă!

Botezul lui Noe în arcă, poate să reprezinte lucrarea nașterii din nou, ce are loc în botezul în apă, scufundarea arcei, căci chila arcei (partea de jos a arcei) era scufundată în apă, reprezintă botezul în apă, deoarece Biblia spune că ei au trecut **“prin apă”**, iar arca reprezintă pe Christos prezent în apă, apoi ploaia care a fost atât de densă, căci s-au deschis toate stăvilarele cerului, reprezintă primirea Spiritului Sfânt cu ocazia botezului pentru a realiza nașterea din nou.

Însă nici acel eveniment, nu este o paralelă PERFECTĂ este doar un antitip, o imagine, o prefigurare.

4. Ungerea cu undelemn din vechime prefigurează mai degrabă lucrarea ungerii cu Spirit Sfânt care are loc după botez, după înfiere, astfel ungerea nu prefigurează: botezul în apă (Zaharia 4:6,12; 2Corinteni 1:21,22).

5. Profețiile din Isaia 44:3; Ezechiel 36:25, nu vorbesc despre botezul în apă; ci, de convertirea Israelului prin turnarea

Spiritului Sfânt ce va avea loc în viitor, când va veni Domnul (Zaharia 12:10).

6. În Marcu 7:4, SCC, se vorbește de botezul (spălarea) căldărilor, și a paturilor, și unii trag concluzia că este vorba de o turnare de apă peste paturi cu scopul de curățire. Astfel expresia “**baptizo**”, unii trag concluzia că are și sensul de turnare.

Acest argument este o supoziție, deoarece chiar dacă textul spune: “**Și când vin de la piață, nu mănâncă dacă nu se îmbăiază; și sunt alte multe pe care le-au primit să le țină: spălări de potire, de ulcioare, de căldări de aramă**”. Unele versiuni mai adaugă “*și a paturilor*”, însă această frază apare doar în manuscrise târzii, de aceea unele traduceri ale Bibliei de aceea, o bagă în paranteză, altele o menționează doar la n.s. altele o scot, ca nefăcând parte din Cuvântul inspirat; ci, ca fiind o adăugire făcută ulterior scrierii Bibliei!

Astfel toate aceste ustensile puteau fi scufundate în apă, chiar căldările de aramă, potirele, ulcioarele.

De fapt, paturile de atunci nu erau decât o rogojină întinsă (Matei 9:6; Marcu 2:9; Luca 5:24; Ioan 5:8,9), putea fi spălate prin scufundare, într-un râu sau bazin de spălare, această explicație este pentru cei care se țin de o traducere a Bibliei care adaugă apocrifile! Deci nu este vorba de paturi ca și în zilele noastre, de piese de mobilier solide.

Demn de precizat este că expresia: “*și a paturilor*”, nu apare în manuscrisele cele mai bune, ceea ce invalidează și mai mult acest argument.

7. Botezul prin turnare, poate avea loc ori și unde; problema acestui argument este că nu răspunde la întrebarea: **conform Bibliei cum trebuie făcut botezul?** Ci atrage atenția asupra unor situații limită (boală, închisoare, etc.) în care este cineva.

Însă conform Bibliei nu există botezul muribunzilor, a celor pe pat de spital, pe pat de moarte, toți aceștia au avut timp când au fost tineri și sănătoși să se întoarcă la Dumnezeu și apoi să facă fapte vrednice de căință, nu în situația de muribund (Ecleziast 12:1-7; Isaia 55:6,7; Fapte 3:19).

8. În unele cazuri este imposibil botezul prin scufundare fiind prea mulți oameni, sau lipsa de apă curgătoare, nu corespunde cu realitatea.

În Ierusalim, cât și în alte orașe evreiești existau râuri și pâruri unde se putea face botezuri!

Unii întreabă unde au fost botezați cei trei mii din ziua Pentecostei? Chiar lângă Ierusalim în pârlul Chedron care curgea lângă Ierusalim (Ioan 18:1).

Dar să vedem în continuare, argumentele botezului prin scufundare. Biblia conține **prefigurări profetice** care susțin botezul prin scufundare.

De pildă, băile de curățire care se făceau în Israel când cineva era necurat erau prin scufundare (Levetic 14:8,9).

În 2Regi 5:9-14, este o relatare despre Naaman leprosul care a primit sfatul de la profetul Elisei să se **scufunde** în Iordan pentru a fi vindecat. Este interesant că cuvântul în greacă (Septuaginta) este **“evbaptisato”**, din rădăcina cuvântului folosit în Scripturile Creștine pentru botez.

Dar cum am spus, nu **prefigurările** sunt criteriul principal în stabilirea unei doctrine, ci **argumentele directe**, deci să vedem în continuare **argumentele directe**:

Etimologia cuvântului botez: verbul „a boteza” și substantivul „botez” sunt transliterări ale termenului „*baptizo*” și „*baptisma*”. Acest termen are un singur sens primar și istoric după cum adeveresc lexicoanele de limbă greacă. (Exemplu: „*a scufunda, a afunda, a cufunda*” - **A Greek-English Lexicon, de Liddell și Scott**). Astfel având în vedere că înțelesul termenului este conform lexicoanelor de: „*a scufunda, a imersa, a afunda sub*”, nu putem spune că peste cineva care este turnată apă sau este stropit cu apă ca fiind botezat adică: scufundat, afundat.

În plus, limba greacă are alte cuvinte pentru turnare (gr. **epictheo**) și pentru stropire (gr. **rantizo**), dar aceste cuvinte nu sunt folosite în Scripturile Creștine în legătură cu botezul, curios nu? Deși sunt folosite în alte situații în Scripturi, ele sunt evitate cu grijă când se vorbește de rânduiala botezului. Scriitorii biblici restricționează această lucrare la un singur termen = **“baptizo”** (cufundare) și variatele sale.

Existența unor ape suficient de adânci: de pildă despre Ioan Botezătorul se spune în Evanghelia după Ioan 3:23: **“Dar era și Ioan, botezând la Enon, aproape de Salim, pentru că acolo era multă apă; și veneau și erau botezați”**. Ce nevoie avea Ioan de **“multă apă”**, dacă botezul se făcea prin turnare și nu prin cufundare? Loc cu **“multă apă”**, unde Ioan Botezătorul a făcut botezuri (Ioan 3:23, SCC) și anume: Enonul, care se afla în apropiere de Salim în Iudeea, care

conform cu scrierile lui Eusebiu, episcop al Cezareei (sec. III-IV d.Ch.), ar fii pe Valea Iordanului, la aproximativ 8 mile romane (12 km) S de Bet-Șean. În această zonă se află Tell Ridgha (Tel Shalem), despre care se presupune că ar corespunde cu Salimul care înseamnă: „*pașnic*”. În apropiere se găsesc câteva izvoare care se potrivesc descrierii pe care Eusebiu o face locului numit Enon, care înseamnă: „*izvor*”. Aceste izvoare cu pături erau afluenți care se vărsau în Iordan și umflau Iordanul primăvara (mai ales că relatarea are loc după Paște – Ioan 2:23), de aceea râul Iordanul, din această zonă avea apă multă, și acolo boteza Ioan prin cufundare.

Intrarea în apă a celui botezat: „**Și Isus, fiind botezat, S-a ridicat îndată din apă...**” (Matei 3:16 GBV 1989) deci Isus a fost cufundat în apă de a trebuit să se ridice din apă. În alte texte se spune: „**Și îndată, când ieșea Isus din apă...**” (Marcu 1:10); „**A poruncit să stea carul, s-au pogorât amândoi în apă, și Filip a botezat pe famen.**” (Fapte 8:38). Ce rost are intrarea în apă când Ioan putea doar la marginea apei să ia apă în pumni și să o toarne pe cap, tot la fel și Filip putea face cu Famenul? Însă intrarea în apă indică nevoia de cufundare pentru o clipă, aceasta era botezul.

Botezuri în Grecia: astăzi în Grecia, toate denomițiile ce folosesc în alte țări stropirea sau turnarea de apă, în Grecia ei fac botezul prin scufundare (imersie). De ce? Deoarece grecii știu ce înseamnă acest termen: „**baptizo**”, și știu că ei nu vor accepta botezul în altă formă deoarece cunosc termenul.

Semnificația botezului reclamă cufundare: având în vedere că botezul înseamnă *a fi îngropat împreună cu Christos* (Romani 6:4; Coloseni 2:12), această semnificație pretinde deci scufundarea în apă pentru a avea loc îngroparea împreună cu Christos.

Este interesant că mai mulți traducători francezi ai Bibliei, precum André Chouraqui și Hubert Pernot, îl numesc pe Ioan *Botezătorul* și Ioan *Cufundătorul*.

Iată ce se spune într-o lucrare de referință: „*Relatările din Noul Testament care descriu efectuarea unor botezuri lasă să se înțeleagă că cel botezat era cufundat în apă*” (**The Oxford Companion to the Bible**).

În primul secol al creștinismului, cufundarea totală se făcea în râuri, și în ape curgătoare după modelul Domnului Iesus

(Matei 3:13; Ioan 1:28-31), nu există în Scripturi botez creștin în bazine, lacuri, băi, etc.

Exemplele din Scripturile Creștine fac parte din legea Noului Legământ, și sunt precedente pe care trebuie să le urmăm, căcând fidel pe urmele Domnului și Învățătorului nostru (1Corinteni 11:1).

Apa vie văzută de profetul Ezechiel este un râu care curge, nu un apa dintr-un bazin (Ezechiel 47:1-12).

Biblia învață de diferența dintre ape vii: izvoare de apă și bazine făcute de oameni. În acest sens, se spune în **Dialogul lui Iustian cu iudeul Trypho**, la CAPITOLUL XIX – CIRCUMCIZIA NU A FOST CUNOSCUTĂ ÎNAINTE DE AVRAAM. LEGEA A FOST DATĂ DE MOISE DIN PRICINA ÎMPIETRIRII INIMILOR LOR:

„Cu toate acestea, circumcizia nu este necesară pentru toți oamenii, ci numai pentru voi, pentru ca, după cum am spus deja, să suferiți aceste lucruri pe care le îndurați acum pe drept. Noi nici nu primim acel botez inutil în bazine, care nu are nimic de-a face cu acest botez al vieții. De aceea Dumnezeu a anunțat că voi L-ați uitat pe El, fântâna vie, și v-ați săpat puțuri crăpate, care nu țin apă. Chiar voi, care sunteți circumciși în trup, aveți nevoie de circumcizia noastră, dar noi, care o avem pe aceasta din urmă, nu o mai cerem pe prima”.

Aici Iustian explică că băile rituale ale evreilor în bazine, și chiar circumcizia fizică, este inutilă; doar botezul creștin, cu circumcizia lui Christos în inimă are valoare, el este un botez al vieții, deci în ape vii, în ape curgătoare.

Se pare că Iustian credea în botezul în apă curgătoare, nu în bazine, în **Prima apologie** el scrie, la CAPITOLUL LXI, Botezul creștinilor: „*Apoi îi ducem în locul unde este apa și ei sunt regenerați la fel cum am fost și noi*”.

Similar cu Iustian în Epistola lui Barnaba (117-138, d.Ch.), la CAPITOLUL XI, se spune:

„Să ne întrebăm, deci, dacă Domnul a vrut să ne arate dinainte lucrurile privitoare la apă și la cruce. În ce privește apa, este scris - referitor la Israel - că ei nu vor primi botezul care aduce iertarea de păcate, ci vor constitui unul pentru ei înșiși.

Prin urmare, profetul spune astfel: „Fiți uimite, o, ceruri iar pământul să se teamă de aceasta; căci poporul acesta a

săvârșit un îndoit păcat: M-au părăsit pe Mine, fântâna vieții, și și-au săpat puțuri crăpate".

Creștinul care a scris această epistolă la începutul secolului II, descrie starea de împietrire a lui Israel, și că ei (în majoritatea lor) nu vor primi botezul creștin care aduce iertarea păcatelor, aplicând profeția din Ieremia 2:13, la faptul că Israelul l-au părăsit pe Dumnezeu, care este izvor de apă vie, pentru puțuri crăpate care nu țin apa!

Din păcate și creștinătatea a făcut același lucru!

Revenind la această imagine din Ieremia 2:13, trebuie să știm că în vremurile biblice, oamenii depuneau mari eforturi pentru a găsi surse de apă sigure. Avraam și Isaac au săpat fântâni la Beer-Șeba ca să aibă suficientă apă pentru familiile lor și pentru animalele lor (Geneza 21:30-31; Geneza 26:18).

Fântânile de mică adâncime secau deseori în lunile lungi și fierbinți de vară. De aceea, israeliții trebuiau să sape fântâni foarte adânci (Proverbele 20:5).

Pe lângă fântânile cu apă vie, cu izvor de apă dulce în ele, în trecut, o altă sursă de apă în Orientul Mijlociu erau fântânile ce strângeau apa de ploaie ce cădea în sezonul ploios, sezon care ținea din octombrie până în aprilie. Însă, uneori în anotimpul secetos când aveai mai multă nevoie de apă, fântâna crăpa, materialul cu care era tencuită fântâna, crăpa, și peste noapte se scurgea în pământ toată apa de ploaie din fântână!

În mod similar cu aceste două tipuri de fântâni, există două tipuri de cufundări: în apă curgătoare, în apă vie din izvor, și în bazine. Astfel, după ce s-au ridicat învățătorii falși în creștinism, s-a trecut la un "botez: în: ape ne-vii, respectiv: bazine, băi, etc.

În multe părți ale Imperiului Roman, din Dalmația în Palestina și din Grecia în Egipt, s-au construit baptisterii (bazine pentru botez). Unul dintre cele mai vechi baptisterii scoase la lumină se află în Siria, pe malul Eufratului, și se pare că datează din secolul III.

În secolul al IV-lea d.Ch., când creștinism care era deja apostat, a ajuns religie de stat în Imperiul Roman, milioane de oameni au trebuit să fie "botezați". Prin urmare, s-au construit pretutindeni o mulțime de baptisterii.

Baptisteriul era un edificiu circular ori poligonal, construit fie separat de o biserică, fie ca anexă a ei. Baptisteriu era un bazin care putea fi pătrat, rotund, hexagonal, octogonal, oval sau în

formă de cruce. După dimensiuni, mai exact lățime și adâncime, ne putem da seama că primele baptisterii erau destinate botezului adulților. În general, ele erau destul de mari ca să poată intra cel puțin doi oameni.

Cu trecerea timpului, de la botez prin cufundare parțială, dimensiunile bazinelor din baptisterii au fost reduse, unele ajungând la mai puțin de jumătate din lățimea și adâncimea inițiale. Iar apoi în secolul al XII-lea, Biserica Romano-Catolică a înlocuit cufundarea parțială cu botezul prin stropire. Aceste schimbări au dus la construirea de baptisterii tot mai mici. Iată ce a spus istoricul Frédéric Buhler într-o lucrare pe tema istoriei botezului: *„Arheologia, textele scrise și artele plastice stau mărturie că, în general, practica botezului a suferit unele schimbări: în primele secole ale epocii creștine se efectua botezul adulților prin cufundare completă, apoi s-a trecut la botezul prin cufundarea parțială a adulților și cufundarea totală a copiilor, iar, în final, s-a ajuns la stropirea nou-născuților”*. [sublinierea îmi aparține].

Este demn de remarcat însă că, încă de la început, Biblia a susținut cufundarea totală, ca metodă corectă pentru botezul creștin.

În concluzie, nu putem spune dacă *stropim* sau *turnăm apă, îl ungem* pe cineva, că îl botezăm, putem spune că-l botezăm doar dacă îl cufundăm în apă, după ce a îndeplinit criteriile pentru botez prezentate în Sfânta Scriptură.

20) Este botezul copiilor mici valabil?

După ce sa modificat **formula**, și **forma botezului**, s-a produs și cea de a treia modificare în practica botezului: **folosirea lui la cei care nu sunt discipoli, la copii!**

Desemnat, prin însăși natura lui, să fie pentru cei care își mărturisească credința lor personală în Christos, această lucrare sfântă, a devenit nesfântă, fiind aplicată unora care nu nu sau căit de păcate, nu s-au întors la Dumnezeu, care nu au credință așa cum trebuie (Fapte 2:38: 3:19; 8:12)!

Teoria lor este că acest act este în anticiparea unei decizii și confirmări viitoare, ceea ce este nebiblic, căci aceea persoană ar putea muri între timp.

Felul în care s-a produs aceasta schimbare în practica botezului este cunoscută, deoarece are ca temei învățătura conform căreia botezul: *spală păcatul strămoșesc*. Din moment ce oamenii au început să creadă ca botezul în sine: mântuiește, fără căință, credința personală, lepădarea de sine, a fi discipol, a mărturisirii cu gura ta, etc. s-a trecut la „botezul” copiilor și al sugarilor! Având concepția că botezul în sine, mântuiește, părinții grijulii și afectați au întrebat: „*Dar ce facem atunci cu copiii noștri care mor la puțină vreme după naștere?*” Ei au asupra lor „*păcatul originar...Dacă nu-i botezam, ce se va alege de ei în veșnicie?*”

Astfel de oameni au început să insiste să fie botezați copiii, pe promisiunea părinților lor, înainte de vârsta maturității când pot lua hotărâri personale fiind maturi.

Prin înduplecarea unor conducători, botezul a fost astfel transformat dintr-un act personal, în care tu personal faci o cerere către Dumnezeu (1Petru 3:21), într-o lucrare impusă și inconștientă.

Practica s-a împământenit însă greu. Oamenii și-au dat seama că ceva nu este în regulă. “Botezul” copiilor nu s-a generalizat decât după secolul VI d.Ch.

Din cele mai vechi timpuri însă și până astăzi există creștini care, cu Scripturile în mână, demască o astfel de practică ca fiind nebiblică!

Însă în primul rând, să vedem speculațiile pe post de argumente aduse de cei ce practică “botezul” copiilor mici:

Dar să analizăm în continuare argumentele celor ce practică botezul copiilor mici.

Argumentele cultelor tradiționale care practică “botezul” copiilor mici sunt: 1. Botezul curăță de păcatul strămoșesc moștenit; 2. Botezul a fost prefigurat de tăierea-împrejur a copiilor la evrei la opt zile; 3. Primii creștini când au botezat au botezat și familii întregi, astfel aceste familii au botezat și copii mici pe care poate îi aveau (Fapte 10:44-48; 16:15,33; 1Corinteni 1:16). [Argumente luate din „**Dicționar al Noului Testament**” făcut de EDITURA INSTITUTULUI BIBLIC ȘI DE MISIUNE AL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE p.68,69].

Însă dacă verificăm cu atenție aceste argumente, ele nu sunt reale din următoarele motive:

În primul rând, botezul în sine fără căință nu curăță de păcate sau de păcatul strămoșesc; ci, doar împreună cu căința/credința și cu mărturisirea personală că Iesus este Domn (Fapte 2:38; 22:16; Romani 10:9-13).

Biblia nu spune botezați-vă și apoi credeți, nici botezați-vă și apoi pocăiți-vă de păcate, ci Biblia spune: **“Iar Petru a zis către ei: Pocăiți-vă și să se boteze fiecare dintre voi în numele lui Iisus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre, și veți primi darul Duhului Sfânt”** (Fapte 2:38, BO); la fel în Fapte 8:12, BO: **“Iar când au crezut lui Filip, care le propovăduia despre împărăția lui Dumnezeu și despre numele lui Iisus Hristos, bărbați și femei se botează”**.

În al doilea rând, este adevărat că circumcizia sau tăierea împrejur care se făcea la 8 zile la evrei reprezintă botezul la creștini, însă atunci poporul lui Dumnezeu era o națiune de pe pământ: Israelul, care era într-un legământ ce era cu întreaga națiune, nu era adunat din toate popoarele așa cum este poporul creștin, și a cărei intrare în acest nou popor a lui Dumnezeu nu se face pe baza originii; ci, pe baza credinței personale! – Ieșirea 34:10; Fapte 15:14-17; Evrei 11:6.

Apoi, este curios că cei ce botează copii mici, nu-i botează la 8 zile, ci în general la 6 săptămâni (40 de zile). Apoi, chiar și în Vechiul Testament se vorbea de o circumcizie a inimii, adică o schimbare a atitudinii inimii, care nu puteau fi făcută de cât de cei conștienți de păcat (Deuteronom 10:15-17; Ieremia 4:3,4). Iar, circumcizia și învierea din botez, se face prin credința în lucrarea lui Dumnezeu (Coloseni 2:12), cu siguranță un

bebeluș nu poate avea credință fiind inconștient, astfel el nu poate experimenta circumcizia și învierea din botez.

Pe lângă cele două argumente, al treilea argument este că primii creștinii botezau case întregi, însă nici a treia categorie de argumente nu stă în picioare la o analiză atentă, căci chiar dacă s-a botezat toată casa lui Corneliu (Fapte 10:44-48), însă textul ne un indiciu care exclude, „botezul” copiilor mici: **“S-a pogorât Duhul Sfânt peste toți cei ce ascultau Cuvântul... Atunci Petru a zis: „Se poate opri apa ca să nu fie botezați aceștia, care au primit Duhul Sfânt ca și noi?”**

Deci cine a fost botezat în apă? Cei ce au primit Duhul Sfânt și au vorbit în limbi. Cine a primit Duhul Sfânt? Textul ne răspunde: **“toți cei ce ascultau Cuvântul”**. Deci nu puteau fi copii mici, căci un copil de câteva săptămâni nu poate înțelege Cuvântul.

Un alt text este cel din Fapte 16:15, unde se vorbește de botezul casei Lidiei, și acest argument este speculativ, căci de unde știu religile tradiționale, că Lidia a avut copii mici? Căci de pildă slujbașul împărătesc care a avut un slujitor vindecat de Iesus, a crezut în Iesus cu toată casa lui (Ioan 4:53), și astfel expresia: **“toată casa lui”**, exclude copii mici, deoarece aceștia nu puteau fi conștienți, și nu puteau crede!

Tot la fel stau lucrurile și cu casa temnicherului din Filipi despre care se spune în Fapte 16:32-34 (Biblia Ortodoxă): **“Și i-au grăit lui cuvântul lui Dumnezeu și tuturor celor din casa lui....s-a botezat el și toți ai lui îndată. Și ducându-i în casă, a pus masa și s-a veselit cu toată casa, crezând în Dumnezeu.”** Observăm că toți din casă au ascultat grăirea Cuvântului, și cu toată casa a crezut în Dumnezeu. Astfel textul spune: **“cu toată casa, crezând”**, observați că nu spune că temnicherul a crezut PENTRU toată casa lui așa cum învață teologia nașului, ci **“cu toată casa, crezând”**.

Tot la fel și cei din casa lui Ștefana, botezată de Pavel, căci aceștia au fost botezați după ce au ascultat vestirea lui Pavel (Fapte 16:32), iar despre casa lui Ștefana se spune că ea făcea următoarele: **“Cunoașteți casa lui Ștefana; știți că ea este cel dintâi rod al Ahaiei, și că s-a pus cu totul în slujba sfinților.”** (1Corinteni 16:15). Ce bebeluși minune, care să fie puși **“cu totul în slujba sfinților”** !!!

Pe lângă toate acestea, copiii celor credincioși **sunt sfinți** prin părinți (1Corinteni 7:14), astfel dacă ei mor, vor primi viața

veșnică pe baza credinței părinților, părinții fiind responsabili spiritual de ei (Proverbe 22:6), prin urmare ei nu au nevoie de botez.

O altă baza a cultelor tradiționale, sunt scrierile unor scriitori vechi ai bisericii:

Iustian martirul în Prima sa apologie, spune: „Și mulți bărbați și femei care au fost din copilărie ucenicii lui Cristos rămân curați până la vârsta de șaiszeci sau șaptezeci de ani; și mă pot lăuda că pot găsi astfel de oameni în fiecare neam”. Unii interpretează fraza: „au fost din copilărie ucenicii lui Cristos”, ca referindu-se la botezul pruncilor, însă atunci Iustian se contrazice singur, căci el în aceeași apologie mai spune la subtitlul: CAPITOLUL LXI – BOTEZUL CREȘTINILOR - „Voi relata modul în care noi ne-am dedicat lui Dumnezeu când am fost înnoiți prin Cristos, pentru că, dacă am omite aceasta, explicația noastră ar părea nedreaptă. Tuturor celor ce sunt convinși și cred că ceea ce învățăm și spunem noi este adevărat și încearcă să trăiască potrivit acestei învățături, li se spune să se roage și să stăruie înaintea lui Dumnezeu, cu post, să le ierte păcatele trecute, în vreme ce noi ne rugăm și postim cu ei. Apoi îi ducem în locul unde este apa și ei sunt regenerați la fel cum am fost și noi...Motivația acestui [rit] am învățat-o de la apostoli. Noi am fost născuți fără cunoștința sau alegerea noastră, de către părinții noștri, care au venit împreună, am crescut și am deprins obiceiuri rele și învățătură ticăloasă. Ca să nu rămânem copii strâmtorării și ai ignoranței, ci să putem deveni copii ai alegerii și ai cunoașterii și să putem obține în apă iertarea păcatelor săvârșite înainte, asupra celui care alege să se nască din nou și care s-a pocăit de păcatele lui”.

Textul este mai mult decât clar, persoana în cauză care se botează trebuie să se dedice, este convinsă de învățătura creștină, chiar încearcă să trăiască potrivit acelei învățături, astfel este luminată prin învățătură acea persoană, ea se roagă și stăruie, postind ca Dumnezeu să le ierte păcatele, în final este alegerea lui să se nască din nou prin botez.

Atunci de ce Iustian spune: „au fost din copilărie ucenicii lui Cristos”, el se poate referi că din copilărie au fost învățați de părinți din Cuvântul lui Christos și de atunci au început să asculte de El, au devenit ucenici ai Lui, dar fără ca aceștia să

fie botezați atunci. Căci prima dată omul devine ucenic prin învățătură apoi se botează (vezi: Ioan 4:1).

O altă referință favorabilă „botezului” pruncilor, se păstrează într-o scriere a lui Ciprian, în Sinodul de la Cartagina (anul 253). Adresându-se unui cetățean numit generic „Fidus” (credinciosul), Ciprian este de părere că toți copiii ar trebui botezați imediat după naștere (Epistolele lui Ciprian, LVIII, 2). Trecând asupra evidențelor istorice referitor la botezul copiilor mici, se pot trage următoarele concluzii:

- ✓ La început botezul copiilor mici a fost o practica sporadică în primele secole.
- ✓ Primele evidențe istorice a botezului copiilor mici a fost după anul 200 d.Ch.
- ✓ Până la anii 700 d.Ch., practica și doctrina botezului au fost dezbătute, ajungându-se la o omogenizare mai târziu.

Nu doar din Biblie reiese că doar o persoană conștientă se poate boteza; ci, și din scrierile bisericești vechi, ca de pildă în Didache găsim scris următoarele referitor la Botez: „*Așa să botezați: după o ucenicie, ...*” Cred că este clar ca Botezul era făcut în urma unei ucenicii în care înveți să-L urmezi pe Domnul Iesus Christos.

O altă mențiune contra „botezului” copiilor o avem din anul 185 d.Ch., dintr-o scrisoare a lui Tertulian, care i s-a opus cu vehemență spunând: „*Copiii să vină la botez după ce cresc, după ce au primit învățătură, după ce li se explică unde vin; copiii trebuie să devină creștini numai după ce sunt în stare să îl cunoască pe Cristos*”.

Tertullian (160-225 d.Ch.), care scrie în latină, spune în termeni foarte categorici [sublinierile îmi aparțin]: „*Este adevărat că Domnul spune: Lăsați copiii să vină la mine și nu-i opriți. Foarte bine, atunci lăsați-i să vină când sunt mari (dum adolescent). Pot să vină când pot învăța, când sunt capabili să înțeleagă de ce trebuie să vină; pot deveni creștini atunci când sunt capabili să-L cunoască pe Cristos. De ce să-i grăbim pe cei inocenți către iertarea păcatelor? Suntem mai grijuli în lucrurile pământești. Ar încredința cineva o posesiune cerească unei persoane căreia nu i-ar încredința un lucru pământesc? Lăsați-i mai întâi să învețe să ceară mântuirea ca să le fie dată la cererea lor... Când își dă cineva seama de importanța botezului acela se teme mai degrabă să*

ajungă la el prea devreme decât să-l amâne, numai credința completă (fidei integra) poate da asigurare cu privire la mântuire” (De Baptismo, 18.3 și urm.).

Analizând Sinodurile din trecut, vedem că practica botezului copiilor mici este recunoscut oficial la Sinodul din Cartagina în anul 419 d.Ch., însă nu este practicat de restul episcopilor până mai târziu.

Creștinismul apostat a practicat sporadic, „botezul” copiilor mici înainte de Sinodul de la Cartagina. Aceasta practică nu a fost introdusă la acest Sinod; ci, numai confirmată, din cauza controversei referitor la păcatul original.

Toate aceste hotărâri ulterioare, sunt mai degrabă **o dovadă împotriva originii apostolice** decât în favoarea ei, această practică ne fiind încetățenită de la început, așa cum recunoaște Augustus Neander, specialist în istoria religiilor, care a scris: *„Între credință și botez a existat întotdeauna o strânsă legătură. Prin urmare, este foarte probabil ... ca practica de a boteza copiii nou-născuți să nu se fi cunoscut în acea epocă [în secolul I] ... Faptul că ea a fost recunoscută ca tradiție apostolică abia în secolul al III-lea este mai degrabă o dovadă împotriva decât în favoarea originii sale apostolice”.* —

History of the Planting and Training of the Christian Church by the Apostles (New York, 1864), p. 162.

Însă creștinismul autentic a botezat doar bărbați și femei, persoane ajunse la vârsta maturității, care personal au primit Evanghelia și au crezut (Fapte 2:41; 8:35-38; Efeseni 1:13). Care personal au chemat Numele Domnului Iesus și au mărturisit cu gura lor spre salvare (Fapte 22:16; Romani 10:9,10).

Mulți oameni se declară a fi creștini, însă a fi creștin înseamnă a asculta de Christos (Luca 6:46).

Dumnezeu prin Sfintele Scripturi ne-a dat o lege, porunci și rânduieli pe care trebuie să le respectăm (2Timotei 3:16,17; Matei 28.19,20; 1Corinteni 9:21).

Lumea condusă de prințul întunericului are o altă lege, alte principii și alte rânduieli (Efeseni 2:1-3). Cel rău înșeală întreaga lume, iar astfel mulți oameni care se consideră a fi credincioși din păcate, ascultă de rânduielile lumii lui Satan!

De pildă, vârsta maturității la un om, nu este cea stabilită de copiii Diavolului, de legea umană care învață că ești matur la de 18 ani?

Doar Creatorul cunoaște când omul ajunge matur și prin umare apt să se boteze în apă, pentru a-L urma pe Iesus Christos! Conform Bibliei, un bărbat din tribul lui Levi, doar de la treizeci de ani putea servi la cortul întâlnirii:

Numeri 4:3, GBV 2001: **“de la vârsta de treizeci de ani în sus, până la vârsta de cincizeci de ani, pe toți cei care intră în serviciu, ca să lucreze în cortul întâlnirii”** (citește și Numeri 4:23-47).

Astfel Domnul Iesus s-a botezat și a început serviciul de preot la vârsta de treizeci de ani, conform cu Luca 3:21-23, SCC: **“Iar când a fost botezat tot poporul, fiind botezat și Iesus, și rugându-Se, s-a deschis cerul; Și spiritul Cel Sfânt a coborât peste El în formă unui corp de porumbel; și s-a făcut o voce din cer, zicând: Tu ești Fiul Meu Cel iubit, în Tine am bună plăcere. Și Iesus, începând, El era cam de treizeci de ani...”**.

În Noua Traducerea românească la Luca 3:23, la nota de subsol se explică: *“Era vârsta la care un levit își începea lucrarea (Num. 4:47) și la care un bărbat era considerat matur”*.

Un evreu era considerat matur la vârsta de treizeci de ani.

La această vârstă când bărbatul sau femeia ajunge la o anumită maturitate spirituală, emoțională, fizică, și poate să decidă în cunoștință de cauză, fără a fi manipulat ca copil sau tânăr, să facă cererea către Dumnezeu a unei conștiințe bune și astfel poate învia cu Christos în apa botezului (1Petru 3:21; Romani 6:2-5).

Noi trebuie să urmăm exemplul lui Iesus (1Corinteni 11:1; 1Petru 2:21), și astfel doar de la vârsta de 30 de ani în sus este potrivit să botezăm pe baza faptului că acel credincios, bărbat sau femeia a devenit discipol a lui Christos până la aceea vârstă, ascultând de Evanghelie și de învățătura adevărului.

Vedem în Scripturi că au fost botezați: **„bărbați”** sau **„atât bărbați cât și femei”** (Fapte 2:22; Fapte 8:12), nu vedem în Scriptură să fie botezați bebeluși, cum practică religiile tradiționale, sau copii de 8, 10, 14 ani, așa cum parctică neoprotestanții sau martorii lui Iehova, cât și alte secte, nici chiar tineri de 16-20 de ani, nu vedem în Scriptură!

Nu, în creștinismul primar au fost botezați **bărbați și femei**, oameni maturi, oamenii care au depășit perioada de pubertate, stadiu de adolescent, și au devenit oameni maturi care pot

decide fiind într-un echilibru mintal și emoțional, în cunoștință de cauză, să îl urmeze pe Iesus Christos, fără a fi manipulați de nași, de lideri, de părinți, etc. așa cum am auzit destule cazuri, în care după un timp persoana a regretat pasul spunând că a fost împins de la spate de lideri!

Doar oameni conștienți care își dau seama de importanța urmăririi lui Christos, și de implicațiile Lui, nu copii, care gândesc ca niște copii (comp. cu 1Corinteni 13:11) și sunt sub părinți sau tutori (Galateni 4:1-3), nu oameni muribunzi, semiconștienți pe pat de moarte, pe paturi de spital, când sunt la un pas de a pleca din lumea aceasta, etc. așa cum există această practică la neoprotestanți, NU!

Botezul te face să fii preot cu Christos din locurile cerești (Efeseni 2:6; 1Petru 2:5-9; Apocalipsa 1:5,6), așa cum nici cei din casa lui Aaron, nici Domnul Iesus nu a fost preot mai repede de 30 de ani, tot așa și noi trebuie să ajutem vârsta maturității și atunci să facem botezul!

În concluzie, este clar că botezul se poate face doar la vârstă matură în care ai puterea mintală, a inimii și fizică de a păzi poruncile lui Iesus și de a imita exemplul omului matur al lui Iesus Christos care este modelul pentru creștini și creștine (Ioan 19:5; 1Petru 2:21; 1Corinteni 11:1).

Însă botezul bebelușilor, duce la secularizarea bisericii și la ștergerea oricărei linii de demarcație dintre adunarea răscumpărată care trăiește în lumea fizică (Ioan 17:15), însă nu practică faptele rele ale lumii (Ioan 17:14,16), și oamenii neconvertiți ai lumii, care ascultă de demoni! – Efeseni 2:1-3.

Ce să mai vorbim atunci de popoare, triburi întregi, „botezate” forțat sau inconștient, a dus acest „botez” la o schimbare reală în viața lor? La iertarea păcatelor sau la salvarea lor? Sau mai degrabă „botezul” copiilor sau a triburilor analfabete a dus mai degrabă la pierzarea sufletelor?

Acest botez fals, îi fac pe oamenii să stea mulțumiți căci sunt botezați și chipurile: salvați, pe când în realitate ei sunt morți în păcatele lor, și uniți cu dracii nu cu Christos!

Am văzut că formula botezului a fost schimbată, forma botezului, folosirea lui, să vedem în continuare:

21) Ritualul Botezului

La începutul creștinismului, ritualul sau lucrarea botezului era simplă, un om sau mai mulți auzeau Evanghelia (vestea bună) despre împăcarea cu Dumnezeu prin Iesus Christos, apoi cei sinceri se căiau față de Dumnezeu, credeau în Iesus (Fapte 20:20,21), erau învățați învățăturile elementare ale învățăturii lui Christos, poruncile (Evrei 6:1-3; Matei 28:19,20)), se lepădau de ei înșiși, luau crucea și Îl urmau pe Domnul (Matei 16;24,25), mărturiseau cu gura lor pe Iesus ca Domn (Romani 10:9,10) printr-o rugăciune la ieszus înainte de scufundare (Fapte 22:16), și apoi ei erau botezați în apă curgătoare, fie de cei care le-au vestit Cuvântul (Fapte 8:12, 29-38), sau de frații lor care îi însoțeau pe lucrători (Fapte 10:23,44-48), fără o ceremonie deosebită, fără haine sau clădiri speciale. Rezultatul: bucurie, începutul unei vieți renăscute și reînnoită de Spiritul Sfânt (Fapte 8:39; 16:14,15; 31-34; Tit 3:5).

La jumătatea secolului II, lucrarea botezului este descrisă astfel de Iustian Martirul în **Prima apologie**, CAPITOLUL LXI, Botezul creștinilor, unde el scrie: *„Voi relata modul în care noi ne-am dedicat lui Dumnezeu când am fost înnoiți prin Cristos, pentru că, dacă am omite aceasta, explicația noastră ar părea nedreaptă. Tuturor celor ce sunt convinși și cred că ceea ce învățăm și spunem noi este adevărat și încearcă să trăiască potrivit acestei învățături, li se spune să se roage și să stăruie înaintea lui Dumnezeu, cu post, să le ierte păcatele trecute, în vreme ce noi ne rugăm și postim cu ei. Apoi îi ducem în locul unde este apa și ei sunt regenerați la fel cum am fost și noi”*.

Mai târziu însă lucrurile sau complicat, de pildă scriitorul creștin Hippoltus, ne-a lăsat o descriere a felului în care era administrat botezul creștinilor din Roma. Iată ce scria el în anul 200 d.Ch.: *„Candidații se dezbrăcau de hainele lor și erau cufundați în apă de trei ori, după ce renunțau în mod public la Satan și rosteau articolele de baza ale credinței creștine. Ei se îmbrăcau apoi în haine noi și se alăturau restului adunării ca să participe la Cina Domnului.”*

Apoi și mai târziu când s-a acceptat botezul sugarilor lucrurile sau complicat și mai mult ajungându-se la următorul ritual

care se practică în prezent în bisericile tradiționale cu următoarea semnificație sacramentală:

- *semnul crucii*, la începutul celebrării, marchează pecetea lui Hristos asupra celui care îi va aparține și semnifică harul răscumpărării pe care Hristos ni l-a dobândit prin crucea sa;
- *vestirea cuvântului lui Dumnezeu* îi luminează cu adevărul revelat pe candidați (dar nu și pe candidații bebeluși) și adunarea credincioșilor și trezește răspunsul credinței;
- *exorcismul*, pentru ca botezatul să fie eliberat de păcat și de Cel Rău. Celebrantul îl unge pe candidat cu uleiul catehumenilor sau își pune mâna asupra lui și acesta se leapădă în chip explicit de Satana;
- *mărturisirea credinței Bisericii* pe care candidatul o va primi prin Botez;

- *apa de Botez* este sfințită printr-o rugăciune de epicleză. Biserica îi cere lui Dumnezeu ca, prin Isus Hristos, puterea Duhului Sfânt să coboare în această apă, pentru ca toți cei care vor fi botezați în ea „să se nască din apă și Duh”;

- *ritul esențial al sacramentului* este Botezul propriu-zis, care semnifică și înfăptuiește moartea față de păcat și intrarea în viața Preasfintei Treimi prin configurarea cu misterul pascal al lui Hristos.

În modul cel mai semnificativ, Botezul se săvârșește prin scufundarea de trei ori în apa baptismală. Însă, încă din antichitate, el poate fi conferit și turnând apă de trei ori pe capul candidatului. Această triplă turnare este însoțită de cuvintele oficiantului: „eu te botez în numele Tatălui, și al Fiului, și al Duhului Sfânt”.

- *ungerea cu sfânta crismă* semnifică darul Duhului Sfânt făcut noului botezat. El a devenit creștin, adică uns cu Duhul Sfânt, încorporat lui Cristos.

- *veșmântul alb* simbolizează faptul că botezatul „s-a îmbrăcat cu Hristos” și a înviat împreună cu Cristos;

- *lumânarea aprinsă* de la lumânarea pascală semnifică luminarea neofitului de către Hristos.

- *rugăciunea Tatăl nostru* arată că noul botezat este acum fiu al lui Dumnezeu;

- *prima Împărtășanie euharistică*.

În Bisericile Orientale, neofitul, chiar dacă este prunc, primește imediat după Botez atât sfânta Împărtășanie cât și Mirul. Biserica Latină, care rezervă accesul la sfânta

Împărtășanie celor care au atins vârsta priceperii, exprimă deschiderea Botezului spre Euharistie apropiind de altar copilul nou botezat, pentru rugăciunea „Tatăl nostru”;

- *binecuvântarea solemnă* încheie celebrarea Botezului. Binecuvântarea mamei, a tatălui și a nașilor ocupă un loc special.

Comentariu: ce să faci? Când nu mai a-i lucrarea Spiritului de viață dătător, numai ai botezul care te înviază prin credința în lucrarea lui Dumnezeu (Coloseni 2:12), o înlocuiești cu spectacolul, cu ritualuri fără putere, cu simboluri, căci tu nu ai realitatea. Totdeauna când puterea lui Dumnezeu nu este prezentă, este înlocuită cu ceva, ca să nu i se simtă lipsa!

Astfel ungerea cu Spirit Sfânt a ajuns o simplă mir ungere.

O simplă scufundare în numele Salvatorului Iesus a ajuns o triplă scufundare în numele Sfintei Treimi; îmbrăcarea cu Christos reală prin credință, a ajuns o îmbrăcare în haine albe; luminarea credinciosului în mod lăuntric care se arată printr-o transformare a vieții; nu printr-o lumânare aprinsă.

În loc să chemăm numele Domnului cu credință, facem cruce; în loc de un strigăt din inimă al celui botezat: **“Tată”**, pentru că am primit un Spirit de înfiere (Romani 8:15), alți spun în locul celui ce se botează și în mod mecanic: rugăciunea Tatăl nostru; etc.

Din păcate chiar și protestanții și neo-protestanții au adăugat tot felul de lucruri la simplitatea botezului în Christos, așa cum este prevăzut în Scripturi! Printre care putem menționa: haine speciale pentru păstorul care botează, haine albe obligatorii pentru candidat, uneori ungerea cu ulei (sau mir) premergătoare botezului, botezul în baptizier, ridicarea mâinii păstorului (păstorilor) desupra candidatului rostind formula trinitară.

Închei această parte, cu cuvintele sfântului apostol Pavel din 2Corinteni 11:3: **“Dar mă tem ca nu cumva, precum șarpele a amăgit pe Eva prin viclenia lui; să fie stricate mințile voastre de la sinceritatea și curățenia care sunt în Christos”**. Astfel după cum Eva a fost amăgită, tot așa și biserica a fost amăgită să se depărteze de la simplitatea Cuvintelor Domnului și de la temelia apostolilor și a profeților (Efeseni 2:20).

Să mai elucidem în continuare câteva întrebări despre botez:

Este biblic ca candidatul la botez să poarte haine albe?

Nici un text din Scriptură nu învață așa ceva, nici ca poruncă, nici ca exemplu sau precedent, ba dimpotrivă, vedem cazuri în Biblie când candidatul la botez era pe drum fără să știe că urmează să fie botezat, cazul ca famenul etiopian, carea oprit carul și el s-a botezat cu hainele de pe el (Fapte 8:35-38).

Unele botezuri au avut loc imediat după predicarea Evangheliei, într-un mod spontan, deci fără haine albe (Fapte 19:1-5)!

Înainte de botez este nevoie de o mărturisire publică a credinței în Iesus?

Chiar dacă în ziua aceea are loc o întrunire a adunării creștine, și un serviciu special pentru botez, cu sfaturi și învățături în acest sens și cu confirmarea candidaților căci sunt pregătiți pentru actul următor botezul.

Pe lângă acel serviciu sacru, și deplasarea la apă curgătoare, conform Bibliei, cu ocazia botezului, candidatul la botez, dă o mărturie cu gura lui despre credința sa în Domnul Iesus Christos, printr-o rugăciune, în fața martorilor prezenți la botez, așa cum se spune în 1Timotei 6:12, SCC: **“ai mărturisit mărturisirea cea bună înaintea multor martori”**. În această rugăciune, credinciosul mărturisește cu gura lui, credința că Iesus a fost înviat din morți de către Dumnezeu Tatăl, că Iesus este Domn (Romani 10:9-10; 1Timotei 6:12), și învova Numele Domnului Iesus pentru salvare (Fapte 22:16), această mărturie prin rugăciune indică că el înainte de botez și-a însușit învățătura creștină de bază și și-a pus încrederea în Domnul Iesus.

Dacă inițial în creștinism, se mărturisea spontan din inimă credința în Iesus Cristos, așa cum se recunoaște și în cartea intitulată: **„După Isus — triumful creștinismului”** (în engleză), care afirmă: *„În forma sa elementară, [botezul] necesita din partea candidatului o mărturisire a credinței, urmată de cufundarea completă în apă în numele lui Isus”*.

Ulterior candidații la botez, spuneau un crez învățat pe de rost, și nu cuvinte rostite din inima lui; ci, un crez făcut de oameni, pe care îl repetau ca pe o poezie.

Primul crez utilizat ca mărturisire pentru botez, este simbolul apostolic sau *Crezul roman vechi*, este socotit drept rezumat al credinței apostolilor. După Rufin de Aquileea, cei 12 apostoli compun acest crez comun pentru a răspândi în lume aceiași credință creștină, care să conducă la unitatea în crez, a

creștinilor de pretudindeni. Această idee a apărut în sec. VI d.Ch., pe baza unor scrieri atribuite Fericitului Augustin. Biserica romană a dat acest Simbol catehumenilor, ca să-l învețe, înainte de a primi Botezul.

Însă după scrierile lui Ignatie al Antiohiei, Iustin Martirul, Tertulian, ar rezulta că acest Simbol nu este de origine erveiască, apostolică; ci, ar fi de origine romană și datează doar de pe la sfârșitul sec. I și începutul celui de-al doilea, astfel întocmit după moartea apostolilor!

Ulterior acest crez a fost modificat și s-a adăugat anumite cuvinte pentru a susține doctrina trinității.

Însă învățarea unui crez pe de rost, nu este în armonie cu Scriptura care spune ca mărturisirea este efectul credinței din inimă (Romani 10:9,10), chiar Domnul Iesus a spus că din plinătatea inimii vorbește gura (Luca 6:45). Astfel noi trebuie decât să mărturisim credința ce o avem în inima noastră, cu propriile noastre cuvinte, noi nu trebuie să repetăm textul din Romanul 10:9,10, el este doar un exemplu, noi trebuie invocăm pe Domnul, mărturisindu-ne credința din inimă în Dumnezeu și în Domnul Iesus.

Apoi urmează scufunarea în Numele lui Iesus (Fapte 2:38).

Apoi la ieșirea din apă, are loc rugăciunea pentru a primi Spiritul de înfiere de la Tatăl ceresc (Romani 8:15; Galateni 4:6).

În ce poziție se face scufundarea?

Răspuns: odată ce botezul este o îngropare cu Christos (Coloseni 2:12), ca la orice îngropare trebuie să fi culcat pe spate, astfel cel botezat se culcă pe spate până la brâu, iar lucrătorul îl culcă complet în apă pe spate pentru o secundă, iar apoi îl ridică din apă, și are loc învierea cu Christos!

După botez trebuie să aibă loc obligatoriu: punerea mâinilor lucrătorilor?

Există cazuri când apostolii și-au pus mâinile pentru a transmite darul Spiritului: vorbirea în alte limbi (Fapte 19:6), însă nu în toate cazurile apostolii și-au pus mâinile peste cei proaspeți botezați, ca să se roage pentru ei ca să primească darul Spiritului Sfânt, deci este nevoie de călăuzire și în această lucrare (Romani 8:14).

În cazul lui Simon, botezat de Filip Evanghelistul, Petru și Ioan nu și-au pus mâinile peste el (Fapte 8:12-17).

22) Cine trebuie să efectueze botezul?

În religiile tradiționale, celebranții obișnuiți ai botezului sunt episcopul, preotul și diaconul; în caz de necesitate poate boteza orice persoană, însă trebuie să aibă intenția de a face, ceea ce face biserica atunci când botează și să folosească obligatoriu formula baptismală trinitară.

Însă în bisericile protestante și neo-protestante, se crede că doar pastorii ordinați pot face botezul, mai nou legile din mai multe țări aprobă ca doar pastorii să boteze.

În general lucrătorii (apostolii, profeții, evanghelizatorii, păstorii, etc. - Efeseni 4:11), cei ce predică Evanghelia regulat, cei cu autoritate în adunare, vor boteza, însă aceasta nu înseamnă că nu există și excepții. În Biblie nu există o regulă că doar păstorii pot boteza, această practică neoprotestantă de fapt anulează adevărul că toți creștinii sunt preoți (1Petru 2:5-9). Iar, nicăieri în Scripturi, nu găsim învățătura conform căreia doar păstorii pot boteza; ci, dimpotrivă, vedem că orice creștin ca de pildă: Filip care nu era păstor (Fapte 8:12), sau Anania care nu era nici măcar diakon a botezat pe alții (Fapte 9:17,18).

Apostolul Petru în casa lui Corneliu nu i-a botezat el pe aceștia; ci, a poruncit că ceilalți creștini care erau cu el, frați din Iope, să-i boteze (Fapte 10:23,48), iar acești creștini nu erau apostoli sau păstori.

Cu siguranță că, există cazuri: timpuri de persecuție, sau alte situații, când orice creștin, poate avea permisiunea divină de a boteza, fiind condus de Spiritul lui Dumnezeu în acest sens (Romani 8:14).

Însă să vedem care sunt: **pașii pregătitori pentru botezul în apă?**

Pentru a răspunde la această întrebare în mod complet, trebuie să rezolvăm câteva probleme după cum urmează:

Înainte de botez trebuie să aibă loc pasul predării la Domnul?

Înainte de botez, trebuie ca candidatul să cunoască Scripturile, să facă o ucenicie?

Care sunt condițiile pentru un botez în Scripturile Creștine?

Să analizăm în continuare prima problemă:

Înainte de botez trebuie să aibă loc pasul predării la Domnul?

În cultele neoprotestante, cel care aude predica lor sau participă la mai multe programe de cult de a lor, și cere să fie „botezat” este îndemnat să se *predea Domnului*, în general făcându-se o rugăciune de predare după un om, în care este pus să spună că „el își predă viața Domnului!”

Unii oameni se predau după auzirea unei predici, însă ne întrebăm: *la ce „Domn” se predau ei, la unul necunoscut? La unul zugrăvit de filmele cu Isus, de fapt cu un alt Isus, (2Corinteni 11:4)? La un Domn pe care nu Îl cunosc din Scripturi?*

De fapt, această practică nu este biblică, nu vedem în Scripturi așa ceva!

Deci așa ziși: „evangelici”, sunt în realitate ne-evangelici, căci ei nu urmează Evanghelia; ci, tradiția lor care anulează Cuvântul (Matei 15:3,6), care afirmă că de la botez devenim a lui Christos (Galateni 3:27-29)!

Momentul când viața noastră devine a lui Dumnezeu și a lui Iesus Christos, este botezul când primim Spiritul Sfânt (comp. Romani 8:9 cu Tit 3:1-6) și devenim a lui Christos.

Astfel predarea, dedicarea, consacrarea are loc în botez, la Dumnezeu în Numele lui Iesus!

Chiar Iustian Martirul în **Prima apologie**, CAPITOLUL LXI, Botezul creștinilor, scrie: „*Voi relata modul în care noi ne-am dedicat lui Dumnezeu când am fost înnoțiți prin Cristos, pentru că, dacă am omite aceasta, explicația noastră ar părea nedreaptă. Tuturor celor ce sunt convinși și cred că ceea ce învățăm și spunem noi este adevărat și încearcă să trăiască potrivit acestei învățături, li se spune să se roage și să stăruie înaintea lui Dumnezeu, cu post, să le ierte păcatele trecute, în vreme ce noi ne rugăm și postim cu ei. Apoi îi ducem în locul unde este apa și ei sunt regenerați la fel cum am fost și noi*”.

Iată în botez are loc dedicarea față de Dumnezeu prin Fiul Său!

Să analizăm în continuare:

Înainte de botez, trebuie ca candidatul să cunoască Scripturile, să facă o ucenicie?

Un om, devine discipol al Domnului Iesus, prin auzirea Evangheliei, prin căința de păcate, prin credința din inimă în Iesus Christos, apoi se leapădă de sine, își i-a crucea și Îl

urmează pe Mielul Iesus (Marcu 1:15; Matei 4:17; Matei 16:24; Fapte 20:20-21).

Un discipol, este o persoană care urmează pe Învățător (Marcu 6:1), urmează exemplul Său (1Corinteni 11:1; 1Petru 2:21), este învățat de El (Matei 11:29; Luca 6:40).

Astfel, din acest proces prin care o persoană devine un discipol, face parte și învățarea adevărilor începătoare ale lui Christos (Evrei 6:1-2), a poruncilor Domnului (Matei 28:20), a învățaturii lui Christos (2Ioan 1:9; Luca 8:21).

Astfel se fac discipoli (ucenici) prin învățătură după cum Domnul a zis: **“Ducându-vă deci, faceți discipoli din toate națiunile; învățându-i să respecte toate câte v-am poruncit. Și iată! Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul epocii.”** (Matei 28:19-20, SCC). Și doar după ce ei încep „să respecte” poruncile Domnului, noi vedem lucrul acesta și atunci putem să-i botezăm în apă în Numele Domnului Iesus. Din acel moment, încep și ei să învețe pe alții și să facă discipoli.

A învăța pe cineva, se realizează și prin relația pe care copii spirituali (elevii, învățăceii), o au cu părinții spirituali (învățători), și în care, copii spirituali, învață din Cuvântul predat de aceștia și din modul cum ei împlinesc Cuvântul și-L urmează pe Stăpânul lor Iesus Christos (Luca 22:28; Matei 11:29; 1Tesaloniceni 2:7-11).

Această metodă de face de discipoli, se poate observa din exemplul Domnului Iesus Christos, care i-a învățat pe cei 12 bărbați care au devenit prima dată: discipoli ai Lui, apoi apostoli (Luca 6:12-16).

Învățătorul Iesus, i-a învățat: Cuvântul lui Dumnezeu, dar a și avut o relație de prietenie cu ei, o relație învățător-discipol, și astfel prin învățătură, dar și prin exemplu Său personal (comp. 1Corinteni 11:1 cu Filipeni 4:9), El a făcut discipoli, chiar mai mult decât cei 12, și după ce îi instruia în învățătura Tatălui, îi boteza prin apostoli (Ioan 4:1-2).

Evangelistul Ioan relatează despre Învățătorul că: **“Iesus face și botează mai mulți discipoli decât Ioan”** (SCC), să reținem, că prima dată El *facea discipoli* din oamenii care Îl ascultau și Îl urmau, și după ce aceștia deveneau discipoli, însușindu-și învățătura Lui și trăind-o, apoi El îi boteaza!

Mulți când vin în contact cu aceste principii Scripturale pun următoarea obiecție:

Atunci de ce unii credincioși din Faptele Apostolilor au fost botezați imediat după ascultarea unei predici?

În cartea Faptele Apostolilor, sunt mai multe relatări de oameni botezați după auzirea unei predici, să luăm aceste cazuri pe rând și să le analizăm:

Fapte 2:5-41: aici este vorba de oameni care au auzit predica lui Petru și s-au botezat, însă dacă suntem atenți la context, acești oameni nu erau niște păgâni străini de Biblie, de Dumnezeu; ci, ei erau iudeii din disaporă și temători de Dumnezeu, care frecventau în fiecare sabat sinagoga de ani de zile și ascultau legea și se închinau la Iehova Dumnezeu, și ducea o viață dreaptă după lege, așa cum arată v.5,10: **“Iar în Ierusalim erau iudei locuind temporar, bărbați evlavioși din orice națiune a celor de sub cer...romanii cei în trecere, atât iudei cât și prozeliți”**, deci ei aveau o temeinică cunoștință a legii, psalmilor și a profetilor (Scripturile Ebraice), Petru citând din profetul Ioel, text cunoscut de ei!

Ba mai mult, în v.40 se arată că a fost mai mult decât o predică înainte de convertirea lor la creștinism: **“Și cu multe alte cuvinte mărturisea și îi îndemna, zicând: salvați-vă din generația aceasta stricată”**. Astfel ei cunoscând și împlinind Scripturile Ebraice (Vechiul Testament) și primind noțiuni de bază de la apostoli despre creștinism, ei s-au calificat pentru botezul în apă.

Fapte 10:34-48: este vorba de sutașul Corneliu, rudele și prietenii lui, despre acest sutaș sau centurion (conducător peste 100 de soldați romani), știm că el era conf. cu v.2: **“evlavios și temător de Dumnezeu, împreună cu toată casa lui, făcând milostenii multe poporului, și rugându-se totdeauna lui Dumnezeu”**, iar în v.22 se spune: **“Cornelius, centurion, un bărbat drept și temător de Dumnezeu, și mărturisit de națiunea întreagă a iudeilor; a fost divin-încunostințat de un înger sfânt”**. Și observăm că și casa lui era temătoare de Dumnezeu, deci și rudele și prietenii lui erau cu teamă de Dumnezeu evreilor. Corneliu era mărturisit de comunitatea lui Israel, ca fiind un om drept, deci care respecta legea lui Dumnezeu dată prin Moise, pe care o cunoștea. Deci nici în acest caz nu era vorba de niște păgâni necunoscători de Dumnezeu și legea Lui; ci, de un om care se ruga, postea, făcea milostenii, la care a venit îngerul lui Dumnezeu, care

frecvența sinagoga și era drept, care cunoștea pe Dumnezeu Creator, din lege.

Astfel ei cunoscând și împlinind Scripturile Ebraice și primind noțiuni de bază de la apostolul Petru prin predica sa despre Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu mărturisind despre ei a turnat darul Spiritului Sfânt pe baza credinței lor în Iesus (Efeseni 1:13-14), și astfel ei s-au calificat și pentru botezul în apă.

Fapte 16:13-15: din nou este vorba de persoane închinătoare la Adevăratul Dumnezeu, care se strâneau în sabat într-un loc, căci nu aveau sinagogă, și acolo Pavel le-a predicat, iar o femeie ce se închina după lege, a dat atenție celor vorbite de Pavel căci Domnul i-a deschis inima și a fost botezată ea și casa ei, apoi ei au pus locuința la dispoziția lui Domnului Iesus și a lucrătorilor. Deci nici în acest caz nu era vorba de niște păgâni necunoscători de Dumnezeu și legea Lui; ci, de oameni care aveau o relație bună cu Dumnezeu lui Israel și cunoșteau și împlineau Scripturile ebraice.

În contrast cu toți aceștia: iudei, prozeliți și temători de Dumnezeu, oamenii din prezent din culte, nu-L cunosc pe Adevăratul Dumnezeu: Iehova, lor nu li s-a predat legea lui Dumnezeu (nici cea a lui Moise, nici cea a lui Christos), ei au primit pe post de doctrine: învățături omenești, răstălmăciri, filosofii, etc.

De aceea, toți oamenii din prezent care au fost îndoctrinați într-un creștinism fals, trebuie să învețe înainte de botez adevăratul creștinism, să devină discipoli ai Adevăratului Iesus Christos.

Fapte 16:23-34: în acest caz este vorba de gardianul din Filipi (Fapte 16:12,23) căruia i-a fost încredințată paza lui Pavel și Sila. Chiar dacă textul nu spune direct, se înțelege totuși că Pavel și Sila i-au spus gardianului motivul pentru care judecătorii i-au dus la închisoare, și anume: credința în Iesus Christos, Fiului lui Dumnezeu, Cel rânduit de Creator ca Domn peste toți (Romani 10:12)! Lucru care reiese din răspunsul apostolilor la prima întrebare a temnicierului: **“Ce trebuie să fac eu, ca să fiu salvat?”** (Fapte 16:30, SCC). Răspunsul lor s-a bazat pe cerința de bază a Evangheliei predicate deja de Pavel și Sila la temnicier, la intrarea în închisoare și prin cântece de laudă și rugăciuni la Dumnezeu și Fiul Său, răspunsul lor a fost: **“crede pe Domnul Iesus și vei fi salvat, tu și casa ta”**. Apostolii nu ar fi putut da un

asemenea răspuns și îndemn la credință, fără o predicare în prealabil!

În plus, apostolii au cunoscut prin Spiritul că și familia lui va primi Cuvântul lui Dumnezeu! Iar acest lucru sa și întâmplat!

Astfel, pe la miezul nopții, Pavel și Sila, rugându-se, lăudau pe Dumnezeu prin cântări și rugăciuni; însă deodată s-a făcut un cutremur mare, încât s-au clătinat temeliile închisorii; iar toate ușile s-au deschis îndată, și legăturile tuturor au fost dezlegate. Iar gardianul, trezindu-se din somn și văzând deschise ușile închisorii, trăgând sabia urma să se sinucidă, considerând că cei legați fugiseră, și urma să plătească cu viața pentru evadarea prizonierilor. Dar Pavel a strigat cu voce tare zicând: **“Să nu îți faci nimic rău, pentru că toți suntem aici”**, și fiind marcat de dubla minune cea a cutremurului care a deschis ușile închisorii și a rupt legăturile, cât și de faptul că nici un prizonier nu a profitat ca să fugă, gardianul a cerut niște făclii, a sărit înăuntru; și tremurând, a căzut înaintea lui Pavel și a lui Sila; și aducându-i afară, a zis: domnilor! Ce trebuie să fac eu, ca să fiu salvat? Răspunsul lor a fost: **“Iar ei au zis: „crede pe Domnul Iesus și vei fi salvat, tu și casa ta.” Și i-au vorbit cuvântul lui Dumnezeu împreună cu toți cei din casa lui”**. Iar ca urmare a vorbirii cu el și cu familia lui, în aceea oră din noapte, a făcut ca să fie botezat el și cei din familia lui.

Aici avem de a face cu un păgân, însă nu a fost vorba doar de Cuvântul predicat; ci, și de miracole evidente ca: cutremurul care a cutremurat temeliile închisorii, care a deschis supranatural porțile închisorii, și a rupt legăturile celor legați, și faptul că ei nu au fugit, ca temnicierul să nu-și piardă viața; ci, convinși de Pavel ei au rămas!

Ceea ce a dus la convertirea temnicierului din Filipi și a familiei lui au fost: 1) Mărturia lui Pavel și Sila la intrarea în închisoare; 2) cântecele de laudă care dădeau mărturie despre Dumnezeu Creator și despre Fiul Lui; 3) miracole evidente pe care acest Dumnezeu le-a făcut prin Iesus și prin îngeri; 4) Vorbirea din Cuvântul lui Dumnezeu lui și întregii familii, și doar apoi a urmat botezul!

Rezultatul: **“Și, aducându-i în casa lui, le-a pus masa și, crezând în Dumnezeu, s-a bucurat cu toată casa lui”**, primirea Spiritului ca regenerare în botez, semnul salvării fiind bucuria credinței.

Atunci când în lucrare apar miracole divine, care marchează, schimbă profund omul, nu mai este neapărat nevoie de o convingere în urma unui studiu amănunțit, convingerea o face Dumnezeu prin miracol, care îi dă puterea de a se încrede în Dumnezeu, urmând ca acel om să umble toată viața lui cu teamă de Dumnezeu.

Dar această situație este o excepție, în rest, vom face discipoli învățându-i să păzească tot ceea ce Domnul a poruncit (Matei 28:19-20), aceasta este metoda Domnului de a face discipoli, și apoi de a-i boteza (Ioan 4:1).

Mai ales în prezent, când nu există un singur: creștinism ca și în primul secol; ci, mii de secte și grupări care declară în mod fals că sunt creștine, pe când creștinii nu sunt de mai multe feluri, ei au o singură credință (Efeseni 4:4-6), iar oamenii trebuie să învețe înainte de botez aceea credință dată sfinților o dată pentru totdeauna și să o trăiască (Iuda 1:3).

Cu siguranță Iesus a făcut discipoli prin învățătură și exemplu personal și apoi i-a botezat (Ioan 4:1). Iar Domnul nu ne poruncește, să facem ucenici prin botez și apoi să-i învățăm tot ce El ne-a poruncit?!

Nu, poruncile Lui din Evanghelii, sunt doar câteva și au legătură cu fundamentele vieții de creștin, nu sunt lucruri neimportante care putem să le învățăm **după** botez, ci tocmai aceste porunci trebuie predate candidatului **înainte** de botez:

Să-L iubim pe Dumnezeu în mod deplin, cu toată ființa noastră, și pe aproapele nostru ca pe noi înșine (Matei 22:37-40; Marcu 12:29-34; Luca 10:27). Să nu te mânii pe fratele tău (Matei 5:22,23); Să nu poftești o persoană de sex opus (Matei 5:28); să nu te desparți din alt motiv decât curvia (Matei 5:32); să nu faci jurăminte (Matei 5:34); să nu vă împotriviți celui care vă face rău (Matei 5:39); fă mai mult bine decât ți se cere (Matei 5:40,41); celui ce-ți cere dă-i, nu te întoarce de la cel care îți cere împrumut (Matei 5:42); iubește-ți dușmanul (Matei 5:44); practică milostenia și rugăciunea în ascuns, nu una fățarnică (Matei 6:1-6), postește în ascuns (Matei 6:16-18); nu vă strângeți comori pe pământ, ci în cer (Matei 6:19,20); nu vă îngrijorați, căutați mai întâi Regatul lui Dumnezeu (Matei 6:25-34); nu judecați (Matei 7:1-5); nu risipiți lucrurile sfinte la oamenii care nu le prețuiesc (Matei 7:6); nu vă îngrijorați, cu privire la ce veți vorbi când ajungeți în față stăpânirilor (Matei 10:19,20).

Cine voiește să vină după Iesus, trebuie să se lepede de sine și să-și i-a crucea și să-l urmeze încontinuu (Matei 16:24; Marcu 8:38); este interzis divorțul cu excepția motivului de desfrânare (Matei 19:9); faceți discipoli și învățații (Matei 28:19,20); iubiți pe dușmanii voștri (Luca 6:27-29); fiți darnici (Luca 6:30); dați cu împrumut fără să sperați să mai primiți înapoi (Luca 6:34,35); să țineți Cina Domnească în amintirea jertfei lui Iesus (Luca 22:19,20); să se predice pe baza Numele lui Iesus căința și iertarea păcatelor către toate popoarele (Luca 24:47); El ne-a dat o poruncă nou, de a-i iubi pe frați, cum ne-a iubit Iesus, o iubire care nu a fost poruncită în legea vechiului legământ (Ioan 13:34,35; 15:12-14), etc.

Toate aceste porunci date de Domnul Christos, Regele nostru, sunt fundamente pentru viața de creștin și ele trebuie predate înainte de botez, conform cu o redare corectă a lui Matei 28:19,20.

Acum după ce am clarificat această problemă să vedem în continuare:

23) Care sunt condițiile pentru botez?

Biblia învață de anumite condiții pe care trebuie să le îndeplinească candidatul la botez:

1) Auzirea Evangheliei: Evanghelia este vestea bună a faptului că oamenii cu toate că sunt păcătoși, nelegiuți, morți în păcatele și greșelile lor, despărțiți spiritual de Dumnezeu pentru că au călcat poruncile lui Dumnezeu, vrășmași cu El (Romani 3:9-23; 5:12-19; 8:5-8; Efeseni 2:1-4), ei se pot împăca cu Dumnezeu, pot fi iertați și salvați din păcat și moarte, datorită harului (bunății nemeritate) lui Dumnezeu, și datorită jertfei lui Iesus Christos (Romani 6:23; Efeseni 2:8,9; Evrei 10:12-14), care a satisfăcut dreptatea divină (Romani 5:1,15-19; Efeseni 5:2), luând păcatele omenirii asupra Lui și fiind pedepsit de Dumnezeu în locul nostru (Isaia 53:4-6; 2Corinteni 5:19-21).

Omul prin nașterea fizică a moștenit păcatul și robia spirituală a celui rău. Prin auzirea Evangheliei, el este luminat de Cuvântul lui Dumnezeu și Spiritul Sfânt (Ioan 16:8; Romani 8:5-9; Efeseni 4:17-24; 5:8-21), și astfel își dă seama, de faptul că el a trăit o viață fără Dumnezeu, în păcat, în robia satanei, în întuneric (Efeseni 2:1,2,12).

Evanghelia Adevărului conține următoarele subiecte de învățătură:

- 1) Dumnezeu ca Creator care a creat lumea
- 2) Păcătoșenia omului
- 3) Harul lui Dumnezeu
- 4) Nașterea Fiului din Tatăl
- 5) Profețiile și promisiunile privitoare la Mesiah
- 6) Nașterea ca om prin Maria
- 7) Botezul lui Iesus
- 8) Lucrarea lui Iesus pe pământ
- 9) Jertfa pe cruce ca preț de răscumpărare
- 10) Coborârea lui Iesus în abis cu păcatele omenirii?
- 11) Învierea lui Iesus
- 12) Înălțarea la cer a Domnului Iesus
- 13) Venirea din nou a Domnului Iesus
- 14) Învierea morților
- 15) Judecata lui Dumnezeu
- 16) Regatul lui Dumnezeu

- 17) Căința față de Dumnezeu
- 18) Credința din inimă în Iesus Christos
- 19) Mărturia cu gura - rugăciunea dinainte de botez
- 20) Botezul în apă
- 21) Iertarea, împăcarea cu Dumnezeu, salvarea și îndreptățirea
- 22) Rugăciunea de după botez

Credinciosul este născut prin Cuvântul lui Dumnezeu sau prin Evanghelie (1Petru 1:23; 1Corinteni 4:15), astfel este necesar de a auzi Evanghelia adevărului (Efeseni 1:13) și nu o altă evanghelie (2Corinteni 11:4), pentru ca să aibă loc în botez nașterea din Dumnezeu!

După auzirea Evangheliei, în care creștinul îi predică celui om: Evanghelia prin călăuzirea Spiritului Sfânt (1Petru 1:12), reacția omului sincer, care este din adevăr (Ioan 18:37) va fi:

2) Căința față de Dumnezeu: Cuvântul căința sau pocăință, înseamnă părere de rău pentru faptele rele, și lucrări în virtutea acestei căințe. Cuvântul pentru „căință” în Scripturile Creștine din greacă este: **“metanoeo”**, tradus înseamnă „*schimbarea minții*”, dar implică nu doar o schimbare interioară, a gândirii, atitudinii și voinței, ci și una exterioară a comportamentului și stilului de viață, căci o schimbare în gândire și atitudine, duce la un alt mod de a trăi!

Atunci când cuvântul „căință” era folosit în vremea lui Iesus și a apostolilor, conceptul era construit pe o baza istorica din Scripturile Ebraice. În Isaia 1:16-17, profetul Isaia strigă: **“Spălați-vă, deci și curățiți-vă! Luați dinaintea ochilor Mei faptele rele pe care le-ați făcut! Încetați să mai faceți răul!**

Învățați-vă să faceți binele, căutați dreptatea, ocrotiți pe cel asuprit, faceți dreptate orfanului, apărați pe văduvă!”

Căința sau pocăința era mai mult decât o părere de rău pentru pacate, ea însemna oprirea faptelor rele și începerea faptelor bune. Sfatul lui Daniel pentru Nebucadnețar era: **“Pune capăt păcatelor tale și trăiește în neprihănire, rupe-o cu nelegiuirile tale și ai milă de cei nenorociți și poate că ți se va prelungi fericirea!”** (Daniel 4:27). Ideea ce rezidă din text, este că pocăința înseamnă: a te elibera de un stil de viață vechi, în favoarea unui stil de viață nou. A te întoarce la Dumnezeu și a te căi (Fapte 3:19), înseamnă o întoarcere de la preocupările inimii tale, la precupările inimii lui Dumnezeu.

Când Ioan Botezatorul a predicat în deșertul iudaic, el le-a spus mulțimilor: **“Faceți dar roade vrednice de pocăință”**. El le-a explicat practic cum pot face asta: **“Cine are două haine, să împartă cu cine n-are nici una; și cine are de mâncare, să facă la fel”** (Luca 3:2-11).

Tot la fel apostolul Pavel, își descrie serviciul prin cuvintele: **“Ci am propovăduit întâi celor din Damasc, apoi în Ierusalim, în toată Iudea și la Neamuri, să se pocăiască și să se întoarcă la Dumnezeu și să facă fapte vrednice de pocăința lor”** (Fapte 26:20). Iată căința nu este doar o schimbare a minții, sau o emoție, o părere de rău, un sentiment; ci, ea implică și sentimente, și voință, dar ea trebuie să ducă la fapte vrednice de căință!

Urmează după căință:

3) Credința în Iesus Christos: Cuvântul grecesc: **“pistis”**, înseamnă atât *credință* cât și *credincioșie*. Credința este o siguranță în lucrurile în care sperăm, o convingere a lucrurilor nevăzute (Evrei 11:1), o încredere în Dumnezeu (Evrei 11:6), în Cristos (Ioan 14:1), în promisiunile lui Dumnezeu (Evrei 6:12).

A crede în Iesus, nu înseamnă doar a crede că El există, sau că El este Fiul lui Dumnezeu, a crede în Iesus, înseamnă a te încrede în El, atât în ce privește salvarea ta, nebizuindu-te pe faptele tale bune, pe evlavia ta, pe religia ta; ci, pe El și jertfa Lui, dar ea implică a ne încrede în El în toate domeniile vieții, și a asculta în toate de El. Biblia este clară și învață: **“Cine crede în Fiul, are viața veșnică; dar cine n-ascultă de Fiul, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el”** (Ioan 3:36, GBV 1989).

Mulți spun că „cred în Isus”, dar în realitate, ei nu cred, mărturisirea lor este doar una cu buzele, căci inima lor este departe de El, și faptele lor arată altceva!

Unii nu cred în Fiul pentru că se încred în altceva: propria înțelepciune, propria putere, metodele proprii, lor le place să ducă o viață independentă, în care ei să conducă, ei să controleze totul, lor nu le place ca Dumnezeu prin Fiul Său să conducă, pentru că a crede în Isus implică: renunțare la tine, când te încrezi **deplin** în altcineva și în principiile Lui, nu te mai încrezi în tine și în principiile tale (Luca 6:46; Ioan 3:36; 12:46; 14:12).

4) A deveni discipol prin învățare și împlinirea poruncilor:

Un om, devine discipol al Domnului Iesus, prin auzirea Evangheliei, dacă omul se căiește de păcate, apoi crede din

inimă în Iesus Christos ca Domn de care trebuie să asculte (Marcu 1:15; Matei 4:17; Fapte 20:20,21).

Apoi aceea persoană devine un discipol, prin învățarea adevărilor începătoare ale lui Christos (Evrei 6:1,2), a poruncilor Domnului (Matei 28:20), a învățaturii Lui (2Ioan 1:9; Luca 8:21).

Această pregătire, poate să difere de la o persoană la alta, ca durată de timp și pregătire, dar ea este necesară înainte de botez. Căci se fac discipoli (ucenici) prin învățatură după cum Domnul a zis: **“Ducându-vă deci, faceți discipoli din toate națiunile; învățându-i să respecte toate câte v-am poruncit. Și iată! Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul epocii”** (Matei 28:19,20, SCC). Și doar după ce ei încep „să respecte toate câte v-am poruncit”, adică cele peste 100 de porunci ale Domnului Iesus, noi vedem lucrul acesta și atunci putem să-i botezăm în apă în Numele Domnului Iesus. Din acel moment, încep și ei să învețe pe alții și să facă discipoli.

Iar pentru păzirea poruncilor, nu este suficient doar cunoașterea lor; ci, și călăuzirea Domnului. Să analizăm acest aspect în continuare:

5) Ascultarea vocii Păstorului și a-l urma pe El: După ce o persoană are temelia Cuvântului lui Christos (Evrei 6:1,2), și Îl cunoaște prin Scripturi pe Dumnezeu și pe Fiul Său, el trebuie să Îl caute pe Dumnezeu până ce Acesta se lasă găsit de el (Jeremia 29:13,14), și apoi Dumnezeu îl sfătuiește și Îl călăuzește în toate pe acest credincios (Psalmul 73:23,24; Proverbe 3:5,6), fie că e bărbat sau femeie. Doar aceasta îl va califica pentru a fi o oaie a lui Iesus (Ioan 10:1-16), și pentru a se boteza în apă!

6) Lepădarea de sine și a lua crucea, urmându-L pe Domnul: Condițiile pentru a fi discipol (ucenic) creștin, sunt expuse clar în Evanghelie când Domnul a precizat: **“Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze. Pentru că oricine va vrea să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața pentru Mine, o va câștiga”** (Matei 16:24,25: vezi și Marcu 8:34-38; Luca 9:23-26). În acest pasaj sunt precizate trei condiții: **1. “să se lepede de sine”**. Ce înseamnă aceasta? Cu toate că mulți preoți, conducători religioși, „pastori”, vorbesc doar de ce câștigăm dacă devenim „ucenici ai lui Isus”, El însă ne spune din start, că ucenicia înseamnă în primul rând, a pierde

ceva, trebuie să te pierzi pe tine, planurile tale, preocupările tale, ca să-L câștigi pe El. Doar dacă te vei lepăda de sine și vei asculta de El, Îl vei câștiga pe El și te vei umple cu El, și vei câștiga o altă viață: viața veșnică; o altă avere: o comoară cerească-spirituală, o altă familie: familia Domnului.

Nu putem vorbi de o ucenicie, fără lepădare de sine, căci trebuie să lepădăm de orice poftă, dorință, preocupare, care nu este în armonie cu voia Stăpânului. Astfel dacă până acum am avut dorințe care erau îndreptate spre noi (înspre Sine), prin lepădarea de sine, ajungem să avem doar dorințe îndreptate spre Christos. Astfel, voința Lui va fi voința voastră, dorința Lui, dorința voastră, plăcerea Lui, plăcerea voastră!

Dar ce mai înseamnă a ne lepăda de noi înșine? Domnul Isus explică în Ioan 12:25 (GBV 1989) spunând: **„Cine își iubește viața, o va pierde; și cine își urăște viața în lumea aceasta, o va păstra pentru viață veșnică.”** Deci această lepădare începe cu a ne urî viața noastră! Ucenicii Domnului își urăsc viața lor, ei nu au iubire de sine, deoarece au ceva mult mai demn, mult mai de preț de iubit: **viața lui Iesus.**

Atunci când te uiți la El, la gloria Lui, și te uiți apoi la starea ta de păcătos, de sclav al păcatului, nu mai pregeți nici o clipă, în a da viața ta, pentru a câștiga viața Lui perfectă, sfântă și fără păcat (Galateni 1:16; 2:20), atunci viața ta veche, modul tău de viață în păcat, ți se pare o scârbă, o lepădătură, în fața Celui care este Adevărul și Viața, Lumina și iubirea desăvârșită! Astfel cei ce urmează pe El, iubesc mai mult pe Iesus, Fiul lui Dumnezeu, decât viața lor, și sunt dispuși să punem (să sacrificăm) pe altarul acestei iubiri, orice lucru din viața noastră care ne-ar împiedica la ascultare, la a fi discipoli ai Celui ce ne-a chemat la lumina Sa minunată!

Prin urmare, dacă ne urâm viața, suntem dispuși la orice sacrificiu pentru Stăpânul și Învățătorul nostru. *Dar oare nu se merită să dăm ceea ce nu putem ține, și anume ,viața noastră pe acest pământ’, pentru a câștiga ceea ce nu trece, ,viața veșnică’* (Ioan 12:26)? A fi discipol al Domnului mai implică: **2. “să-și ia crucea”**. La ce se referă aici Isus? El nu se referă la a purta o cruce la lăntșor, sau a venera crucea, acest instrument de ucidere și batjocură. Nu.

A lua crucea înseamnă, a lua decizii zilnic, care duc la suferință, care duc la crucificarea cărnii (naturii păcătoase), plăcerile păcătoase (Galateni 2:20; 5:24; 6:14).

A-ți lua crucea poate însemna la a suferi batjocori sau persecuții pentru Numele Lui! A purta crucea zilnic implică o viață de sacrificiu, la o viață guvernată de jertfă pentru alții, căci nici Iesus nu a venit să fie servit; ci, El să servească și să-și dea viața ca preț de răscumpărare pentru mulți (Marcu 10:45).

A lua crucea, înseamnă a scrie o viață bazată pe, lux, nepăsare, lene, etc., pentru al urma pe Mielul lui Dumnezeu, și a servii pe orice om cu atitudinea de miel, chiar până la moarte (Romani 8:36; 1Petru 2:21).

Crucea trebuie purtată zilnic nu doar în anumite ocazii, Domnul a spus clar în Luca 9:23 (GBV 2001): **“Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine însuși și să-și ia zilnic crucea și să Mă urmeze.”**

A lua zilnic crucea înseamnă să decidem în orice moment pentru ascultare, aceasta implică a crucifica pornirile cărnii ce vrea să ne tragă în altă direcție, a sacrifica orice plăcere nelegiuită de dragul sfințeniei! Aceasta înseamnă a rămâne în Cuvântul Lui în orice situație (Ioan 8:31) chiar dacă ascultarea aceasta înseamnă: suferință, înseamnă: a duce crucea! Apoi: **3. “și să Mă urmeze”**. Ce înseamnă a-L urma pe Iesus? A-l urma pe Iesus înseamnă, a ne topi în voia Lui, a da la o parte interesele personale, a fi fideli în ciuda încercărilor, ca cei 11 discipoli fideli (Luca 22:28). A fi discipol, nu înseamnă al urma pe Iesus ocazional; ci, permanent. El Însuși îi spune unui om care dorea ca mai întâi să pună interesele personale următoarele: **„Isus i-a răspuns: „Oricine pune mâna pe plug și se uită înapoi, nu este destoinic pentru Împărăția lui Dumnezeu.”** (Luca 9:62). Prin urmare, nu este vorba de-al urma pe Iesus, doar duminica sau în unele perioade de timp, noi trebuie să-l urmăm încontinuu, fără să ne mai uităm înapoi la ce am pierdut, să nu privim înapoi ca soția lui Lot (Geneza 19:26; Luca 17:32); ci, înainte la Cel ce ne iubește și a murit pentru noi. A-l urma încontinuu, mai înseamnă a călca în mod fidel pe urmele Domnului fiind cârmuiți înspre aceasta de Spiritul Sfânt (Efeseni 3:17; 5:17,18).

După ce omul dovedește că este discipol prin faptul că împlinește poruncile Domnului, el s-a lepădat de sine, a luat crucea și Îl urmează, atunci pasul următor este:

7) Mărturia cu gura - rugăciunea dinainte de botez: Atunci când acel discipol intră în apă, și înainte de a fi scufundat

(botezat), el se roagă la Domnul Iesus, atunci el cheamă Numele Domnului spre salvare (Fapte 22:16), iar prin acea rugăciune el dă o frumoasă mărturie înaintea martorilor, mărturisind pe Iesus ca Domn și că Dumnezeu l-a înviat din morți (Romani 10:9,10; 1Timotei 6:12), apoi el este scufundat în Numele lui Iesus pentru iertarea păcatelor (Fapte 2:38; Romani 10:9,10).

Pentru o lucrare completă, după botez, are loc rugăciunea pentru înfiere și primirea Spiritului de înfiere, apoi cel înfiat este uns cu Spirit Sfânt!

Dacă înainte de scufundare credinciosul se roagă la Iesus în care Îl cheamă ca Salvator și Îl mărturisește ca Domn (Fapte 22:16; Romani 10:9,10), în rugăciunea de după botez, când cel botezat s-a născut din apă și Spirit, el se roagă la Dumnezeu cerând ca acesta să îi dea Spiritul de înfiere ca fiu al Lui, în cadrul acelei rugăciuni, cel botezat va fi condus de Spiritul să strige: **“Tată”**, care va fi dovada publică că el este înfiat ca fiu al lui Dumnezeu (Romani 8:14-16; Galateni 4:6,7).

24) De ce trebuie să ne botezăm?

Domnul Iesús s-a lăsat botezat dându-ne un exemplu de imitat (comp. Matei 3:13-16 cu 1Petru 2:21). Domnul Iesús a considerat foarte important botezul, pentru că a mers pe jos zeci de kilometri de la Nazaret la Iordan pentru a fi botezat de Ioan (Marcu 1:9). Iar Dumnezeu a confirmat botezul lui Iesús prin coborârea Spiritului Sfânt și prin vocea din cer care sa auzit atunci (Luca 3:22).

Domnul Iesús prin cei doisprezece discipolii a botezat pe alții, arătând astfel importanța botezului (Ioan 3:22; 4.,1,2)? Apoi, apostolii l-au poruncit, practicat și au învățat despre botez (Fapte 2:38,41; 16:33; 19.1-6; Romani 6:2-5).

Adunarea creștină nu a conceput niciodată ca vreun credincios să rămână ne-botezat (Fapte 2:38; 22:16). Nu găsim nicăieri în Biblie ideea de credincios care trăiește în ascuns, botezul este unul dintre mijlocele de a mărturisi public ceea ce este în inima noastră (1Timotei 6:12; Romani 10:9,10).

În Evrei 6:1-4, învățătura despre botez este pusă între adevărurile fundamentale pentru creștini, la fel de important ca căința, credința, învierea, judecata, etc.

Prin botez ne arătăm căința, credința (Fapte 8:12); și primim iertarea păcatelor (Fapte 2:38)!

În botez primim salvarea sau mântuirea (1Petru 3:21). Tot prin botezul în apă devenim mădulare în corpul lui Christos (Fapte 2:38-47; 1Corinteni 12:13).; botezul ne face să fim una cu Domnul Iesús și îmbrăcați cu El (Galateni 3:26-28).

În botez experimentăm: nașterea din apă și Spirit, care deschide posibilitatea să mergi în cer (Ioan 3:3-5).

Astfel nu este suficient să spui că-l iubești pe Dumnezeu și că crezi în Fiul, dacă nu demonstrezi aceasta prin botez (Fapte 8:12), este ca și cum o tânără ar iubi un tânăr, dar nu ar dori să se căsătorească cu El, să aibă un certificat de căsătorie, care să pecetluiască legătura lor de iubire, astfel este oare această iubire sinceră dacă nu merge până la capăt?

Astfel dacă noi îl iubim sincer pe Dumnezeu, vom spune ca famenul etiopian: **“...Ce mă oprește să fiu botezat?”** (Fapte 8:36, SCC).

25) Concluzia în ce privește botezul creștin

Botezul creștin în Numele lui Iesus, este unic și irepetabil în viața credinciosului, atunci când este făcut corect, deoarece există **“un singur botez”** (Efeseni 4:5), însă el este un mister, deoarece unirea cu Christos este un mister (Efeseni 5:31-32). Botezul este un mister, deoarece are o parte invizibilă, spirituală, o lucrare tainică care realizează lucruri extraordinare ca: moartea, îngroparea și învierea cu Cristos, renașterea, reînnoire, îmbrăcarea cu Cristos, circumcizia spirituală și dezbrăcarea de carne, spălarea de păcate, introducerea noastră în corpul lui Cristos, etc.

Din punct de vedere omenesc, el ar părea o simplă baie în apă curgătoare, însă din punct de vedere divin și spiritual, e cu mult mai mult de atât, și cu efecte spirituale veșnice, dacă este făcut corespunzător.

Pentru că botezul este o scufundare nu doar în apă, ci într-o apă unde este Iesus Christos, sângele Lui și Spiritul Lui (Romani 6:2-11; 1Ioan 5:6-8)!

O imagine din Scripturile ebraice a botezului, este baia lui Naaman sirianul în Iordan, aparent și logic aceasta a fost o simplă baie, însă ea avut efecte extraordinare, căci în aceea apă a fost: Spiritul vieții, care a dus la vindecarea lui de lepră (comp cu 2Regi 5:10-14), în mod asemănător, botezul făcut în sinceritate, aduce o vindecare de lepra spirituală a păcatului.

Tot la fel botezul este un mister, deoarece are o parte *vizibilă*: scufundarea în apă; dar și o parte *invizibilă*: scufundarea în moartea îngroparea și învierea cu Christos, chiar dacă nu poate fi văzut cu ochiul omenesc, dar noi credem că așa stau lucrurile pe baza Cuvântului (1Tesaloniceni 2:13).

În continuare în **Volumul II** al cărții: **Lucrări sfinte**, vom examina următoarele subiecte: învelitoarea naturală și cea a supunerii la femei, spălarea picioarelor, masa Domnească, sărutul frățesc, punerea mâinilor, ungerea cu untdelemn.

Calea Creștină

2019 – Arad

caleacrestina.ro@gmail.com

www.CaleaCrestina.ro